

Aditi-Inana Kinga

Hungária

TARTALOM

Levelek az Országgyűlésnek	4
Levél Arany Jánosnak	4
Levél Petőfi Sándornak	4
Ady Endre az Országgyűlésnek	4
Én, József Attila itt vagyok	5
Liszt Ferenc a Magyar Országgyűléshez.....	5
Mikes Kelemen Grófnőjének.....	6
Szabó Lőrinc halálának 60. évfordulójára	7
Katonák között	9
Az állat	9
Álom	9
Keresztút	9
Új utakon	11
Új utakon	11
Testvérem	12
Debrecen, avagy a szó jelentése: élő, eleven	12
Kiscell	13
Istengyermek	14
Nyelvek	14
Requiem	15
Örök kísértő Kísérő.....	17
Levél Ingmar Bergmannak	17
Eszméző felejtés	18
Alkotás	18
Hatalom.....	19
Boldogság Királya	19
A Vörös Folt.....	20
Egy különös délután emlékére	20
Rubens és műhelye Budapesten	21
Örökölt sors	22
Örökölt sors II.....	24
Hungária (kispróza)	27
Buddha Apám, avagy Esthajnal	27
Apám szituációi	27
Buddha Apám	29
Egy álom útvesztői.....	32
Esthajnal	33
Esti mondat	36
Esti mondatok füzére.....	38
Esti válasz.....	41
Hun-magyar írás.....	45
Magyar írás.....	46
Faluvégi kurta kocsmá.....	48
Jelenet az égből.....	54
Nóta	56
Örök pillanatok tárháza	58

Puskás...	60
Húsvétvasárnap.....	60
Zöldcsütörtök... ..	62
Álom és valóság	65
Álom és valóság.....	65
Csapjunk a lovak közé.....	72
Halál: bírod!.....	73
Herceg	78
Magyar Fantázia.....	82
Mi a magyar most?.....	87
Mi a magyar most? (2. változat)	90
Mi lennél, ha Háború?.....	91
Monológ	94
Névadók... ..	96
Megérkezés a városba	98
Szerelmes Budapest.....	100
Színház	105
Árkádia.....	107
Árkádia	107
Huhn-Hahn Hungária... ..	110
Hungária	115
Katonai szabadság.....	121
Rom.....	125
Szigorúan Titkos	127
Szigorúan Titkos 2.	131
Vallatás.....	134
Véreim, avagy a Nagy Inkvizítor	139

Levelek az Országgyűlésnek

Levél Arany Jánosnak

Lettem volna én, ha hagyják, de mindig csak a sínek párhuzamosai és semmi más;
egy kínzó gépezet örül itt lisztté, és pépesít mindeneket. Se paripa, se fegyver.

Nem volt más most se csak a csupasz seggem és szívem határtalan szerelme e
Magyar Nemzet iránt, de mintha hét álmát aludná, és zsarnokai kegyetlen szívtelenek -

Gyilkos itt a Földön mi hatalmat élvez, és visszaél hatalma erejével: úgy kötöget, hogy vége
egy nagy semmi nulla legyen, hisz ez érdeke a zsarnokság fenntartása: hogy ne lehessünk,

pedig vagyunk! Csillag-bozótos árvái egy kegyetlen és kíméletlen zsarnoki Világrend foglya itt,
ki megköztözöttség nélkül élni akar, és hol a legnagyobb áldozatot mintha mindig tőlünk várják!

Álmatlan őrzők, kik egyedül vesznek el kietlen nincstelen árvaságban: kiket szerettem!
Ütöttek-verték, hogy őket szeretem, és nem más: kik légyen eltérő ízlésű, ideológiájú,

de szabad, gondolkodó, nemes nagyvonalúság szülöttei egy álmodott fényes birodalomról
mi a zsenialitás! Szabadság és szerelem, mit vágyva vártam, és Istenre figyeltem én -,

utáltam a kicsinyes hatalmat, de folyton hullafoltos figyelme kisszerű központjaiba dugtak,
ki csak álmodoztam a szerelem, a szabadság fenséges levegőjén egy Új és Igaz Magyarországról!

És örül, csak egyre örül egy szuper intelligens, de gyilkos és kegyetlen gépezet a méltánytalanság
mindent, mi embernek lehetne felüdülés és értelmes, szerelmetes szabadság a természet hullámain -

Levél Petőfi Sándornak

Mi dolgod e falu végi kurta kocsmán, hol lidérces, mi táplál a tej is -
de nem lehet más, hisz nem hagyják mások, hogy elméje ne az örület játékán sandítson a golyó felé -

Mosom, mosom, de hiába: mire fehér újra véres és ismét beleszar valaki -;
beleköp a levesembe. Kund Abigél felgyógyult örületéből: vele játszottak macskás egerest!

Egrest látott míg málnát szüretelt szerelmes szemei a világ aljasságát is fényűző paloták
jóhiszemű, nagyvonalú és segítő szándékú zsenialitásának képzelte: Gálába ezért öltözött.

Miután lemeztelenítették, pucéron álmodta nekik a valót, és cukrot osztogatott mindenkinek,
ki bátor volt és nemes, hogy látogatni merte -; anyatigrisként, mint hős várvédő rohant ki a várból

védni, mi még megmaradt, mégis szitává löni mégse bírták a fénypáncélos szivárványos alakját!
A szaros hordókat is teli lőporral álmodta meg a fenség mezőin látta gyémántnak a kupacokat -

Vélte, hogy a bölcs, ki magát pallérozza, és önnön kiművelt erejére épít: futott és futott mégis a
szerelem után, de haj csak ma pusztá igazán a pusztá lidérceink didergős ármányán a halál -

Ady Endre az Országgyűlésnek

Szerető szíveim e Nemzet Egységéhez, mely fölött örködik egy Szent István-i Korona, egy Jobb,
Ti, kik egymásnak sose mentek, mégis örködik jólétetekért a Magyarok Nagyasszonya.

Margaréta, ki élni akar, és nem halni ma sem, országjáró Mátyásként őriz és félt Te,
fekete sereg, de az Istenért ne bánts a magyart, ne gyilkolázd, hol így hol úgy,

hogy aranyat ígérsz nagy zsákkal és vér folyik, míg asszonyról álmodunk a Halottak élén!
Nimród és Hunor utódja lenni itt, ha nincs idegen támogatód nem életbiztosítás: lepleink árnyas
dalain jár a Halál - Úr itt, és mi levágva hármas halomba, mint kereszt, dallamok dúdoló hullámain
Krisztus Király ígérete: mi hittünk nyakas kálvinisták, magyarok, mikor a keresztre néztünk!
És vénülő szememmel őrizem a szemedet, még ha nyergedből ki is ütnek folyton Eltévedt Lovas,
ki, Isten adja, hajdnál fogva magad kihúzd a mocsárból, riadozó, láncolt Lelkeidet, ha riadoznak.
És a Bál, mi áll: vérfürdő mégse legyen! Őrizd a Vár Asszonyait, hiszen ezerszer Messiások a
Magyar Messiások rokkanna jutván el az Éjszakáig, míg Ős Kaján virul, ha toroz, hol Úr a Halál!
És hull az Úr, hol megkötözött szolgálké a vásár, és újra történülnek rémisztő dolgaink: Háború
és Békénket álmodó sikolyok a tűz körüli tudás a túlerő foglyaiként, ha pokoli titok, ki levág -
És Szent Mihály útja beleremegett, mikor Chicagóban járt az Ősz, ki Örök Tél lett örök szerelmeit
vesztvén mégis kitavaszodott Örök Tavasz, ha Kárpát-medencei álmaira gondolt -

Én, József Attila itt vagyok

Mégis folyton csak a Mamára gondolok harminchat fokos lázban, mi 36: tehát Magyarország;
a Mama éjfékete kontya a feje tetején feltűzve, és én mégse didergek, de szedegetem a hóvirágot -
Nefelejcs - kiáltok, és sírok, toporzékolok, hogy megöszül belé, és bántják és fosztogatják, pedig csak
egy cseléd, ki mosónő, és időnként kivasal egy-egy ráncait a feledékeny agynak -
És a fehér, frissen mosott kitergetett rongyok: lelkünk álmai és szerelmeink árnyain a szeles magok
keringtek, szálltak; az egyik Paksról tántorgott ki, a másik Szegedről, mégis oly bolondos szerelem -
És nem nyafognék, de most már tán késő szeretni azt, ki mindent adni akart, ha magjai virágait
létezni engedik riasztó és rémisztő külvárosi éjjeleken: a leány az örökkévalóság álmait dalolta...;
míg süvített a gyilkos szél, mégis volt bocsánat, ha a fű, mi kinőtt utánad a világ tengelye a kicsi él,
és míg eszméltem a Duna-parton, vérben gázoltak, kik az összejtig minden ős -, a villamoson mégsem
voltam, és nem akartam lenni más, mint Szerelmeses Óda egy homályosan bennem élő leányhoz: ha
gyűlölködően átkoztalak is kurva szentem, nem szeretett úgy más, mint Én: az Istenét, ki Magyar -
És míg álmában csilingelt a villamos, meglátogatta egy Budapesti Csillag nyomán a Három Király,
de csak féltél befogadni, mint persely a háborús vas eurót és dollárt, Te átkozott, Te drága: Hazám!

Liszt Ferenc a Magyar Országgyűléshez

Keresztül-kasul jártam az erdőket, és hallgattam a madarak énekét;
mégsem tudtam rajtad most sem segíteni, csak bajt hoztam Rád:
ki voltam csak kitekintő világfi, egy zenész, kit letiltasz, mert sok neked, és
hiába daloltam rólad és neked, és hiába szerettelek, csak féltetted hatalmasságaid
sorra mind kedvesebb volt néked, mint én -; tudom meg kellett éljél valamiből!
Vízre, ha vetem pillantásom, alakzatokba rendeződik, hogy tudj járni a vízen,
és ne legyen, mit képviselsz egy torz, zsarnoki kicsinyes, gyilkos Rend, de Bor és Kenyér!
Tekints olykor a falaidban áramló szabad természet hullámaira, és képviseld
e Nemzetet, hogy ne csak sikolyait halljam és lássam, ha lenézek,
mert az isteni zene után nincs, mi drágább lenne szívemnek, mint e Nemzet -

Mikes Kelemen Grófnőjének

Lelkem szentje, mint imádtalak lelkem, szentem a bús idegenben,
és hiába várom soraid édes felüdülésemre, mi lett volna nagy keserűségemben -
Lelked ragyogó palántáit gondozta szélvédett árnyam, mi a Szerelmes Isten
Szent Lelke gondviselése az Övéinek: és kérded lelkem, hiányzol-e, mint
álmos rogyadozónak a pelyhes paplanos ágy kényelmes emberi melege -
Szeretlek-e, kérded e bús idegen belső emigrációban, hogy szeretlek-e még
lelkem virágzó aranyait, hogyne szeretném, ki lelkem gyöngyei és gyémántjai, ki szabadságot
mindenek előtt szeret, mint Én: mégis körültekintő legyen, és tudja többet ésszel, mint erővel,
hogy megmaradjunk, ne elveszünk e bús világ forгатagán, és ha nincs paripa, se fegyver,
ne higgyük mégse, hogy szájunk szent igéi legyőzik minden ellenségünk hét határon túl és innen -

Mégis szent Lelkem, mi lehetne drágább minékünk e Végeknél és igaz Isten és
Nemzet iránt érzett szerelmünkénél mi lehetne drágább minékünk!

Maradok örök adósa Kegyed szerelmes árnya igaz védelmének, és
ne ostorozzon most már Kegyed, Édes, ki mindenem e Földön és az Égen!

Szabó Lőrinc halálának 60. évfordulójára

Mondjam el neked, mit úgysem értenél soha,
ki zárt vagy feladataidban, és míg mozgatod
a hatalom szálait, és teljes elméd láza az írás,
és mozgásaiban vedli arcbőreit, mondjam el az én könnyeimet,
míg Te az erdő holt fáí rönkjeire mutogatsz
bennük a Tenyésztettel: mi nem a bűn, de egymás
gyűlölete: a féltékenység, az irigység, a korlátolt
határ, mi a bőr, mi minél inkább a konstruált kubista absztrakt
látás retorikus és tropikus anyagi és nyelvi látásmódjai,
annál inkább záródik önmagába; mindettől magát és
művei egzisztenciáját védeni meg: mégis egy műhely
a gondolatok kicserélődése.

A röntgen - mondom, a sunyi hallgatag tekintetek félelme csak,
és elpusztít, mit feléget vagy megfagyaszt helyett, hogy
éltetne: ki szeret az életet. A röntgen - mondom, mi hallgatag látás, sivár
és sunyi tekintet a hatalom elszigetelő és kizáró szeme az, mi roncsol, ha néz....
mert magát látja csak, míg az egész egyről beszél: a maga
szövegét és útja kirajzolt vonalát, mi csak számítás tud lenni akaratai képzeiteiben,
és nem élet és nem vér és nem képes éltetni az elroncsolt és
kivágott a tenyészetben füledt és bűzlő és párolgó tagjainkat...

Mit láttam Én?... Attila, ha ezen a Földön megmozdulni mert,
vagy csinálni valamit, ki volt köztünk egy a legnagyobbak közül,
csak rossz volt e hallgatag sunyi röntgen-szemekben, kik gyilkolják csak,
mit csinálhatott, míg ők a tökéletesek: a csupasz és pazar inkvizíció a gyilkolásban
az életellenességben: az életet maguk számára fenntarthatóságban:
így a hatalom szeme az eszmék kizárólagosságaiban helyett, hogy
alkotó továbbgondolása a sokaknak, árnyalatok és nézőpontjaik közt
leheleteink termékeny szüneteiben: nem látják a struktúrák struktúráit?
Jó előre látják, és tönkreteszik, mi nem ők a hatalmon: a jövőt és
változó igényeit az eltérő kihívásokra!

Tán úgy érzed: vád és rágalom ez: tudatom csak, mi látott és érzett, mert
nagyot álmódott, és életet akart a magyarságnak, nem ellened, de veled!
Az uralom, mi nem bírja a kölcsönösséget és a másik uralmát
maga fölött, idő előtt tönkremegy az...; de csak menekültünk és védekeztünk
bár úgy szerettelek!

Tollas és szárnyas szemek és egy roncstelep vagyunk az élet helyett,
és én nyitott könyv, bennem elrothadt szerelmeimmel, mi lehetett volna éden:
de nem voltunk méltók és érettek édes szavakat füleinkbe suttogni,
mert túl beteg és tán túl késői kísérlet volt: szeretni egymást
nagy betegeknek: kiket mindig levernek, megaláznak és megbetegítenek
valami konspiratív elmeagyártók a szabadság helyett, mitől rettegnek -

Gépies bennem a kényszer, hogy élni kell tovább, míg lüktet bennem a látás sebei,
miként mennek öltre pozíciókért, pénzért és hatalomért, és a félelem öröksége
egy konspiratív halálalme-gyár, mi a parancsosztó és elméket szűrő
inkvizíció, kitől mindenki fél és előtte meghunyászkodik.

Míg kik a szerelem és szabadság kötelékén elroncsoltak mindent, mi roncsolható:
megállapíthatják: elértünk mindent, mi pusztítható, és maradtak a cölöpök és tán
a pufajka: de ez volt-e, miben élni akartunk: és ki volt, ki először kivált és kizárt és
hallgatott hátát mutatva csak: senkinek se kellett, mert senki nem merte szólítani

csak a pár egyszer egy
hatalomért és hatalmáért hátat fordított a Nagy Operátor: tyúk, avagy a tojás
eredetelmélete a hatalom körmönfont életén itt e börtöntájon, hol a rácsokat látják
szabadságnak, mert a rács az egyetlen, mi szemükben megmaradt a végső
orientációs Pont és a szentengely az Őré, ki az agresszív hatalom erőiből kivág, kiöl
és lenyes mindent, mi új élet lehetne e tájon: nem mert kényszerítve van: de saját
hatalmáért és hatalmához a végsőkig ragaszkodó; ez azonban mindig így volt:
a természetbe kódolt anyag ez; panaszkodni fölösleges!

Belátni ezt, és döntéseid ezen örök szentengelyeihez, sunyi hallgatag szemeikhez, kik
végignézi agóniád és pusztulásod, majd rámutat szemével: a kivágott rönk vagy csak
beltenyészetteddel, a csontváz megőrölt szitáló szálló pora csak skizofrén nyomorult
csonk végtagok nélkül!

Mondom mégis: mi engem és enyéimet éltet, az téged sosem, az néked
csak eledel: míg én a tiszta forráson az alkotó, ki újat teremt, addig te hála és köszönet helyett,
hogy ihatsz és ehetsz, visszaöklendezel valamit, mi megérint engem, de gyilkos és pusztító
az inkvizítor és az ör szerep: miből elég volt: bár mindenestől úgy szerettelek, míg
valakik, a láthatatlanok röhögve, vagy cinkos hallgatag nézték végig nagy szíveink dobbanásain
a vértolulást és zokogásaid szüneteiben könnyeimet: kik álmaink összetévesztik
a valóság kicsinyes harcaikkal, avagy rohadt kurva kémnek titulálnak minket, mi oly távol tőlünk
mi poklaink érzeteitől hallgatag szemünkben a szerelmes üzenet csatornái és az összelőtt
sebesült szíveink egy végsőkig kiszolgáltatót térben, mégis Istent: szabadságot és szerelmet
remél orgia előtt és után: mi átjár a sugarazott Terek egymásba folyó nyúlványain az idő
mozaikjai, hogy ha lenni kell és a halálod át is jár mindenestül, mi életre tanít határtalan
Szerelmed, hogy légy ki vagy immár a bátor egészség, ki fáj, nagyon fáj: beteljesíteni a Jobb
és Szébb álmait kattogó és kisikló vonatainkon egy végsőkig lecsupaszított és mezítelen és
kiszolgáltatót tájon légy és próbálj meg lenni, ha oly makacs és konok álmod a buja
aljnövényzeten a sűrű Lombkoronás Erdő határtalan és halhatatlan és örök szerelme,
a benned pulzáló égi és pokoli zene sikolyok agyalágyult kínjaink után valami, mi átviszi és
átörökíti: a szabadságot és a szerelmet; a legnagyobbak hazáját: az isteni zenét!

Katonák között

Az állat

A szabadság hídján egy fehér sirálycsapat érinti medencém és has-tájékom romjait.
A szeretet hosszú csalódásának korszaka után nem marad más csak az undor, iszony, mégis míg
e sirálycsapat hozzám dörgölődik, mintha kínozím hegyes, hosszú és ragadozó karma leválna,
és nem vájna belém táplálékra várva egy szabad szféra, mert fázik és nincs mit ennie -

Az erdő szélén egy hirtelen felbukkanó szarvascsorda figyelmeztet eredetemre, mintha egy jótékony
isten fasza a gyönyörűség maga, és nem egy élesen csapdosó-pergetett ostor, mi se nem lát, se nem
hal, és nyelét mindenki más tartja csak nem egy Isten -

Hirtelen kap észbe, hogy sexualitása nem más, mint egy kitömött galamb egy kentaur oldalán egy
ördögök által uralt, elhagyatott tájon halálában, mikor ragyogó fényes arcába beletekintett -

Álom

Gyászzene hangjain a bolondok vesztett csaták után
eljátsszák a múlt nagyjai sorsát leosztott szerepek nyomán.
Mondtam volna neked, ki Cézár mellett Antoniusszal és Attilával álmodik,
hogy kevés vagyok, Szentem, így elodázni képes csak, hogy nem lehet, hogy nem megy -
Mégis a kés éles volt, hogy megemlegess!

Bárdok, fejszék, nyilak és alabárdok, kések és bunkócskák között
felnövekedett tán mégis valaki, bár magánya a tengerár hallgatag szelein
haza még nem ereszti, nem engedi, mégis szerelmei emlékezetében az elszórt hamuján
idézgeti: tán máshogy is lehetett volna, ha a lehetőségek hajnalán az élet virágai virulnak -

Tudod, mily borzalmas, még élő és egészséges ép hittel az orrod előtt elhúzott mézesmadzag,
mintha darazsaknak, mert nem hiszel énbennem, csak egy alkatrész vagyok egy zötykölődő
ködös és otromba dübörgő, a kínokba lassan belehaló halálra ítélt gépezetben!

Álmaimban, míg láttalak ti idegenért csatáztatok, és vitt engem messze töletek el a tengerár,
és ti nem figyelmeztetettek, csak, mint vérszívók szeleskedtek álmaimon, és kaszaboltátok
egymást: nem voltam a parancsoló, csak mindeneket elszenvető áldozat -
Nevembe, mit kapván választottam belevágott a zsarnoki szél; szívemen az arcok nem
fűrösztöttek tejbe-vajba bőröm az ellenség hangyaboly-viszketegségét.

Lidércnyomásként dideregtél bennem egy rémálom lakója: egy száműzött határokon innen;
míg lőtávolon, keresztűzben tartották, kiket szerettem, és szívük sebét felhasználták ellenem
a határainkon kívül rekedtetek -

Keresztút

Almafa, körtefa, barack- és málnafa- virág akkor egy áprilisi út mentén
ezen abszurd talány akkor éjjel, mikor a leány vándorútra tévedt
nem lelvén helyét a honban: „de én Magyarország vagyok” - mondta
évekig, a hosszú éjjeleken át mondta áldozatosan. Ki, ha én nem?

Mindent megad a nagyvilág, csak csettints és legyints egyet-kettőt! - mondta.
Én Magyarország vagyok! - mondta boldog szomorúan, de hazudnék, hogy soha nem
vágódtam volna el, főleg, mikor tudtam, mert makacs határtalan: utoljára ő
léphet be a paradicsomi és ünnepi kapun, mert ő Magyarország - mondta.

És egyszer a szívében a világ összes harangja ütött édesded zenebonát a sárgaréz
harangok egyszerre köszöntöttek egy virágos áprilisi napon, és az áldozati test,
mint egy asztal: a szív egy feliraton nyugodott a Gellért-hegyi sétányon a segg kitolván;
Minden magyar felelős minden magyarért! És seggét odaadta annak, ki arra a seggre vágott.

Ingyen adta oda a seggét, míg a Másik a szellemét adta ingyen: kiegyeztek, bár a
segg nem lett volna elég: a határtalan szerelmet adta érte oda a Másik szelleméért.
És akkor újra a világ összes harangja kongott és bongott és félrekondult, és már nem
bomolt a Nő, már nem bomolt meg, de szívébe zárta a világ összes bolondját befogadta.

Körül-körül a hegyek láncolata, mint édes virágkoszorú és babérkoszorú a szeretett
halottai emlékezetében újra az íráson a szív: Minden magyar felelős..., és a háta úgy
vízszintben egyenes, hogy azon az istenek felszolgálhatták az eledeleik és ambrózia
és manna, ha kondul és bong Édes Anna, és futott-futott együtt a megboldogultakkal!

Közben, míg így vízszintben elhelyezkedett a szívirat a seggét is felkínálta időnként a Haza
oltárán szolgálatára, ha nem volt épp más: se munka, se ihlet, de aztán a harangkondulás és
bong, de már nem bomol a Nő: és szívében az összes Bolond! A Magdolna-torony nyolcszögű!,
de még nem virágzik a vadceresznye-sor, mégis ide Szerelmem ígéretét azt a vadgesztenye-sort!

És akkor valaki Határtalan Szerelmében, kihez oly sokan rejtetten és titkon hozzátartozónak
vallják maguk, életében tán először templomi orgonazenén kívül is, mi a természet megérezte,
hogy a harangok kongása-bongása, hogy HAZATALÁLT a hűség lidérces éjszakák után
csatazajos viharokból, és először tán ujjongott szívében a diadalittas felismerés: Magyar VAGYOK!

Az én hajóm, mint egy KUTYA a pórázon, és a lábfejen lábujjai makacsul jelezték, hogy szabadok!

Új utakon

Új utakon

1.

Ő és az Apák Nemzedéke,
A Hatalom nincs már a
Hálól, amelyben vergődik
szárazon a Hal és
irgalmatlan, kegyetlen a Végzet -

Testvérek között, hol az
Apák Hatalma öröklődik,
és tragédiáik, a bohóckodás
megalkuvásai: lépni, ütemnyi
levegőt venni tudni -

2.

A való Létezés nem tanítja Senki -
lassan áramlik át, mint a Halál
a meszes csigolyákba.

Nem ússza meg Senki -

A Szív és az Írás fenomenológiáján
se szüremlik át a Való Érzés,
Tragédia és Vágyakozás, mert

minden egyes Önmaga foglya, és
csak pillanatokra születik meg a
Határtalan Szerelemben a

Szellem Egységesülése

külön utakon, különböző Érdek
falja a Kisgyermek Álmaid, és
mire felnő, késő elrendezni az

Életet, mert a Halál vigyázza
rég már akkor lépteid virágzását:
az Élet Szerelmese

Virágzó, Szent Szellemét -

3.

Magyarként idegenben, magyarok között,
hol szilánkosan tört tükör a Lélek,
menekül, bitang áruló, vagy elhagyott.

Nyitott kések, gyűlölet és megtévesztettség,
hol nem örködik a Szent Szellem, csak
szilánkjai szeretetlen karistolnak fagyott

rétegeken az iszony és a gyilok lángjai falnak fel
Szeretőket a rab megszállottság, és a Gonosz, mely lesi
üvöltéseink magányát, otthontalan, kivetett-kiszolgáltatott -

és elhagyatottságunk, mely képzeletében őrzi
mégis Szent Szerelmeit, mire képes Becsület és
Hűség, és a Világ világa bennünk a szerelmes Virág -

kinyitván ablakunk e Világra, mit határtalan szeretünk,
szakadék választja el tőlünk, mert egy spicli Rendőr
mozaik szemei, egy habzsoló Szék, ki gyilkol és semmi más -

képzeletünk, mi menekül hiába, felkarcolják az üvegszilánkok,
mégis hű, független és szabad, de nem hatalomellenes, hisz
keresi testvéreit, és nem adta fel, hogy megtalálja már a Földön,
ki Ő maga régóta már, a Határtalan Szerelmet -

Testvérem

Testvérem! Igen, de hát tudod, hogy mindig szerettelek, és éreztük egymást:
a felperzselt bőrünk és az enyhülést: a Szerelmet s Téged, a könnyörtelen keményt;
a még korai, nincs kész és én, kibe, mint vajba járt a kés, a gyengeszívű -
mégis a szűk úton, erőn felül, az örökkévalóban megmértem és megmaradtam az idegpályák
zuhatagos szakadékain, és csak más látta bennem a szűz- és a kém-kurvát, a koldust és a rabszolgát,
mert hol van már a mindent: bőrt, elmét és a világot felperzselő vágyakozás:
egy terepjáróban, látod, élünk és halunk; szenvedélyünk: az alkotás!

Debrecen, avagy a szó jelentése: élő, eleven

Agyonázott verébként üldögélt, és akkor végtére, kilehelte Lelkét -
A szökőkút sugári még mindig járta táncát, amint a vízen a fény is, éltető sugárban -
Mikor, végre-valahára kilehelte lelkét, békés, napsütött boldogság fogadta, egy
gyermeki kacarászás felhőtlen boldogsága, a kék Ég -
Körbe-körbe kerekedett az isteni boldogság, és nevetett egy kicsi Gyermeke -
A szökőkút eltérő erősségű vízsugarain járta táncát a fény, és megszűnt a Mellkason
a Nyomás egy pillanatra, és édes könnyedség szabadsága kacagott egy Gyermeke, mert Boldog volt -
Átázott, boldog-fényesen kacagott egy Gyermeke, ellazult, könnyed lazaságban, bár a Fehér Ruhást,
kit szeretett, halálra kínozták a Világ, kit szintén szeretett: apjait, testvéreit, fiait és leányát az
enyészetben az alkotás kitörő Nap örömein..., kiket mind legyilkolt mégis valami Gonosz Végzet -
Mondottam: Küzdj!

És, mit jelent küzdeni?

Egy képkereten belül megőrzi Pilátus és a gyógyító-tanító boldog, de megtört, megkínzott és
meggyötört Ember is szférája szabad méltóságát, aki van,
annak mellén és füleibe hiába sziszeg a gonosz tudás Kígyója! -

Egy Kleopátra, egy Pilátus, a Római Helytartóság élén és Krisztus...

Egy üres képkereten belül a Szerelme Párosai, érdekek felosztott elme- és játékmezején a
Hatalomnak kiszolgáltatottan Ármány és Szerelme hadai hadakozásának, mégis mind boldogok tán -

Tűzviharban elménk és bőrünk milliárdnyi átlótt sebein agyalágyult, eszement, részeg
dülöngélés manipulált fenegyerekei végveszélyben -
És akkor jógázott egy himalájai Medve Isten Árnyékában!

Imádkozzál és dolgozzál, de ne, mint manipuláló sugárnyalábokon felbőszített, provokált Tigrisek,
pár négyzetméternyi ketrecben!

A Debreceni Nagytemplom Harangja ütemes dallama egy párizsi Harang, mint atomóra rezgései
rádióhullámokon terjeng tova a digitális jelek hangjai -

Nyolcadik bőrünkért folyik a fenyegetés, nyúzzák nyolcadik bőrünk, míg üvöltünk a kintól, fájdalmaink, a milliárdnyi éjszaka után, de a szenvedésünk, az nem számít, Magyar voltál, azért!

És kacagott bennem egy szélütött Gyermekek fénnel átitatott Szépsége! -

Nagyon szerettelek, az életemnél is jobban, azért élsz még, mégsem lehetett!
Ez volt a minden Pokloknál nagyobb kín, de ezen világra szóló gyötrelmem le nem győzhetett minket mégsem -

Jaj, a Katonák röhögése, mikor nemcsak beöltöztél, de halálosan komolyan gondoltad az Utolsó piros-fehér-zöld, nemzeti Huszárleány szerepét, és még énekeltél és táncoltál a Búsuló Juhásznak, folyt el a vérünk a borban, de halálra mégsem táncoltathattak minket, mert Őseink nyomán védettek vagyunk, a Fehér Ló Fiai és Leányai, mintha Szamarak menekülése, a Csodaszarvas, és a Kerecsensólyom gyermekei mind -

Határtalan szeretlek -

És ütemes vágtaikon dobogó szívem szerelme...

Míg használni akarta gyönyöreire, ujjai játszadoztak csiklóján és mellbimbóin, de egy Istennő Teste védte csak övéit egy Tűzoszlop, felégetett Váraikat, ha már későn lett volna mégis a Kirohanás, de túl kellett élni mégis, csodával határos módon, és jött a Zivatar -, bár Szilágyi Erzsébet most is ott állt Török és Habsburg között a szakadékban, és távol sem volt ott a mélységben polgári, pláne nem arisztokratikus Jólét a budai és Munkács vára fogságaiban, ha Zrínyi és Frangepán a bécsújhelyi börtönökben -

Ócska és aljas az a Történelem, hol az Örök Nő mindig Kurva Kém Skarlát Betűvel a homlokán, jutalmul egy mindenkori Buddhának, mégis hiába sziszeg a gonosz kígyó Kleopátra fényes vízzel átitatott mellén, mert az Orleans-i Szűz Istenére veti pillantását, míg egy Szent Apácanő a Nyulak-szigetén fekete, feneketlen mélység szempár a fényben mezítelen visszaveri hazája iránt érzett szerelme Ellenségeit, egy kárörvendő, gögös és cinikus, gyatra és silány Világot, melynek levegőtlen Présében igazult egy árva virágszál, világok virága, virágok világa ecsetvonásokon, írott és olvasott Szép Szók, a Tiszta Értelem szenvedélye isteni hangzatai áradásai patakjain egy Vicus -

Kiscell

Yo soy nihilismo!

Az anyád ..., az a kék, hogy...

...fehér is! A Fehér régóta itt, és személyes..., mint kit választott...

Nem számít, melyik Történet Bölcsessége, de én e Szeretett Nemzet

Istenével szembe nem mehetek, nem megyek!

Mit jelent ez? A mindennapjaink egészséges, szabad, belőlünk felfakadó létezése:

nem egy mindenkori külső hatalom inkvizítor, ellenőr szeme rajtunk, hanem

bizalmam az ősi erényben, egy szabad ethosz Embermértékű árnyékában

kinek több adatott, meghaladja, átugorja a saját árnyékát, és tán egy Angyal!

Mint oltott kéve széthull nemzetünk...

Szabad itt gondolkozni és beszélni, írni szabadon igazságainkat, mi maga

a személyesség az intuitív Bölcsességben és Tudásban, mi a Látás és a Hallás?

Nem rendszer, nem vallás, még csak nem is tudomány, de világok világa:

éjjeleink nagy fényessége virágai a Lélek erőforrásain -

Yo soy nihilismo!

Személyes Hitem egy Irgalmas Arc kegyelmében:
szeretet, harc, termékenység egy Emberi Bölcsesség Szent Idejében,
mi angyalok abszolút tudatossága saját viszonylagosságait illetően:
e Mátrixban így szabad akaratok! Egy téridő határolta Örökkévalóság!

Virágos Örök Nő: **Yo soy nihilismo!**

Mégis szívében Magyar és a Lángelmék istenülésében a golgotai Kálvárián egy Főnix!

Az egészben mindenkinek megvan a feladata; a minőség, egy etikus, szép szabadság válik lényegivé:
így szeress, gondolkozz, írd, nevelj és taníts!

Yo soy nihilismo!

És mi a Gonoszság? És mi a Gonosz?...
...ki a Jóságot támadja, és Szent Szabad Lelkeink Szellemét kínozza halálra,
míg egy csöppnyi, parányi Fény is van...

Szabadíts meg minket a Gonosztól!
Szabadíts meg minket a Gonosztól!
Szabadíts meg minket a Gonosztól!

Yo soy nihilismo...

Egy Hattyú és egy Főnix: az világok óceánján a virágok!

És akkor kezét fogott James Bond után a Sárkány Szárnyait érintette
az Úr Imája, egy virágillatú rózsaszín megcsókolta a nemes fehérkékét! -

Istengyermekek

Ő sem felejthette a Római Katonát és helytartót, beszöve a Birodalom
dicsőséges romlásának és pusztulásának kezdetén -
És a hű Gyermek, mind a hű alattvaló lemészároltatott, de őt mégis kimenekítették
egy pszichotikus pokolból, mi a hatalom: mert az isteni Látás volt körülötte:
matematikai csillagászat és a Bölcsék, mi több mint a törvény: az isteni természet,
és a természetet uralt tudatosság, a tudás szemeiben -
És menekültek az újszülöttel Egyiptomig, de aztán visszatértek hazájukba, és nem
felejtették a menedéket és oltalmat adó idegent, a bölcsék köszöntését sem, de
a mézesmázos kulcsin gyilkos erőszakát és az árulást, a természet torolta meg -

Nyelvek

Szádban egy húsdarab, mi nyálas, és mit ki-be húzogat egy reflexszerű törvényszerűség;

ha éhes vagy, és enni kell, de nyugalmas békéje, ha beszéd helyett hallgatsz, mert nem szól szám, nem
fáj fejem: annyiszor szólt már, de sose szólhatott, ha szólni mert, a gáncs, a gyilok, hisz valakiknek
irányt mutatni, vagy szolgálni adatott, és ott mindenki másnak kuss! Homokba mégse dughatta fejét,
mert szeretett egy nemzetet, és cinkos, aki néma -

Szólsz, beszélsz, míg a nyelv, fogaid, ajakid, szájpaddlásod a hangzót, a messzi hangzót, a nyelvet
alakítja, mi itt, Attila nyomán is hun-magyar, mégis, míg olykor kerekedik benned a Sors, a Nagy
Nevelő, mit elhagyni, levetni, mint kinőtt göncöt leszaggatni, lerángatni magadról, mint egy Árnyékot,
a Sorsot által ugrani érdemes csak, míg kerekedik benned a létezés a semmi illesztékein,

mint egy imamalomban őrlődik lisztte a lét-semmi egész, és megszűnik a bábeli nyelvzavar, mihelyt az angyali értés jelensége, ha vagy -

Kerekezel..., és éled a múlt jelene, a Szerelem Birodalma: és akkor mindegy, hogy germán, latin eredetű-e az isteni zene rég megalkotott jelenléte a szent Varázs, az Ihlet Aranya: a Pillanat Tündöklésén, a Lángelmék Jelenlétéén nem égsz el, te hun-magyar, mert Te az vagy, és érte felelsz a Természet nagy egésze előtt, egy Tiszta Természet Látása és Hallása, ki az egészet láttad újra és újra, hamujából új életre, újra és újra újonnan megszületni -

(Mégis, ha egy promóciós film az idegen nyelvek népszerűsítésére, akkor vedd és olvasd az idegen nyelvek klasszikusait, és a tudományos szinten írott, népszerűsítő publikációkat!)

És a gyerekek adogatták egymásnak, és felolvastak belőle..., de mindenütt a nagy lelkesületet, a lánglelkűt visszametsző kisszerűség rágalmai, „gyilkos, szárnyas hangyák”, kar-karöltve a nagyhatalmi konspirációs, bebetonozott uralommal!

Requiem

Térey Jánosnak

Testvérem!

Az ágyúzók, a dörgedelmes parancsszó úgy szólt: „mind elmenni, és nem odaveszni!”

Nem mondhatom, hogy odavesztél, de helyet cseréltünk tán?

Én maradtam itt, az Égi Nő, ki rég távozott volna már szíve szerint?

És Te, a Föld oly biztos lakója titkon elvegyültél az Én örökébe,
az Örök Női Fenség, a Szerelem Hazája választott magának, hogy így állj bosszút,
megmutatva otthonod, a Földet, a viharvert parányit!

El ne hagyj!

Íme, itt vagy..., Szomorúságom!

Az állatkertben, ha voltunk már minden állat, miért hagytál el ily hamar, ily korán?

Valakik azt hitték, vég nélkül kínozzhatják azokat, akik kedvesek az Én szívemnek?!

Elébe mentél hát a Sorsnak, mintegy Zrínyi kirohanása...

Út menti Fekete Kereszt mellett a Fekete Párduc nyugodt méltósága...

...szívemen égő pecsétek okozta kín, és részvét, csak a részvét, mikor a két Tigris forgott és keringett bezárva pár négyzetméteren...; ezt Te nekem nem akarhattad, de Én nem láttam mást Tebenned csak az imádott Magyar Nyelv Génuszát, míg Elmém őrizte és őrzi a Magyarság Égi Koronája és a Szentség borít rám sok rétegű, védelmező Páncélos Palástot, amíg lehet, amíg muszáj itt lennem Veled és Nélküled: e Mellvérttem mögött szabad minden állat e Földön, de van köztük, ki szeretve volt és van -

És kerekezett csak és kerekezett, és nem látott mást, mint az isteni géniuszok és egy Nemzet iránti szerelmét, és e látványban feltárult előtte az egész Harcmező:

a Föld leosztott lapjain felparcellázott Légtér, felperzselvén gamma sugarakon,
és az Örök Szerelem heroikus csatái -

és ott vagy minden visszanyesett, felégetett és lefagyasztott Elmében, nyomorított Test Szellemében elvegyülvén az Ismeretlenben, és én is ott vagyok -

Mindannyiszor kivirágzik bennem a Halálad jóvátehetetlen, mert úgy szeretlek -

Férfi és Nő, kik Halálba üzik maguk, hogy egymás karjaiban megnyugodjanak -

Fekete Energia, mondod 75%, Fekete Anyag, mondod 21%, és mégis jelenségekre bomlik minden ismert és ismeretlen Energiaforma, és bomlasz Te is a Szétszóratás után -

Minek siettél annyira?

Gyorsan letudtam, gyorsan éltem át, Húgi, mit meg kellett tudni és érteni ott, ahol Te peches voltál, én nem voltam az! 81 évet választani a peches, rohadt sors után és a másoknak 108-at, az Élet Szerelmére vall!

Tudtam, hogy nem ehetlek meg, nem falhatlak fel, de nem is a Fal vagy, de rajta, át az Örök Szenvedély, a Lyuk, az áteresztő, de nem sűgő! Mi átáramlunk egymásba: ördögök és angyalok!

Tőled csak vették el folyton a Drága Életet, mert peches voltál, hát ne légy többé az, és élvezd még a Gyönyörű Élet árnyalatai kellemét és ízeit!

A Napsugár gyöngédsége simogatásait!

Mindannyiszor kivirágzol bennem, kit úgy szerettelek a rémisztő, gyilkos tüzekben, dülöngélvén mámoros részegen túlélni, amit csak lehet!

Mindannyiszor kivirágzol, ha Rád gondolok, a Szerelem!

Rémisztő tüzeken a bőrünk összeért folyton: dülöngélő mámorod, mámoros dülöngélésed ésnél volt, mikor féltékenységet kérdezte: „Nem tetszik a csajom?”

„Kis filigrán, parányi Falat! Selymes-bársonyos, hibátlan Bőr!”

Kerülgettelek, mint Macska a Forró Kását, azt hiszed? Nem! Császári Trónusod kerülgette egy dalolni tanuló Krisztus, kit folyton figyeltek a királyi-császáriak, és az is áteresztődik ám, a Tekintet!

Miért? Nem tudom... a jelen metafizikája!

Két körív voltunk, mely nem metszhette Egymást, csak Időnként érintett minket a Varázsos Lehelet, ha érezted, hogy védelek a Tűzkatlanban, majd a Lángoló Táj fölött: egyszer a Duna-parton veszteglő, kikötött Uszályon, másodszor a Balaton Óriásnak tűnő víztükre fölött:

számúzvén délre, számúzótt északon -

harmadszor a Magyar szentek Templomában, hol elfoglaltad János, az Arany, a helyet!

Miként rémült meg és csodálkozott a Látás halálod előtt, amint elhagy, eliramlik belőled az Élet!

Mi lelt, Kedves, Kis gömböc, mi lelt? Leszakadsz tán Te is túl korán az Élet Fájáról, és itt hagysz engem e bús valóra, Te is?

Életed kivirul halálomban mindannyiszor, ha Rád gondolok!

Tiradás a Szó, hogy halott vagy, és élek én, és holnapra immár kicsi lesz a 47-es cipő is a kora novemberi nap után, de Te a 49. évet nem tölthetted be, tudván ezt jó előre, meg is írtad a korai halált! Mégis lesújt, ha igazán halott vagy, és mit akarsz tőlem, Drága, hisz jelen az Érzet, hogy Halálod bitorol az Úriság Úrhatnásága, és hogy mennyire szeretlek és szeretsz!

Hol végezted, kezdem én? Van, mi beláthatatlan: az Idő és hatalmasságai a Hullám hatalmainak - Kissé rémisztő csak Halálod, ha Szerelem, mi legyőzi a Halált, és lesújt és gyönyört egyszerre ad: eloltotta pokoli lángjaid a Szerelem Szeme, és Te őrzöl, fájó, szorító Mellkasom, a Nagy Magyar Álmat, mi Szó-szó-szó, igen, de Lélek és szellem legelőbb, és legfőképp szenvedélyes, de okos, őrző Féltés, Elménk Hazája a Magasban!

Kis gömböc, ha eszünk is folyton, és jóllakunk is, és leszakadunk is, de ki látta Szíveinket az Árnyékvilágban, a Siralom Völgyében: a fényharmatos derűt, az Istenlátást, az Üdvösséget!

u.i.: ej-haj, Géneász-szól a Testvérem; csak nem Gésaász-szólok én rémülten! Géneász! - válaszol ő.

Akarat: mindig újra és újra írni, írni a magyaroknak egy isteni transzban, mert ott volt hajlam, a vonzódás és a Szív Szerelme: egy röghöz kötött Sikoly, hatalmak elmérgezett légterében, mert a csatazajos, gyilkos Vihar, a vér áztatott csonkok akadályozzák a Tisztánlátást, az Ébredést egy zsarnokin cizellált, évszázados Árulások útvesztőin: a kilátástalanság és a nyomorúság!

A harc és az áldozat mindig a miénk lehet, egymást falni fel -

A Világ Központjában lenni: Illúzió és Próba, hogy ki is vagy, merre mész, és kire és mire tekintesz, és miként harcolod ki nap-nap után szabadságod, a csapkodó hullámok között, az rajtad múlik - Jóindulatod és Szereteted Tiéd, de Félelmeid is!

Akarat: írni, írni a magyaroknak!

És míg egy sokszori fej -, és szívlovéses manipulatív, csatazajos Transzban a bőrnúzó és felfújó gépezet világközéphe röpít, más a Földön jár, és világ körüli utat tesz érettségi után egy kelet-svájci faluból, és ez a világ legtermészetesebb dolga, nem másznak rá a Világ Titkosszolgálata Maffiái, de ez

magyar érettségizőnek elképzelhetetlen és lehetetlen -
Ha kész az írás, nem hurcolják meg, - bár tanulságos -, mint világ kurváját és fekete rongyot nem teszik ide-oda, hanem békén hagyják a helyén, és védik, óvják a Szárnyait, hogy minél tovább repülhessen! Ez itt elképzelhetetlenül lehetetlen!

Írni a magyaroknak: volt az Akarat és Cselekvés és Tett!

Mégis mennyi és mennyi idegen Erő, mely éppen ezt, írni a magyaroknak egy bölcs tisztánlátás végett ébreszteni és ébredni segíteni magunk, mert ez a Fő Segítség és mennyi Áldozat, épp ezt nem segíti önként idegen Erő!

Örök kísértő Kísérő, avagy levél Boris Viannak

Bárányokat nevelnek; kell a fenének!

A gyönyörszolgád vagyok?

Bárányok hallgatása, kell a fenének, de azért a végsőig kihasznál pár jámbor jószágot, de azok szeretik egymást, vég nélkül, és nem ám oly jámbor állatok ezek, ha szeretik egymást, rosszabbak, mint egy anyatigris!

Gondolnád, hogy a kéjgyilkos, nyomorult lelkületűeké most a világ, kik halálra lassan kínozzák, roncsolják, míg szétverik áldozatuk, jó lassan, hogy sokáig élvezhessenek! Szuggerálok, hogy felejtsem el rózsaszín szívem hamvas üdesége virágait, a független autonómia lázas alkotásait, a teremtő kegyelmét?

Irgalmas arcaiddal keresztre feszülhetsz, ha akarsz, míg erőszakkal magáévá tesz és maga alá gyűr minden vadállat; hová a Te rohadt imádságaiddal?! Vérszagra gyűl az éji vad, és szétmarcangol, ízekre tép, mert Te mindig csak vérzel! Harcolsz is már olykor, legalább tenmagadért, ha másért nem is, mert gyenge vagy, csak egy Nő, tudom! És mindegy, hogy közben érez-e kéjt a vadállat, a támadó, hisz a Természet Istene más, mint egy szelídítő, hatalmat rendező nyámnyila isteni frász!

Gyönyörszolgád vagyok Én, Te pipi, Én, a kéj hedonista vándora?

Én vagyok a Te?

Dicső malaszttal telik a fekete méh, mert virágba borul egy Baba szája, a szabadság, az övéiért, mert míg a magyar írást választotta, nem árult el egyet sem közülük, de mikor írni kellett, írt egy semmi mindenség üres egei rétegein a szerelmük megtartotta őket: hittek az Istenben!

Egy Isten, ki fiait és leányait feszíti meg, hogy uralkodhasson ő, tovább!

Nem az Isten, hanem Istent és Embert gyűlölő, szabad angyali, ördögi Erő hatalma, de a Titok ismerhetetlen: tán e dualitás tartja össze az anyagot, és minden szellemi energia képződményt!

Kéjgyilkokhoz nem kell Gonoszság, mi okos, furfangos és rafinált! Csak véges végtelen egy sivár Űr sivataga, mert kié a Hit, kegyelem gyümölcse az is! És mi a bosszú maga? A természetén ejtett sérelem gyógyítója!

Levél Ingmar Bergmannak

Istent faggatod, és leírod a jeléseit egy fölöttes erőnek, mi jelenség csak egy maszk, mely elrejt sok mindet. A nyitottság, a jelenlét a fontos: a Létben merni megmártózni, de a filozófiád elveiben ott a viselkedési kód és a magatartás!

Mégis, ki szabad, változhat idővel!

A fölöttes erő, mi ismeretlen, mi beteggé tesz szellemed lelkét, míg üvöltesz, mert szétszakít és meghasad benned a parányi téridő az Isten utáni vágyakozásban, egy misztikus vitorlája alatt az örök égi vizeken, mi a valódi kék, de az úgy őrzi nemcsak Szerelmeit szívében a mulandóságtól, de minden rábízottat. A vágy és az akarat, az önuralom és egy hűség becsülete, mi elvezet egy Álom Birodalma rózsaszínébe, de ide nem jutnak be, kik másokat, kikre vigyázniuk kellene, az első szorult helyzetben a halálnak odavetők és a kis mozgékony, izgó-mozgó kukacok, kik egyszerűen romlottak és nagy használói és fogyasztói csak a gyönyörű Létnek, de nem a Misztikus Szerelme övék e Létezés iránt!

Az Úton, ha a Mennyek Királynője szemünkben, de épp akkor támad ránk az ellen, a Sötét Erő, hát táncold el a Haláltáncot, a Mefisztó Keringőt, ha az Anti-Krisztus Világa nem ad mást, de az a bájos Tánc akkor elragadó, ha Te az a szűzies Lény, a Mennyei maradsz, az Égi Nő, ki nem a Hatalom Energiáiban a Pokoli Zsibvásár és a Pokol Fejlevágó Harcos Gyötrelmei minden Ellenállás nélkül egy Tömegezőnek, hanem míg a Pokoli Más ott kísért folyton, Te maradsz meg magadnak Isten Szerelme a Világ iránt, még ha ezerszer is lecsupaszít, megnyúz, megerősösköl, visszaél is, de Te tudod, a zseniális művészet attól válik azzá, hogy a valós erőviszonyok közt Hú maradsz önnön magad meghasonlásaihoz is, míg Őrzöd a Magad és a Másikát, mert az Egész vagy és az Egészért felelsz, de ott nincs jól fizetett elvek és hitok alapján Árulás, hanem a Szeretet, Harmónia és valódi Béke, mely Szabad!

Eszmélő felejtés

47 évesen vén már az Ember annyira, hogy tudja ki, de ezt el is tudja engedni; volt tán egyszer a Világ Közepe is, haldoklása, hosszú kínhalál éjszakáján: hármat szeretett és álmát, mit kikémlt az ellen.

Felejtette-e azonban a Nemes Vad Büszke tartását az egygyé izzadt lepedők után, a ritka Példányt, a halálos Talányt?

És felejtette-e Élete pár Boldog Pillanatát, mikor szemeiben felragyogott az Álom, mi életének célt, irányt, majd beteljesülést adott?

És felejtette-e a Fekete Szempárt, a határtalan éjszaka, a Kozmosz Fekete Bársonyát csalogatván az ismeretlen Lét megtapasztalása felé, mi kíméletlen elnyel, felfal, míg szemedben az eksztatikus, isteni Fény -

Egy álom Pokolra tér egy Irgalmas Arc Napszelleme védelmében egy Hold Leányzó nappá izzik szerető szíve, Isten Szerelmét átengedni a parányi létezésen a gondviselő, szerelmes Energiát!

Alkotás

Képek sűrített, magas feszültségű mezőin a betűvetés egyfajta absztrakt, szürreális látás a Lélek vetületén -

Egy kínzó, folytonos vágyakozás a sötétség el nem múltó körein: kínhalála az üvöltésig, majd a lassú és részleges gyógyulás: akarat szülte sóvárgás -

Kórházi ágyakon kintől üvöltő csonkolt-emberi roncsok: nyúzzák, nyesik lábaikról a bőrt, és szerelmem csak növeli a rémálmom rettentő iszonya: ágyamnál Dante és Bosch: gyöngéd-simogató Bársony -

Szerelmem üvöltése...

A Magyar Rettegés és Borzalom, a Nyomor és a Pokol lökött ki a Nagy Világba, és hozott a Részvét és Szeretet a Nemzet parányi földjére vissza -

Családi töviskoszorú örökéből, hagyományok termékenyítette úttalan-utakon kiismeri magát a Szellemi Lét kibontakozik a Ködből -

Fekete Csápok fogságából szabadul lassan, észrevétlen a Gonosz, a Halál és a Kínszenvedés börtöneiből, míg körülötte a légüres tér óriási angyal szárnyá válik és körülvesz, átölel ismeretlen ismert angyaltársasága: a Szerelmet világok világa.

Hatalom

Mindig vonzott és riasztott a hatalom, mint valami kínozó, tisztátalan dolog, még a szerelemben is az idegeimre ment, ha valaki forgatott vadmacska szájában, mert én saját lábamon állni szerettem -

Egy misztikus, vallásos, nagy álmodó Lélek tán erősebb lehet kínhalálnál, hisz vagyunk kínjaink üvöltése -

A szerelem Hatalma napnál erősebb e szenvedélyes vágyakozás újra éledő lángjain a Főnix -

A Szerelem útján, mi egész részeiben a nyitottság és elfogadás és kímélet irgalma, mi kijár a katonának, a törtető politikai világhatalmi törekvésének, és a művész újjászületéseinek is -

Úgy hiszem, egyszerre-egyként brutális a harc, rém az álom, de szemeinkben tündöklő Fény és a lehetséges és lehetetlen harmónia, mi eloszlik mértékre, átadni helyét a Káosznak -

Boldogság Királya

Kék levegőben a pára és harmat ragyogása a fűvel tengelyén elillanó a tavaszi zsongás kezdete ablakomon át Esthajnal Csillaga rám kacagott.

A Föld egy tengelye körül forgó, és a Nap körül keringő bolygó saját adottságaival az anyagi elektromosság energia-áramlásainak, miből kilépni nehéz e két pólusú mágnesesség elektromos bájjalából, de mégis van szabadság, hogy mi az?

Között a között? Árnyéknélküliség? A megfoghatatlan, elérhetetlen, érinthetetlen Szépség, mi nem más, de nem is áru és nem is ugyanaz, de nem is ellenállás mégsem, de nem is a megfelelés és az igazodás vágya, nem is a másik tárgyként, csavarként használása!

E megemésztett Földszféra segítő-tanítása, mi felemelni akar és nem elveszejteni, bár létezik Erő, mi rosszra tör és mindig jót művel, és nemes szándék kegyetlenségre tör!

Az erőviszonyok az ismeretlen anyag és energia vonzáskörében, mi a fekete, mert ismeretlen, kiegyenlítődnek, lenullázódik, de van, mi az örök, e megemésztett szabadulás utolsó pillanatában a szabadság első pillanata: a szabadság a legnehezebb, de nélküle az Ember nem Ember!

Lélek erős, de a Test erőtlen, mikor az anyag maga semmisül? Esetleg az örök páncélos, páncélozott Anyag az örök, mit ki oszt, avagy miként osztódik, van, létezik, és a jelenségek rejtekén titok, titkos adottság -

Kék levegőben a tavaszi zsongás a harmatos fűszálak tengelyére még az Esthajnal Csillaga fénye vetül, és mondanád a csillagos ég egy börtön, de az örök, mi van, és mi nincs, és az vagy, és az leszel, mit választasz, és kivé lenni akarsz, míg a Tükrök Játékában eltűnik lassan az ármány és a rágalom nyomán a sérülés kínjai már nem kínoz, és mit látsz, az is vagy, de mit nem látsz, az meghatározható, úgy légy óvatos, és ne légy szeles, de magához vett rég, kit választottál és szerettél, a Lelkek Boldogságának Királya, a Határtalan Szerelem -

A Vörös Folt

Meglestelek. Fújtattál, mint egy gőzmozdony a nem létező bajszod alatt egy cinikus, kárörvendő gonosz vigyorgás -

Beléptél, és elárultam, hogy meglestelek. Bosszús voltál ezért, de nem mutattad, csak ócska, fekete sapkád kaptad le parányit gyorsabban és ingerültebben, mint máskor.

Magaslaton álltam, és láttam egy vörös foltot éktelenkedni a fejed búbján, tetején; szóvá tettem, majd ráfésültem az őszbe hajló hajszáladat, így már ismét egy vidám, ficsúros, fickós Kisfiú voltál, és én már nem kerestem, és nem kutattam Semmit, csak voltam melletted a beteljesült Élet Zamata, a Földön az égi Boldogság -

Idegésített Téged, hogy kopaszon látlak, és ócska, viseletes, roskatag faszod, mint egy esernyő fogantyúját, kampós orrod, mit mindenbe beleütsz, ha kell, ha nem..., és rázendítettél az Udvarlás Variációs Áriáira: „Ha Kegyed az Én Vörös Foltomat, én a Kegyed lobogtatott hurkáit, hájas rétegeit dicsérem, mintha egy földtörténeti korok őskövületét!”

Na és! - húztam ki magam büszkén életem első, valódi szabad pillanatában, hogy mostantól...; máskülönben Te sem vagy valami modell típus, akkora a hasad, mint egy jó hasas hordó!

Valójában nem a hasam érdekelt, pedig, ha valami igazán érdekelt, nem menekült az erőszakos akaratodtól, erőd indulatától az...

„Beköltöznék hozzád a szobádba!”

Na még csak az kéne, kurjantottam, és kinevettelek..., hogy piacra járatlak, főzöl majd rám, és takarítás utánam, és úgy éreznéd magad, mint egy Szabad Madár Arany Ketrecében!

Úgy nevettem, a könnyem is kicsordult, te komoly maradtál, de rád ragadt jó kedvem a képzelgésektől. Később csöndben ücsörögtünk, mintha mindig is így lettünk volna, és ezen már senki sem változtathat, hogy már mindig is így maradunk!

Egy különös délután emlékére

(2020. február 11.)

Laci Te, szorít az a ködmön, hallod-e, ne szorítsd fejemre már azt a Koronát, mégis Szent nekem, de ne szorítsd annyira, mert a Lovam vágtazni szeret immár völgyeken és dombokon, hegyeken egy miseruhás lepelben, és a testembe, ha vág a kantár, a zabla, ha ellenség, ha nem, ki elémbé áll, a hetedik, ha költés, nem biztos, hogy halál és szerelem, Laci Te, ha mondom rontom-bontom, ülj meg itten ez ölem medencéjében, mert a csípés, mit kapsz tüzes lesz, mint a nyári nap, ha maga, immár mind, ki él, de tekintettel másra... a falu végi kurta kocsmában, hol a kurta farkú malac az Úr, ki Túr, és kitúr, ha nem tetszel, babám, ott az én hazám mégis hol magyar az, kinek fáj Trianon, és hol magyar az, ki magyarnak vallja magát! Fáj Trianon, és az egész elmúlt 500 év magyar történelem fájhat, nagyon fáj akár, hol joggal átkozódhatna bárki, de minek is átok, minek is a bosszú, ha kiterítenek úgy is a Dunánál, így is, úgy is, az igazi! Levegőt! A Ló szabad vágatását és a Lovasa boldogságát! Magyarok, széles e határon, a tágas horizonton, legyetek végre bátran magatok, de oda nem gyilkoláson és fogva tartáson át vezet a tövises, kereszt-Út!

Júlia nem akar a Földön járni, fölszállt inkább a fejünk fölé!

Át Budáról Pestre, a Szabadság-hídon, és a két kerecsensólyom szabadsága őrzi szent leplünk az anyaföldet, és együtt tartja a Szent Koronát e ragadozó madár, Angyal és a Sárkányos - Rend vérel szentelt vitézi! A Földön járni!

Az erdélyi, mezőségi, hímnemű Boszorkány, a hegyeink és a ... Halál ellen a piros bogyós bokrok, ott akartál lenni nála, Laci Te, hallod-e, ott vagy-e már hát, Júliám, ha nem akarunk már e Földön járni, de még adatott pár év! Nosza hát!

Nem oltottam-e körülöttem mindig a szenvedés lángjait?!

Szabadulj végre Börtönödből, végleg!

Mind, kit halálra vertek, mind, kit halálra rugdostak, mind kinek a körmét tépték le, mind kinek az üvegcsőt verték a faszámban, mind kit büntető-zárkába zártak, mind, kit éjt-nappallá téve kínoztak, és az örökösök kínoznak, szabadulj végre önnön zsarnokodtól, de tán rejtve az...

Szeretlek...

Ki viszi át a Szerelmet?!

Szabadíts meg minket, mindannyiunkat a Gonosztól!

Tépd el rabságunk láthatatlan, szellemi kötelékét, és add, hogy jók lehessünk!

Laci Te, jer ide, jer, ha mondom, rontom-bontom, á dehogy -

Rubens és műhelye Budapesten

(2020. február 14.)

Rubensre igyekszik két keréken az Andrásyn, neki a Hősök terének, ezúttal nincs defekt, nincs baleset, és tán Isten is visszafogja csapásait, hisz a kiállításon láthatsz sok pazar ruhát, büszke daliás vitézt, arisztokratát, ki mecénás és daliás, látsz vérre menő ütközeteket és csatát, Aphrodité kagylóiból és csigákból rakott virágok ékszereit, nyakéket és diadémot, régi levéltartót zöld bársony függönnyel és bacchánsnőket szatírokkal a termékenység pazar diadalát, roskadásig a gyümölcs és a Szatír fényes nője mint egy fényes banán a természet oltárán és Vénusz és Adonisz a rettenthetetlen és érinthetetlen Szerelem a Természet lágy ölén és a Fényes Feltámadása Urunknak, ki a Krisztus, míg anyja, szülője a meditatív odaadás istennek és a gyermeki ártatlanságnak, és bátor Katonát, ki véd és nem áldoz maga helyett mást, ha Istenére gondol, és az állat megbecsült, paradicsomi lény, légyen vadállat, vagy madár, míg ember nem árt neki szól a madárkoncert, és a város még emberarcú, ha cirkusz, ha színház, ha céhes termelés és a házad irigylésre méltó és kislányod sugárzó arca, Te átszellemlőt maradás, az arc tiszta igézete, egy gög nélküli önismeret és tudás mindenekről, mi a bölcsesség, az angyali, abszolút tudatosság, a fényvilágról a híresztelés nem Test nélküli, de üdvözült hurkás sonkák a combokon és a csípőkön, a nagy termetű Nők hasán, mily égi igézet abban elmerülnünk, Te Daliás, ki úgy Németalföld, hogy Itália is egyben, ha Krisztus a műteremben, és égnek ágaskodik alattunk a ló tébolyult szeme, mert a lét már csak a lét marad, míg Nőink csodaszépek és a keményített fehér csipkék a habos tejszín virágai, mint egy cukorlemez, és virágok övezik nemcsak a Magdolnát, de a szentek égi menyegzőit is, legyen az angyali Üdvözlet, vagy hosszú halálra kínzása az ártatlanságnak, hogy igazolva legyen a világ!

Hömpölygő, fekete hullámváson a fényes barokkos, nagy húsos női testek áramlása egy hím hullá körűl, kit szerettek égen, vízben és sötétség áramlatain, de jók próbáltak maradni, még ha tán hibáztak is, tudatosan rosszat nem akartak, de küzdöttek az övéikért, és lőtt sebeiket - Sebestyén -, begyógyították az angyalok és felejtették, ha muszáj volt paraszti szenvedésüket, hogy mehessen tovább a világ szekere egy szeretett honnal! A Csend Élete gyümölcscsel és virággal és állatok farsangja, ha gyász, ha lakodalom, az Élet Szerelmese, ki itt lát, színeket mázsol ecsetvonásokon az élet lázas hangjait éneкли meg egy láthatatlan angyali kórus részeseként az örök hazából a természet és a szerelem!

Hazafelé a biciklin az Andrásyn, és a Duna-parton Shakespeare Úr nem hajlong és bókol idétlenül, de kihúzza magát, és Vörösmarty műemlék védelem alatt, mint egy satuba szorított kiskirály -

Örökölt sors

Örökölt sors - mondta.

Az Öregek gyakran tönkre teszik a Fiatalok életét, a fiatalok meg a magukét, ahogy irgalmatlan törnek életük célja felé, és nem látnak senkit és semmit, magukat pláne nem, és apát, anyát nem tisztelnek, nem is ismernek!

Az Öregek Bölcsessége, nem ér annyit, mint a Fiatalok Szerelem és Szabadság Energiái!

Az Öregek Bölcsessége a Halál rendezettsége, és Gála rendezett bolygók fejére gondolt...

Míg azonban Gálára gondolt, és a fejében rendezetten, örült gyorsasággal száguldó bolygók forgására és kitérő Napjaik körüli keringésére, amint az egész pedig benne a Mi Naprendszerünkbe, de másoknak tán más Naprendszere van, és a Naprendszerek együtt a Tejúton sürgönyöznek egymásnak, de nem tudják, mi micsoda, kik is ők, akik sürgönyöznek, és kiknek..., gondoljátok meg, hogy a Fekete Energia 78%, a Fekete Anyag szintén több, mint rengeteg....

Amiben élünk ismeretlen... nemhogy a Létből úgyszólván nem tudunk kitekinteni, de saját fejünkben sem...

Víziókat látok - mondta: test-lélek-szívből!

- Szeretlek! - mondta, mert nem tudott mást, csak szeretni, görnyedvén terhei alatt, de éppen ezen Másikának minden másra szüksége volt, csak nem egy zseniális apáca árva szerelmére, ki mindenkinél jobban, tudat alatt egy Férfire vágyik, amíg végül ki nem ábrándul mind a földi, szerencsétlen Faszból, mondván, sosem értettem, mit is kezdhetnék egy Férfi Fasszal, mi hol egy ágaskodó húsbot, hol lekonyuló egy kukac, hol egy kis giliszta, egy lefelé kókadó bajusz - egy papagáj, míg a másik egy kakadu!

Mégis, a hallgató szerzetesek közé tartozol, te csacsogó vénlány! - üvöltött rá gyűlöletében, mi azonnal szeretetté változott, ha az apáca épp vele volt elfoglalva, és misztikus szíve nem az egészet akarta testestül-lelkestül, és szelleme hol itt, hol ott az nagy szabadság delelőin, mit hol estének, hol hajnalnak játszanak a nagy testvérek, érdek szerint!

Furcsa mód, vallott akkor, hogy az ő írás iránti szenvedélye a szabadság útja, min végig menni nagyon Nehéz, mert bevallottan, Magyarként a nagy világban, e nyelv szenvedélyes szerelmeseként lenni Nehéz, főként, ha minden más szerelmese is egyben, mert a jó művészet a világ maga egy isteni ismeretlenben, nem tesz különbséget a nációk között, de van tán kikhez küldetett, főleg születés, szerzett nyelv szerint, ha író!

Az írás a szabadság útja, a szenvedés útja, a szenvedélyes szerelem, az öröm és a boldogság útja, és tán időnként a letisztult, valós szeretetét, mit megpróbált az Élet!

Írás, mint terápia! Több annál, vallotta a másik, hitem szerint rég több! A tudás az anyagról, az anyag ismerete, az alkotás folyamatának otthonossága, mely örömet és magabiztosságot ad, az alkotás öröme, szabályok és a szabályok tudatos megszegésének öröme, a renden belüli szabadság! A nyelv a rend és a szabadság a mindenkori én kreativitása!

Tudod, mily boldogság, mondta a kitérő Nap szenvedélyesen, ura lenni az anyagnak?!

Az intuitív pillanat varázsa, ahogy gyúlik benned változó perspektívák az anyag, és az a tiédnek mondható. Pillanat, érzés, egy szenvedély, egy barát egy lelki rokonság...

Magyar Próféta: legyen az Csokonai, Csontváry, Munkácsy, Ady, Attila, Márai, küszködtek mindig a művészetükért. Az egzisztenciális veszélyeztetettség, a polgári lét vonzása és a bohém művészlét szenvedélyes vágyakozása a szabad ég alá futni, mint Isten egy mágikus-misztikus szenvedélyes létezője kínok kínját állni ki a társadalom kivetettjeként, a meg nem értett szenvedélyes szerelem hordozójaként a Nagy Sötétség misztikusa állni sivatagon, hegláncokon, viharban...

Tudósként is létezni közben, mert a modern lét lírikusa ismerje a létezés, miben benne áll!

A forgó-kerülő Föld csatazajos vihara a kitörő napjelenségek között, őrült sebességben száguldó bolygók együttese pályáikon, nem hogy mégis mozog, hanem védtelen mellkasa állandó csatazajos viharban kivétvén egy Űrszél áldozataként.

Bevilágítanak! A Női Buddha -

Tudhatod-é, mind, mi hat, minek hatalmában vagy, hogy védj, magad és tied. Gondolom, nem..., soha! De tán számít, mi él a szívedben és mi éltet, és valahogy általad azzá lesz a világ, minden rágalom és ármány ellenére, mi te hited szerint vagy, de hinni kell, mert máskülönben egy lépést sem bírsz megtenni magad, tied és a másik iránt!

Talán látsz sok mindent; tartsd távol gondolataidtól magad mégis: a múlt árnyéka már nem tart fogságban, mégis tovább él a jelen fénytörésein, de mire való halottainkért az ima...

Te imamalom, bár mást is tettél volna...

Bár mások értettek volna szóból, tekintetből, szép könyörgésből...

Bár ne az utálat, meg nem értés, gőgös sértettség, a nem, a tiszteletlenség, a használat uralt volna mindent!

Tudod milyen boldogság, Szabad Ura lenni anyagodnak! Szegény, szerető, szabad ura!

Meglett Ember, szívében sem apja, sem anyja, életet a halálra ráadásul kapja, és mint talált tárgyat visszaadja bármikor...

Nem segített, mert nem segíthetett, nem várt soha, tudta nincs mire várni, de ott volt mindig jelen, és e szabadság tudtára adta, hogy lesz még ereje lábra állni ez egészben -

Nem csak az van, csak nézz körbe, ott van minden más!

A saját út van! A saját neurózisok, a saját nyomor, nyomorúság, emberi gyötrelmek sora, örökölt sorsként, amint tönkre tettek itt mindig mindenkit szép sorjában nagyobb, vagyonosabb, okosabb, hatalmasabb fejek, az oszd meg és uralkodj szellemében!

Őket szereted?

Majd meglátod, kicsodák, és mindig a legborzalmasabb helyre pottyantják a barátaiknak eljátszott magukat, és a pokolba taszítják a vagyonosabb, gazdagabb, okosabb és szebb szövetségesért!

A hely szelleme, a geopolitika, ilyen egyszerű lenne a Magyar Spirituális égetett fagyhalál kivetett borzalma egy sivatagi nász tűző napjain és az összefüggő jéglemezeken?!

Őt szerettem, őt választottam, nem hagyták őt nekem, pedig szolgáltam őket, és megkaptak mindent: őt kértem, de nem adták nekem, mert kellett nekik a hatalom, pénz és az uralom, a másik, a vagyonosabb, okosabb és szebb, de a földi hatalom gyorsan változik, én pedig azért őt választottam, mert őt szerettem!

A szeretet erősebb a halálnál! Ég s föld elmúlnak, az ígéim el ne múlnak!

Mindegyik fúj valaki másra!

Fújnak az Egyházakra, az egyik Párt a másik Párt Kormányára és fordítva, az egyik külföldi szövetséges a másik külföldi szövetségesre, és kijátsszák egymást, ahelyett hogy segítenék az ország érdekében! Más örül, oszd meg és uralkodj, a magyarok között régóta, jól működik!

Veszti a külföldi szövetségesét azonnal, ha a másikkal is látják, csak titokban lehet? Az országban maga a tábora teszi lehetetlenné a jó belátás szerint az együttműködést?

A szentek ragaszkodása!

Kiürülni a hatalom jelenségeiből, a maszkok maszkjai erőtereiben a hatalom munkálkodása a manipuláció ma már technikai segédeszközökkel!

A hallgató barátok nem mind bárányok, ki mit hallgat el? Ki mit árul el a helyzet adta öntudatlan szükségében, nem tudatos az sem!

Ki a hatalomban, mást is behúzó önkéntelen nagy bajába, aztán ott hagyja útszélen, az utcán, odaveti koloncként az ellenségnek, mint ki rossz boltot, vásárt csinált, mint egy kurva kémet, kinek köze sincs semmihez, csak éli az életét! Így tudtalak akkor már csak megmenteni, mert én is, kit és kiket szeretted, nagy bajban voltam, voltunk. Rendszeres Történelem minden napi munkálkodása a Történelemnek, és Te kérde? Vagyunk-e a meghurcoltak, kik hallgatunk, és visszük magunkkal sebesüléseink, sérüléseink?

Ide e rabságba, e tömlöcbe kötöd a szabad-szerető fiatalság agyát mosod Történelem, és a hazára hivatkozol, de csak egy rendszer védetik az átadandó hatalmi hálózattal!

Szabadítsd végre magad és a jövő Fiatalságát, ez lenne a munkád!

Nem könnyű. Nehéz. Irgalmatlanul nehéz. Nincs irgalom, nincs bocsánat!

Mást vallok én, irgalmat és bocsánatot, nem azért mert gyenge vagyok, de tudom, hogy irgalmatlanul Nehéz, mert én is azt csinálom, és nekem Borzalmas volt! Hiszed-e? Küzdöttem, és nem adtam fel magam mégsem!

Kurva, áruló kém?

Nem, dehogy!

Hallgattál-e mégis egyszer is a Szóra, mit szoltam, és szoltál-e?

Unalmas, fehér-fekete filmként pereg le életed előtted, a múlt, és Te, a hatalom titkos embere minden mást akartál, de nem egy Lángelme Apácát, egy Magyarok Nagyasszonyát, kinek semmije sincs csak a pucér idegzete és milliószor nagyobb akarata, mint normálisan másnak! A túlélés nagyjai, a túlélés hősei, mi magyarok!

És én ragaszkodtam sirámaidhoz, mert e földből való kín és szenvedés sűrítménye, mit én választottam otthonomul, nem növelni a bajt, de tanítani, gyógyítani és szeretni e földön a magyart!

Mégsem hagyhattam a szabad helyeket sem, hol egyszer boldog voltam, éltem, élhettem rövid ideig, vagy ha veszélyeztetett és megfigyelt, agyon kínzott és ellenőrzött voltam is hosszú éveken át sokak, a hatalom jó voltából, innen is, onnan is, - a csapda a fejekben -, mégis otthont adott egy ideig ez meg az, még ha folyton az idegeimre menő zaj és folyton zaklató otthon is volt az!

Míg szerettem e világot, egy krisztusi szív éltetett, alkotott, dolgozott a nagy munka: Rilke, Dalí,

Rodin... általam a küzdelmes úton a küzdelmes életet túlságosan szerettem, de nem a könnyebbik utat választottam, hanem a lelkemet és szellememet, a legnehezebbet: a Zseniális Magyar Fakirályt, viharverten!

Örökölt sors II.

Magas Hattyú Tartomány kastélya egy alpesi kis tóra néz, egy tengerszemre, ha úgy tetszik. E kis vízfelületre néz a kastély azon szárnya, hol Wagner alkotott, és II. Lajos boldog gyerekkorát élte a Bajor tartomány királya, I. Lajos gyermekeként. Szállóige, hogy Wagner hátulról dugta seggbe II. Lajos ifjú bajor királyt, - nem nagy szobájuk egymás mellett -, hol Lajos álmodozott, Wagner, pedig a germán ősi múlt és a germánok történelme mediális géniusza a szent Zene szent tartományából komponált!

- Nem lehet egy királyságot olyanra bízni, ki kiüríti az ország kasszáit!

- Ki szemét az örökkévalóságra veti, időnként elfolyik a pénz a kezei közül...

A Bajor királyi sarjat se kellett féltetni, később ő is seggbe dugta szeretett komponistáját, hogy az erőviszonyok kiegyenlítődjenek....

Milyen személyiségek születtek itt, a szabad erdők lovas szabadsága gyermekei egy kis okossággal, mert a fákat kerülgetni kellett -

- Hattyú kém, kém is lennél, sirálykám, sas madaram?

- Á dehogy!

- Nem nyugodtak meg!

Heine ott kísértett az osztrákok császárnője szívében, majd a magyarok nagyasszonya, ezt pedig a szlávok tengere nem szívelhette sehogy sem!

Nos, egyiket se kell félteni ezek közül -

Gesztenyebarna hullámos, hosszú-loknis haj nemes fehérkékkel!

- Szidod A. Büchnert, mert neked kell, akkor miért szidod, te szerencsétlen? Észre se vennéd tán, ha ő eltartód és mindenkor elgáncsolód is!...

Ekkor jegyezte meg, hogy neki az írás a szabadság útján egy eszköz, és bánni tudni anyagával és eszközével, mi ő maga, egy médium, a Magyarok Nagyasszonya, de minden más is a Földön és az Égen, a szent zene királysága, de a magyarokért van itt a Földön elsősorban, mert szerencsétlenek, de nagyon, és őket szereti egy krisztusi szívben, de ez nem jelenti azt, hogy a pogány magyarokat nem szívelné, sőt!...

- Leszednéd faszoddal a pókhálókat a szobám faláról?

És, hogy neki az írás több mint terápia, de nem pia, a legnagyobb fokú rendezettség és afelé tartás mindenkoron, a Buddha fokú és szintű élet minősége része! Mindig azt éreztem, hogy agyon nyom mindaz, ami VAN, de az van, hát benne kell és lehet csak a szabadság a van és a semmi határmezsgyéin a szövegek új rendezettsége e név körül, hogy Aditi-Innana Kinga: ez a szabadság! Másnak más, épp ezért van irgalom és megbocsátás itt, és a valódi más tisztelete, mert a szabadság és szeretet harcosa, a szerelem és harc és termékenység istennője, ki a szabadság szószólója, de nem csak magának, mindenkinek: épp ez a lényege!

Ha nem így lenne, nem lehetne Magyar Író a javából, mert kivetették volna már rég e nyelv otthonából, e spirituális feszültség hazájából, mit viselni nehéz, mi itt geopolitikai és múlt béli és küldetésbeli adottság kelet-nyugat között!

A lengyel pápa, ki a Vatikáni Bazilikában hagyta elroponni a népek táncait, míg a sok őskövület csak nézett eme újításon, ő pedig keresztjére roskadozott, de vitte a végsőkig, ő látta a magyarok eme közvetítő szerepének jelentőségét a világ egyházában! Gondoljunk csak a hagyományos útra, mi olykor tiltott gyümölcs, de miért kéne annak lennie? Julianus barát, Kőrösi Csoma Sándor, Vámbéry, Kiszely... a magyar múlt iránt érzett szeretet, mi keletre nyit, ahonnan jött, a nyugat iránt érzett örök vonzalma és vágyakozása, mi Távol-Keletre is!

- Ez lenne számunkra a Krisztus keresztje, mi számunkra édes teher, míg száguld vágtagzó ménesünk az ősi puszták nyílt és szabad horizontján, hol a Föld és az Ég mindenütt összeér, és nincsenek Falak!

Uram, rossz példázat a kifogott Hal az Élet Szerelmesének, mert az halott! Te az éltető vagy, én úgy ismerlek! Az út, az igazság számomra és az élet, és másoknak és mindenkinek ezt akarom, bárhová tartozzanak, hogy míg élnek, életük legyen és lehessen, hogy majd nyugodt és békés legyen haláluk álma...

A Földnek kívánom, hogy Kék Bolygó legyen és ne állandó sírhalmok felszíne, tömegsírok és nyomorult, hülye tömegek hazája: én ezt kívánom az emberiségnek, mert én mindig ez voltam és ezt éreztem, bárhol voltam is, bárkit láttam is meg, bármennyire el is bánt velem mindig a múlt -

Rokonom az a valaki lélekben, kinek kövér mackótestén feszült a sima, vékony vászoning, de a határozottsága mellett mindig éreztem remegését és jóságát, gyöngédségét: a kitelepített árvaság kinyomott szemű fekete babája, de Te vagy, ki gyámolítasz, és elvezetsz valódi önmagunk isteni arcához, a szabadságra!

Szeretni is csak az képes, ki szabad! Bárkit is, szeretni...

Akár Istent is...

Amióta éltem, forgószélben próbáltam állni helyemen..., nagy nevetség, hogy nem vétettem többet, mint vétettek nekem -

Állandó turbulenciák, rágalmak, nagy hatalmak, nagy testvérek között, aknamezőkön futván telt az életünk idegenek között bel- és külföldön, kik tán soha nem akartak itt élni, de ide beszorultak egy prés-satuba, és nem való nekik a civilizáció számító, konspiratív technológiai okossága, hanem a nagy szív és nagy lélek misztikus elvágyódása az égi mezőkre a kerecsensólyommal és a sas madárral a hegyláncok tetejére áhítózó, hol üzenhetnek egymásnak egyik hegyoromról a másik hegyoromra, de ott a másikat gyűlölni, kész életveszély, a másikat elárulni, a haláluk odavetni, megbocsáthatatlan..., mégis...

A szent zene áramán a lelkünk és szellemünk e szabadsága, a tenger hullámozása és a folyók áradása, a magas hegycsúcsok lassan elfogyó levegője, amint átereszkedünk a semmibe, a megsemmisülésünk az új utakra, új lehetőségekre, az új életet igentelni!

Árulás: oly gyakori e szó! Szó, mi szó szálíngó szó-szó-szó szálldos, de nem mindegy, mit árulsz el, mihez vagy hű! Szerelmet, egy nemzet egészét, egy tartóiszteket, ki egy idegen érdeket véd, míg téged ment azért, barátot, egy pártot, családot, szülőt, vagy mostohát! Mindegy, az árulásért régen akasztás járt! Mégis, a helyzetjelentés e létezés sűrű szövetében, hol nincs levegőd, mert folyton megtagadják tőled, nincs-e jogod harcolni érte, levegőért, a Levegőt!, árulás-e, a való helyzetjelentés, és nem a torzított, mindenkori hatalmi, előre gyártott késztermék?!

Tán a Te szabadságod igaz szava megment sokakat, de másoknak se árthatsz az igazaddal, mert az igazság szabaddá tesz benneteket!

Ki szabadult utoljára?

Tán egy magyar nemzetéért a végsőkig hallgató egyházi szolgálat, az agyonkínzott magyar szívű papság és tiszteletesek köre, kik nem voltak az államé sosem, de hitük szerint magyarok voltak és a magyaroké, lehet, de jó lenne, bárki is szabadul utoljára, talán épp én, de fontos, hogy megtörténjen, hogy mindenki, értsd, mindenki szabadul...

Ne rángathassanak senkit többé akták nyomán, tehát szabaduljon...!

Ne rángathassanak, de szabad az akarat, az lenni és azzá válni, lenni, mivé lenni igyekszel!!!

Levegőt!

Hungária (kispróza)

Buddha Apám, avagy Esthajnal

Apám szituációi

Szerelem! - mondta. Átkozott gyötrelém, Te Balfasz, Te jobb Fácán, kinek a bal szeme jobb, és a jobb szeme bal! A Hazám! Te Barom - mondta. Báró? Mi? - mondta, és nem is kérdezte, mert előre eldöntötte, hogy dehogy báró, mert a báró fölött még ott a Gróf, a Herceg és legfőképp a Császár, ki mindenek Ura és Istene, a Világ Teremtője, de ő mégis csak porból lett és porrá lesz, és mi a Faszt is akar még tőle, ha maga a Világ a rendezett csillagos egeivel maga a Börtön és szaga...

A Lángelme izzásán, egy mindent elemésztő és felfaló Lángnak mi a Fasz köze lenne, főként, ha mandulavágás, az Éjszaka Csillagaihoz?

Szerettelek - mondta, az köze van... Az egész teremtett csillagos boltíves és boltcsarnokos megsarcolt, bedeszakázott pinájú és berácsozott álló Fasz Birodalmat... a daliás - mondta.

Ja, hogy csak a múlt, és azt hiszed, hogy használok majd a rühös Gonosz praktikáid, mikkel mindig mellé lőnek, és az áldást is melléje célozzák, mert gonosz praktikák épp engem varázsolnak el és küldenek hóhérekre, de vigyázz, Te Átkozott, mert Jó kislány vagyok én, de Vagyok..., érted Te ezt, és arra gondolt, hogy Apja miként szívta fogai közül az ott ragadt ételmaradékot, és ha fopiskálással nem, hát fogselyemmel igyekezett e lassan elrothadt búzzé váló maradékot, a próbálkozást, hogy a gyilkos múlt ételmaradékát, mi büzlött éktelen, eltávolítsa a fogai közül!

Lazíts! Te szerencsétlen nyomorult Éhenkórász, Koldus, szép isteni Hajnal! Lazíts! Nem kell mindenképp kiönteni a Gyereket a Mosdóvízzel, hanem én ám most a Gyerek vagyok -

Hurrá helyett Alleluja, ha a fog betömhető, és nem kell kiölni a gyökeret, bár hogy mi a Szabadság azt nem akkor értette meg, amikor a fogát fájdalomcsillapító nélkül gyökér kezelték egy külvárosi rendelőben, hogy csillagokat látott, hanem mikor bebörtönözték egy belvárosi iskola szivárványszínű és teljesen különböző nézetű, de egy dologban azonos csapatába, hogy mind sok helyről voltak egyszerre megfigyelve, ezért a börtön szemében, a bedeszakázott, lázas szemekben, hol a Téboly izzása, lehetetlen onnan kitörni, vagy oda nem illőn viselkedni, vagy mást gondolni, mint a Hangos Fősodor, kik a Véleményformáló Nagy Szél -; nos ezen erős és halálos gépgyár szeleként igen nyugodt és mély szakadék és mély bendő mint az éjszaka és a fekete lyuk, avagy a fekete kamera, hol vagy mindennek látszik a negatívja, vagyis feje tetején áll minden, ki bal az jobb oldalon, ki jobb az bal oldalon, hogy biztos, ami biztos, egymás sarkára hághassanak, és egymásról a legigazabb Kémjelentéseket tudják megfogalmazni, vagy ha már fekete lyuk, jó edzett legyél, hogy kibírd az ott uralkodó nyomást és kövek rakogatását éppen a Te Fejedre, mi Isten Áldása a Világnak, mert mindig csak azért könyörgött, hogy Áldás legyen és ne Átok, és mi van akkor a Pokolba hátamról visszahullókkal, kiket úgy szerettem és szeretek, hiszen a Pokol bűze úgy szivárvány sugári a Földön a Mennyek rétegzett bugyraiba a harcaink során, hogy ki látott már itt épeszű kaszaboló kardoskodót, - nos arra vessétek az első követ -, mert ép ésszel, tehát a ráció kis energiáin leledzni galaxisok robbanásakor lehetetlen! Érted, már Te szerencsétlen Leány, hogy hol lakik a Magyarok Istene, és hány is az Óra, és hiába osztotta az apja négybe az almát, magyarázni e gyenge elméjű lánynak, hogy tudod, most negyeddel múlt, ez a fél, és ez háromnegyed, ha negyeddel kevesebb mint egész, és a negyedeket különféleképp kombinálta és variálta, hiába, mert a lány ilyenkor mindig rákérdezett, hogy miért kell osztani, ha az egész mehet egy halmazba, mert úgyis egy kalapban egy alma, és az akarat, mi 88%-ban nem szabad, a maradék 12%-ban meg egyenesen rab, és eleve elrendelés, és a tudás és a halhatatlanság csak a felszínen játszótér a mély sekélyén harcok színtere, és ha szabadságról álmodik, miért keresi a magához hasonlatost, ha a szabadság a sokszínűség, de én szabad vagyok, és szivárványos pokoli mennyek helyett csak egy rendőrállamok szövetségét tapasztalom börtöncellákkal - sértődött meg

évekre apjára a lány, és tájára se ment! Mit kezd apám a nyúzott, nyakigláb, összenyomott óráival, ha valahol máshol megáll az Idő? És mit kezd a világi renddel, ha van mellette egy másik?

Apám ekkor sértődött meg éktelenül a Leányra, és vette le végleg róla a Kezét, - a Világ Rendje -, hisz nem érti e szerencsétlen, hogy míg Test és Szellem, addig e két szféra összeér?

Keresem azt, aki engem akar..., ki az én szellememmel közös akarát, és benne boldog oldott szabadság! Keresheted, de Nincs, mert csak spiclik vannak, kik még anyjuk picsáját is két fillérért eladják! Túl fiatal vagyok még ahhoz, hogy elhiggyem, hogy nincs Senki sem! - vetette oda apjának ezer mérföld távolságból a Leány.

Jössz Te még az én utcámba - vicsorított apám, és három hétre biztos elege lett a leányból, de már másnap kémkedett utána; nem bírta levenni róla a szemét: szivárvány, bóbíta, iszalag és egyebek... holnap utoljára Mátyás Corvinái, mert Corvin köz és nagy harcai...

A vágy kielégíthető - gondolta az apja, és a lánya ágyában hempergőzött hol a leánnyal, hol mással, mert ahogy tetszik! Kis féltékenykedő... - vélte, ha nem a leánnyal, és ezt ő nehezményezte, de csak egy rossz pillanat szemek kereszteződésén...

Miért nem is eszem meg a minden napi citromos torta adagom, és gondolom, hogy a vágy kielégíthető...; elhíztál! - förmedt rám mogorva apám, ki ezerszer sírba imádkozott már, de nem hallgatták meg se az istenek, se az angyalok! Bár nyitottad volna ki a szád, mikor a fogorvos nézett volna bele, hogy kezelje a fájdalomtól csillagokat látó leány rossz fogát, de úgy szorítottad össze ajkaid, hogy nemhogy fogaid nem láttuk, de lilák lettek a hamvas rózsaszín ajkak, és hiába imádkoztunk, hogy nyisd ki a szád, hiába...; bezzeg, máskor, azért imádkoztunk hiába, hogy fogná már be, hisz tudjuk, mit akar mondani, de KUSS! Nos, akkor azon a napon ott az apja fején elszaporodtak az ősz hajszálok, és hetekig kötötte az ebet a karóhoz, hogy látott ő már karón varjút, és soha többé e leánnyal ki nem teszi lábát az utcára! Majd a leány féltékenykedett, és örök engedetlenségből és elégedetlenségből nem akart apjával mutatkozni: a fél világ rajtuk röhögött, mert az apja volt a világ legszerencsétlenebb embere, melynél csak a leánya volt inkább szerencsétlen! Mikor erre a leány rádöbrent, egyedül mászott meg egy éjszakán három magas hegyláncon, hogy apjából elég, és soha többet semmit, de az már másnap reggel felébresztette mély álmából, és a leány nem tehetett mást, beengedte... Tudom, nehéz éjszakád volt, hát hozzád szeretnék döngölni, és döngölni az én még borzalmasabb és elviselhetetlenebb, és rettenetes éjszakámat -

A Ház kidőlt-bedőlt, ütött-kopott falai imbolyogtak, egy Rom - kiáltott a leány, nem is, talán inkább egy Temető, de tartja hazám egy Ló, és kardom, egy bicikli!

Citromos torta osztás....

Mikor felszúrták a fülét, ígérek neki valami finomat utána, mert annyira fáj, hogy sikított, és potyogtak a könnyei, de csak zsíros kenyér hagymával volt a finomság, még csak nem is hagymás, vagy paprikás krumpli tejfölös és fokhagymás uborkasalátával, és a citromos tortáról lebeszéltek, mert kicsit túlsúlyos; na és?

Ide azt a citromos tortát, ha vágykielégítés, és azon a reggelen a hosszú és rettenetesen borzalmas éjszaka után akkorákat fingott a leány, és az apja merő félelemből, hogy csak a foguk vacog, és reszkettek, mert szerették nagyon egymást, de sajnos idejük nagy részét vesztegették, eltékozták, és ezen eltékozolt idő miatt libabőrösek voltak ahelyett, hogy egymás iránt érzett szeretetüket kimutatták volna... ennyit apákról és leányaikról!

Libabőrben édesebb a vágykielégítés! Marha, nehogy elhidd!!!

A ház katakombái nyirkos hűvösek és penészes falai dohszagúak, de a felszínen a labirintus oly védettséget jelentett a vadállatoktól, apámtól és minden más ragadozótól - vallotta apja halála után a leány, miután kizárólag gyászolt, de rajta ezt észre nem vehette senki -, jól csak a szívével lát az ember....

Szerelem Istennő Platán-Ligetében vagyunk, de a Szerelem Istennője folyton haldoklik, egy förtelmes, örök agónia! Hattyúk körtánca fehér márvány sziklasírban, mert hiába az égbe mutató ujj, ha elvesztették egymást, kik összetartoztak; azok sose vesztek egymást, te Barom!

Mit sírsz-risz folyton, te Kálvária, te Teherautó?

Csak rakják és rakják a terheinket, és nem fogy, csak növekszik!?

Átalakul gyöngyhullámos pártában maradásra...; Zsuzsika és a Vének!

Az Országom, ha nem is egy Temető egy Lóért, de Kórházak és Menhelyek hazája...

Leesett, és nem belelépett, hanem a lóról esett le, és szilánkosra, ha nem is, de úgy tört a combcsontja, hogy nyolc helyen szögecselték, fájt, hát újra műtötték, hogy fájjon még jobban, most nem hosszanti irányban, de szélteben vágta, mit már nem bírt elviselni, a csontvelő leállt, vére elfertőződött, haja a kezelés nyomán kihullt mind, de túlélte: egy élőhalottal több, ki termelje a többi élőhalottat, élnem adjatok, levegőt!!!

Dohányfüstös levegőt oxigén nélkül! Nos a tüdőátulás nyomán az egyre nehezebb lélegzést nem könnyítette a további füstölés, de a tüdőrák sem, bár idejében vágta és kapott kemoterápiát, majd oxigénpalackot, és így is már csak befulladásra volt képes a morfiumig, amit kért és kapott, hogy tíz nap múlva ne legyen az élő halottak sorában immár az eresz alá beszorult galamb, ki lassan halt és múlt ki, és oszlott el, míg a természet elemei lassan bontották le a tollat és a húst a csontokról, mit végül lemosott a víz az ereszről, egyiket a másik után...

Keresztanyám!

Mondják, hogy nagy alkoholista gyakran szenvednek és múlnak ki végül csontrákban, apám esetében talán a combcsontjába pattanó motorcsónak indító, mit túlhúzhatott, vagy előregedett, okozhatta a csontrák kialakulását, mit gerincsérvnek tartván a végtagok csavargatásával vizsgálták, hogy apám a fájdalomtól nem üvöltött, nem pisilt be, de csillagokat látott, és mire rájöttek, mi baja, az egész testen áttétes volt a rák, és egy hónap múlva halott volt apám, ki talán boldog volt, és mire én megboldogulok is boldog leszek! Megboldogult!

Apám örök!

Lézengő, dülöngélő, foghíjas, boldogtalan szeretteim!

És akkoriban a két kis vakarcs-vakarék fekete sapkájában, két értelmes mozgékony szívatja egymást, miközben lefelé a lépcsőn az egyik a másik lábát jó magasra felemeli...

(röhögés)

...szeretet...

Buddha Apám

Nemes Fehérke, mondá apjuk az Faluhelyen, és ránta egyet a lován, ülni meg azt.

Mocsarasnak nem mondható a táj, de lápos ingovány, mit a vízínövények, és parányi vízi állatok népesítenek be.

Paks városa mellett terül el hajdanán az faluhely, hol fekszik most az atomváros, ellátni

mindeneket elektromos árammal vezetéken: ott élt hajdanán egy kulák família, neve: Bekker!

Egy mogorva, hallgatag, kemény férfiember, és egy édes gyöngédségű, lány asszonyi kétség, ha nem éppen a mágia szolgálatában gyógyít falusi tyúkot, és közeli vénségek betegségeit...

Unokád, ha rád néz, ki választott magának csillagos szenteket, kik magukat is feláldozva és felejtve enyhíteni próbálták a mások kínjait és a seblázat enyhíteni csókkal és szerelemmel -

Szerencsénk, ha nem is volt e szenteknek, jó szándékuk ellenére, az eredmény tán nem lett kielégítő, csak oltották a pokoli tüzeket mégis, mikor a negatív energia a pozitívat semlegesíti, és így semmisül minden a ciklikus emberi vágyakozások viadalain.

Miként mentselek, és e nemzetet, édes, és magunkat, a tudást és a szerelmet?

A Mi Urunk és Üdvözítőnk a tág horizont napja és édes fényességünk sötét éjszakáinkon.

Nem tudom, apám boldog volt-e.

Amit tudok, hogy a reggeli két deci gyümölcspálinka, az az üveges, ha nem volt meg, és utána jó pár pohár bor, kevés fizetésből, avagy kölcsönből, biztos tudom, hogy nem érezte jól magát és kellemesen sem. Akkor egy semmibe vetett és semmiben lézengő gyökértelen, ki félt e tátongó nincstelen érzés szorongásán, majd rettegett, és ezért ivott.

Nem volt egy nyugodt típus, kellett nyílt és okos tekintetének, az értelmét megmozgató intellektusának a meleg test közelsége, éppen az a füstszagú, áporodott bűz, mi számomra elviselhetetlen, az a nyirkos földalatti kuckó, hol nincs természetes fény, csak félhomály.

Lehet ily helyt boldog az ember, vagy kell nyomorát elfeledni a mindennapi bú- és bánatfelejtő, rettegetést bénító és felejtető mákony, feledtetni a semmibe vetettség értelmetlen és reménytelen köreit, a munka kilátástalanságát, a túlérzékenység és hiány megfajthetetlen érzését, hogy ami van kevés, és semmis, de mi lehetne, mi megtart, és mi értelmet ad, mikor lelkünk szelleme a bőr pórusain a szorongás és a félelem; de apám én jobban szerettem, hogy legyőzhető volna e rettegett szorongás, a kivetettség a semmibe, mit használ a gonosz félelmeinknek mintegy adván melegágyat, mi neked egy strandi nyugágy a panellakás folyosóján.

A jégen feküdtél, befagyott pocsolyákon, mint annyian, akik mintegy feleslegesnek tartják maguk, és feladják, úgy teljesítik be életüket..., látod nem akartál, érezted, hogy nem való gyerek neked, mint később én is éreztem, hogy nem való gyerek nekem, és tűzön-vízen át ragaszkodtam e nemhez, és lásd mennyi a gyerekem, és nem vagyok egyedül, mert körülöttem annyian, és a sírodon bólogat rám az erdei fenyő sok méteres karjai, és tudom nincs halál, és most boldog vagy bennem, Te India, mi neked hiányzott a Buddha-szemedben egy kis ragyogás, egy kis fényesség, hogy a harmadik szemed ne sivárság legyen csak, ne betonrengeteg, egy betontemető, vagy téglarengeteg kutyaszaros és kutyapisa bűzös utcákkal, hanem egy kis boldogság, egy kis pillanatnyi szünete a kinnak és a boldogtalanságnak egy kis pillanatnyi enyhülése a pokolnak, mit van hol tömegesen mérnek az emberre örökségként, miből nem menekülhet, ha oda születik, de itt vagy velem, velünk, és már nem vágyódsz el, mert érzed, hogy fontos vagy, és hogy mennyire szeretlek, és nem számít semmi más, látod, mégis megszülettem, egy kis India neked, egy kis felejtés boldogsága egy kis önfeledt dáridó, áramszünet! Önfeledés, önköltésben a leginkább értelmes és gazdag, boldog létezés, mi érdeme annak, hogy téged kellett volna eláruljalak, és megnyílik előttem a világ összes ajtaja, de épp e lelket volt lehetetlen megtagadni és elárulni, mi a legrejtettebb és leginkább elfelejteni akart drága kincsem, mire annyi minden rakódott és tapadt: apám, a határtalan szomorúság, mit feloldok, mi bennem oldódik ezúttal és kérem azoknak, kikre most gondolok titkon, kiknek hangja tiszta és üde, és ha ravaszokan kuncognak oly édes könnyedség száll merev mozdulataikra, beidegződött hajráikra!

Vigyázz ránk!

- Nincs nóta ezúttal? - kérdezi apám a Budapest-Paks között 110 kilométeres szakaszon a kis fehér Volkswagen Bogárban, mert a leánynak mindig énekelni kellett kocsiban, metróban, buszon és villamoson, ha fúj, ha szakadt, ha havazott, ha sütött a nap. Aztán könnyen összeomlott az első rossz szóra, az első ferde és gonosz, de csak rossz szándékú tekintetre is, és menekült, ha gyűlöletet érzett, de a Gyűlölet fogva tartotta, és nem engedte el, nem akarta elengedni! Követte szemmel, hosszú, rövidebb pórázon, titokban, vagy nyílt titokként, mert e lélek a szabadságra és szerelemre vágyott, és nem lehetett korrumpálni, nem mert jobbnak képzelte magát másoknál, hanem mert nem bírta elviselni a rendőrállam kontrollját, mi tudattalan, titokban nyomaszt, és lassan kínozt halálra, és megöli a lelked..., de nagy lélek lévén mindig feltűnt és zavart keltett, hiába akart volna lapulni deszkarésbe és üveglapba, vágyakozása, misztikus hajlama valami rendkívüli nagy fenségben feloldódni, és nem létezni többé: a sors nem adta meg, hogy ez egy Férfi legyen, kivel közös gyerekek szolgálatában feloldódhatott volna, mert a Férfinek sosem egyenes a tekintete, ha gerince egyenes is, mert a természete lompos és bozontos és széttartó spermaáramlás, de a magyar nyelvben ez a spermaáramlatok vígjátéki tragédiái és küzdelmei lenyomatozzák az időt e szeretett nyelven -

Egyszer láttam apám faszát, egy kis vöröses kukac - gondoltam, és megundorodtam tőle; lehet innen a problematikus szexualitásom: ha ugyanis az isteni szerető tán elaludt a gyönyör beteljesülése után,

biztos kipattantam az ágyból és otthagytam sértődötten, hogy már is nem is foglalkozik velem, hogy elaludt, hát elaludt! Azt hiszed nem tudtam, mi bajod? - vallotta az isteni szerető, egy Buddha Úr, de igen is foglalkozik! Azt hiszed, csak te voltál, kire vigyázni kellett, te kis árva virágszál, jégmadár, hogy túl kevés voltam felmelegíteni elkezdni is téged, hát megtette a Pokol! Jaj. Fáj ez mindannyiunknak, hogy kevesek voltunk, és ha megmozdultunk szerencsétlenek, és akkor is szarba léptünk, mert igen nagy volt a túlerő, és mert az aljasság, mi érték és kifizetődő! Az ördögi sarj és sár. Nincs igazság - mondja az angyali-ördögi szerető, ellenben erő, az más, azt érzed, és beleroppansz, szilánkokra összezúz, és meghajlít, ha nem törsz is meg, hogy belegebedsz és felforrósodsz; nem kellemes - Tán egy kis elektromos kezelés a bőrön, vagy „csak” szférád hűvösén a viszkető láz?

Sugarazta a magyar politikusokat Románia! Igen. Nem skizofrénia, hanem a jelen hadviselés a bőrünk idegzetén a viszketés, a láz, az égés, és a szívünk szorítása, mely olykor hirtelen megáll: Minden-szentek, kiket segítségül hívunk, hogy vigyázzatok miránk, míg aggódunk elhagyatott, árva testvé-reinkért, önmagunkért is, természetesen!

Árva virágszál! - így az isteni szerető gúnyosan, nélkülem, már valóban por-hamu lennél nélkülem.

Ezer bocs, édesem, drágám, csillagos mezőm, ha olyannak vélek, mint a levegőt, mi mindig jelen, hisz hát nem oly könnyű mégsem!

Veletek vagyok a világ végéig!

Egy nyílt, isteni tekintet napsugaras tág horizontja Egyiptommal, Indiával, a keleti bölcsek királyával, egy csillaggal és matematikával, mi felejthetetlen, ha tán jógi, egy mágus bölcs, és tényleg nem hal meg, vagy, és energiája testben még szeretni újra és újra jelen gyógyítani és a lelkek boldogulására!

Apáink szenvedése, mi keres engem e tájon, és géniuszok lánglelke szelleme etet és itat, hogy elviseljem itt még e kis időt!

Etikai mérce, ha van, létezik igazság, márpedig a lelkünk és lelkiismeretünk e szerint lenyomatozva, nem holmi metafizikai tényező által, mi lenne az abszolút igazság, hanem a köztünk megteremtődő valóság részese rejtetten az igazság, ez a hercegkisasszony, egy nő, minek létét és valóját minél inkább elnyomni, eltitkolni és elfedni akarjuk, annál inkább felüti fejét a hiánya a köztünk lévő sötétség bizalmatlanságában, a magányos üvöltés boldogtalanságában, az ördögi kiszolgáltatottságban, elkeseredett reménytelenségünk szeretetlenségén!

Az örök 1956, mikor József nagybátyám kitántorgott Amerikába -

A leány 2001. augusztus 19-én utazott be Chicago városába, hogy három hét múlva, szeptember 11-én végzetes változása hulljon a történelemnek.

Apám akkor már 11 éve halott! (1990. szeptember 20.)

És nem hagyott ott testvért az út mentén éjek éjjelén gyalogolni, mert ha ivott apám, kicsúszott a motorbicikli, és ha részeg volt bízvást nem haladt egyenesen, csak görbén az a motorbicikli, ha újra föl nem borult, hogy végleg az út mentén legyen hagyva, és gyalog megtéve az utat reggelre se ért oda, hova késő este kellett volna!

Szeretlek nagyon!

Hisz csak egy Részeg bír a széles, nagy vízhozamú, örvényekkel teli Dunán két párhuzamosan veszteglő uszály alatt átúszni élve, ép ésszel, egészségben, kijózanító mód, csak mert belé esett, és felejteni kutyaharapást a fején, és a cséplőgépet, mi csaknem kettészelte, majd a nagypapa nadrágszíj-
verését a kisfiú testén, mindez mire való mint részegen felejteni bibliás múltat, ha már nincs Birtok, de népi kollégium sincs, csak a sugalmazás, hogy rohadék kulák, te szemét gazdag paraszt, kinek lesöpörtetem a padlásáról a maradék gabonát is, mégis túlélte valahogy, és most itt e rohadék kurva kibaszott picca, e leány!

Apám, ...

Nagyatád, Paks, Sashalom, hol időnként terheid letted, és enyhül a fájdalom, mi tán Te voltál, de lehet, hogy borgőzősen te mindig boldog voltál emberek közt, kiket szerettél tréfálkozva és feloldódtál melegükben, míg dolgoztál nekik, vagy szórakoztatok együtt, hogy lehessetek a nagy büdös semmiben!

Ittál, és ha anyám nem hagyott még a vécén se dohányozni bent, akkor időnként kiugrott belőled egy vadállat, és lekaptad az ajtót, de igazad volt, legalább egy négyzetméteren hagyják már békén az embert ezen a világon, ha részeg, ha dohányos akkor is, még ha időnként gyereket az ablakon ki is lógatja a boldogtalanság pokla szerencsétlen dühében, elkeseredett reménytelenségében, lelki nyomorúsága kietlen útvesztőin, miből kiutat senki se lát!

És maradt akkor ajtó a helyén, vagy nem maradt, de ott volt a leány a két boldogtalan szülő felnőtt között a kint enyhíteni, és a vadállat visszabújít a barlangjába, hogy másnap ismét alkoholos mámorba kábuljon, ha így volt jó csak élni, dehogyan jó, elviselhető még egy rövid ideig -

És írok neked néha, hogy még elviselhető legyen egy ideig itt nekem, ott neked, mi összeér régóta gyémánszemeink melegének a tükrén, mert a jégkirálynő gonosz birodalmának vaspántja fejünkön felmorzsolódott, és szabadulásunk e béklyóból, mert valaki tán, ki hatalmas, határtalan szeretett, szeret minket, és vigyáz ránk, és velünk marad a világ végezetéig!

És akkor, gyí, te Ló, és a halál kilovagolt a Kárpát-medence hazából, és kivirult egy szent emlékezetén egy Sziget virágok világa, világnak virága kínzol-e még, szép szerelem?!

Egy álom útvesztői

(forgatás helyszínei: virágok és fegyverek között)

Névtelen

Delete! Delete! Delete! Delete!

Nő

2006 Delete, 1956 Delete, 1914-2018 Delete, 1849 október 6. Delete, 1526 Delete 1241

Férfi

Delete!

Nő

Szerelmem!

Férfi

Szeretlek! Szeee-reeeeeeeeet-leeeeeeeeeeeeeeeeeek!

Nő

Mindenkit felfal az élet és tönkretesz idővel a hatalom ki számít valamit a földi határon!

Férfi

A megsemmisült mindenségben is szeretleeeeeek!

Nő

Álmod a való nekem, ha tested húsevő virág is, és lelked szelleme pünkösdi rózsza és képzeleted kardvirág, tisztaságod margaréta, szépséged viola és szabadságod harangvirág, a kalapodon gyöngyvirág, míg ajkadon tengernyi százszorszép!

Nemes fehér

Azt mondd, növények vagyunk egy síralomházban...

Éjfékete

Roszzabb... lidérces halottak megkötözöttek évszázados harcok mozdulatlanságában a kitörés minden lehetősége nélkül, és egymást faljuk fel a lehetetlenek során beszűkülő határainkon rezegvén, ha átmozdulunk -

Nemes fehér

Gondolnád nincs kízó démon ott, hol nincs akarat és gondolat és kialvó aurádban csak az üresség a szellemi jelenlét mi újra teremti körülötted a levegőt -, de tapad a múlt és fogva tartván megkínoz, ha odavet csalétkül mások akaratának, mint egy megsemmisített bábót, és futunk köreink, de nem találjuk egymást, mert némaságra ítéltünk a rágalmak és a hatalom útvesztőin...

Éjfékete

Elszakad minden a léttől és a természet helyét is átveszi egy lebilincselő sziporkázó elme kit csak a hatalom és az uralom érdekel, mint mindig egy rend mi felhőit fújja - az így kell lennie szerint -, mi titkon ügyködik egy áthatolhatatlan elektromos összekötöttség, egy oxigén nélküli sivatagos világon, mi lassan kiég, felég és kipusztul....

Nemes fehér

A technológiai műember uralma szorongásaiban és félelme az ismeretlentől mit maga alkot a veszélyeztető és roncsoló magamagát... Halottaim... kiket .... (*hallgat*), de csak egy használati cikk, egy szócikk a szerelem egy cselédi állás a libikóka, ha kibillen és hormonok felhőzavarában az orra bukások diadalai hosszú elnyújtott üvöltő szelek kínjai között -

Éjfékete

Elmeszesedik a test úgy jön a halál, és kire sokáig vársz kit szeretsz mire megjön csak a határtalan undor és csalódás mit talál...

Nemes fehér

A test végső elmeszesedésével halnak el végleg álmaink...

Éjfékete

Úgy menthetelek csak meg nem érted: hisz kire rámondják, kire ráfogják, kit megvádolnak... (*hallgat*) úgy kezelik: az... így kell lennie, mert így akarják egyesek, és így mentik mások, és mégis itt vagyunk, bár csodával ér fel -

Nemes fehér

„Rengeteget kell még szenvedniük!” - szól a jóslat, és vadásznak tizenéveseikre is: - becsapás és mézesmadzag a fiatalság veszélyeztetett életei egy szeretetálmomban, mi hiszi az életet; és szilánkosan, ha vagyunk úgy a törött tükör darabjai karistolják bőrünk: semmitől nem menthettem meg, kiket..., mert rémült kiszolgáltatott, megnyomorítottak, és, vagy egy féltékeny, aljas halálgépgyár fogaskerekei között őrlődnek velem együtt: az egyoldalúságok és az egyenlőtlen erőviszonyok sivatagos irtózatában...

Nő

Álmod a való nekem, ha tested hűsevő virág is, ha lelked szelleme pünkösdi rózsa és a képzeleted kardvirág, tisztaságod margaréta, a szépséged viola és szabadságod harangvirág, a kalapodon gyöngyvirág, míg ajkadon tengernyi százszorszép!

Férfi

Szeretem a tested, imádom a lelked szellemét, mi mindannyiszor eláraszt összefolyó bővizű patakok csobogásával és határtalan, mint a tenger és az óceán sós vizű méteres hullámai. Virágoskert vagy nekem Isten géniusza minden madaraival a határtalan szerelem állandó jelenléte és CSÖND -

Esthajnal

Magyar voltál, azért! - mondta.

Nem vagyok szociális intézmény! - mondta.

Ki a fasza keres egy milliost, avagy egy szociális intézményt!

A magyaroknak akarok írni! - süvöltött a Nő, de csak egy Férfi hallotta meg, a többi nagyon elfoglalt volt... vagy a fasza foglalkoztatta, vagy a pénztárcája, vagy a lelke a vállalatot illette meg, avagy egy szerűen nem egy csóró magyar író volt az álma, mert maga is egy csóró művész, és egy Feleséget keresett, ki eltartja legalább: egy Nő legyen 1. baszható, 2. cseléd, 3. keressen jól, és érezze kitüntetésnek, hogy kereshet a teremtés koronájára, mert ő művész!

Írni akarok a magyaroknak! - süvöltött a Nő, de ezt senki se akarta meghallani, mert 1. faszával, 2. álmaival, 3. lelke üdvösségével volt elfoglalva, azaz vagy diadalittasan futott, avagy jólesőn bandukolt, kocogott, vagy igencsak fáradtan rogyadozott a mindennapi feladatai miatt.

El veletek, ti kötelesség-istenítők!

Hány embert megnyomorítottak már határtalan bűnözők a kötelességre hivatkozva!

Az élet mindenek előtt!

A kerekded szentséges és szép isteni élet!

Te menekülsz az élet napos oldaláról folyton a lelked üdvösségére és szabadságodra, a szerelemre hivatkozva, majd az élet minden előtt szlogenjét prédikálsz? - kérdezte a híres magyar író.

- Lesz édes kedves felséged maga egy milliomos és befektet e nyomorult magamba, látja már nem is lenne maga, és nem feléje ácsingóznék...

- Kire ácsingózik kedvesem? - kérdezte a híres magyar író.

- Nem a hatalomra; a szabadság szerelmeire a nyolcpatakos határtalan boldog felszabadultság paradicsomi édeni örömeire: az isteni szent zenére!

- Ha már nem kellek magának, megkap majd egyszerre!...nem biztos, hogy örömet leli bennem majd...

- ... talán akkor ne is jöjjön...

- .... lehet, hogy akkor már nem térhet ki előlem, mert én választom végül is mégis!

Kérdezte, hogy mi a különbség egy Dália egy Árvácska és egy Tátika között?

A Tátika helyett mások játszanak a háta mögött, és ő tátog és maga marad -

- Mégis ő adja az arcát mindenhez, a testét, és legalább nem ő dönti káoszba a világot, ő csak szemléli a kegyetlenség és brutalitás és ostobaság és az egoizmus elméi fogaskerekeinek bejáratott és kiszámítható útjait, és a játékosok okait és céljai mozgatórugóit, nem ő ki kínoz, de őt lövik, az előre tolt hadi apródot, ki nem a kirohanó már, hisz a piszkos munkát végeztetik el vele, míg nő hatalmuk és millióik száma, míg ő véle próbálják elhitetni, hogy számít, hogy mit akar, pedig ő a magyarokért van, de ez aztán nem tetszik...

Magyar voltál, azért Te rohadék!

Szántottam gyöppöt, vetettem gyöngyöt... - énekel, és valaki mosolya boldogság számára! - mondta.

Nem érted, a Tátika kussol, mert a köpöcsészék, ha semlegesek is, kinek köpnek tán határtalan bűnöző gyilkosok!

Azok legalább bátor oroszlánok, nem csúszó-mászó férgek, izgő-mozgó patkányok, félős nyuszik - gondolta, és feltette rögtön a facebookra, döngöljön a férgese, ki nem érti, ki is ő, és ahelyett hogy elkerülné, írogat neki.

Bizonygatni kezdték, hogy a faszok, kiket szeretett csak kukacok egy Horgász csaliján, és vettek egy szivárványos lufit és telerajzolták jókora nagy faszokkal..., amire a Nő nem Salvadorra a Daliásra gondolt, mert róla bár a faszok is eszébe jutottak, és az almafa-ültetvény és egy szigorúan titkos ..., de leginkább egy keresztben függő a kupolában, egy sokszorosított Aphrodité-Vénusz és egy kozmosz - Gála galaxisos rendezett feje!

Különbség: a Dáliának nagy a fara és ki épp e farra vágyik annak, de csak a legkiválóbbnak baszható, és a csöcse mi nehezebb, mint az élet szopható akár a tejes köcsög mindenkinek...

Árvácskáról nem beszél..., mert..., sok ki köp és csészébe a nyál, mint fonál tán épp hozzám elvezet! Érted? Itt vagyok... ragyogok..., mint a fekete szurok? Á, dehog -

Ki másnak diszkó-patkány, nekem valaki, ki még magában bizonytalan, és mintha egy törés lenne az egyéniség, kinek gerincét nem baltával elhasogatni, hanem erősíteni kell, mert jó, jóság, orvos és tanít, de nem szívesen mint egy robot egy mókuserék robotolója..., de őt annyira szerette mindenki, hogy vagy megfigyelés alatt robotoltatták, vagy kurva-szajhának titulálták, mert három férfit szeretett egyszerre és ezt be is vallotta, vagy börtönbe zárták, vagy csapdát állítottak folyton, amibe maguk estek bele, mert ő már messziről kiszagolta ki is ő mi is ő az ördögi fogaskerekek sikamlós olajozott működését, hogy tátva maradt a szája: Tátika, hogy mire is képes az ember-ördög, de én a meg-törtekért vagyok és nem a törő kínzó legény!

Ha ez itt a Börtön, akkor itt mind a megkínzott nyomorultak -

Ezzel ahelyett, hogy befellegzett volna neki, megírta az Elbocsátó Szép Üzenet helyett, hogy Szia Kedves!, de hát nem érted, hogy túl korán haltál meg, mikor én, a Szerelem, javában benned lubic-koltam, de haza kellett térnem, - szabadság-szerelemért -, mert tartoztam még itt pár embernek, és ennek-annak, egy szép nyelviség gyönyörű gyöngy szép szavainak, de irántad érzett határtalan szerelmem halála fellármázta az eget: Elég volt!

Tanít-gyógyít-szeret..., na és mi van akkor, ha nem pufajkás, nem többszörös milliárdos és nagy seggű és lógó csöcsű, na és..., ha így akar élni szabadon és szerelemben egy lapos seggű, pipaszár lábú, csóró hadirokkant vén csatalóval egy nagy seggű és lógó csöcsű, de mi lenne ha végre élni hagynák, és a felelősségre inkább a többszörös milliárdosokat figyelmeztetnék gyakrabban, és nem az ő minden lépését követnék árgus szemmel, bár úgy szarik mint mindenki és nem mennyi illat bár akár szent, és állva nehéz, bár sose próbálta, és biztos összeszarozta volna a sonkáit, a vaskos combjait, bár igazán egy baszni való picca ő, a Nő -

...a billentyűk úgy pörögtek ujjai alatt, mint szüretkor a szőlőszemek -

...arra találta figyelmeztetni, hogy a Nő tönkrement...; te baszott szájú szürke egér, te titkos kínzó, te rágcsláló, az élet él és élni akar, és ha utolsó szalmaszál mindent meg kell próbálni!

...alattomban csúszó-mászó féreg vagy a hataloméért, és ragadsz, tapadsz és települsz, és én undorodom tőled, mert engem megfigyelsz és figyeltetsz, kínoz mintha egy barátot, hogy hatalmad teljes legyen rajtam!

...elvágtatta magát a szálloda bőrfoteljében, mert túl kényelmes volt, de mire ragasztotta volna a montázst későre járt nagyon -

...legalább meghívott volna egy koktéllra és hozta volna végre a Férfit, ki hozzám való, de csak egy ingyen kém..., mégis ha szeretem, szabad!

...és aztán hirtelen határtalanul megundorodott tőlük...

...annyira szerették, hogy vagy robotoltatták, vagy megalázták, vagy kurva kémnek titulálták, vagy kibaszták jó forrón a jeges kocsiujkból, vagy börtöncellába zárták, vagy futtatták gumibotok ütlegelei alatt négy négyzetméteren, avagy egyszerre mindezt csinálták, mert bátrak voltak és mertek, büszkén magukra: gonoszok...

...szántottam gyöpöt, vettem gyöngyöt...

...a börtön, a rabság, a fronton az éhség és szomjúság azonos gömbölydedre csiszolta őket..., és emlékezett a szabadság illata szobrára, amint előtte járta a táncát a vízen a fény, de már ott észrevétlen megjelent a rombolás és a pusztítás angyalai seregével a halál tobzódó sötét sok kezei az egymás iránti türelmetlenség, szeretetlenség és meg nem értés, mert vagy a faszukra figyeltek, vagy a pénztárcájukon járt az eszük, vagy a hatalmuk teljes tökéletességét firtatták és fitogtatták, csak egymást zsebre bírni képesek legyenek...

...és járta közben táncát a vízen a fény, és gyönyörű lehetett volna akkor a Szabadság Illata, ha érti a szép szót, és azt, mit mond és leírt...

...az örök tavasz!, pedig 40 órás munkahét/írás, olvasás, tanítás és reményeink szerint gyógyítás és nem kínzás mi neveztetik az örök élet iskolájának!

... és játszott és járta táncát a vízen a fény egy örökkön való hömpölygés örök fény-víz együttes -

Esti mondat

Isten dicsőségére, de ki is ő?

Az ateisták hím Istene: agyam, tőköm, szívem, bukszám!

- Nem rossz - kiáltotta, ki a Kereszt nevében hordozta a nyomorultakat, míg maga is meg nem nyomorodott!

- Seneca vagyok, próbálta elmagyarázni a légi mutogatás kellős közepén: a nő értette, de az övéért nem is akarta érteni, mert nem hitt Néróban! Másban hitt; de Senecát szerette, és Nérót sem akarta a várost felégetvén tűzvészben látni, halni meg!

- Ki az aljasabb, ki minden titkot kiszagol erőfölénye folytán, és addig kínoz, míg egy kis leheletnyi szufla van benned, vagy?, az a legálnokabb tehát, ki egy vágásra széthasítja a szíved, de úgy, hogy tudja, az a szív szeret, tehát széthasítottan örökre vonaglik majd, és vagy lassú kínok közt kimúlik, vagy örök fájdalomban élő halottként tengődik!

- Váljék egészségére annak, ki ebben látja élete értelmét és örömét!

- Tán rossz tanács következtében, lehet, hogy csak a határtalan ostobaság, lehet, hogy félelem motivált árulás, talán csak a közöny és szeretetlenség: a NIHIL észjárása felhőiben született meg egy taktikus stratégia: kínozni, akit kinézett magának, de szeretni nem tudta: az ilyen legény lesz a leghamarabb verőlegény: a kéjgyilkosok évadait, évtizedeit és évszázadait éljük! Egy pszichopata állat, de nem vadállat, mert az egyszerre szétcincál, de...

- Te orosz, te csecsen, te belső-ázsiai préri-hun, te szemita-angolszász szövetség ellensége, te mocsadék HUN - kiáltotta.

- Nagyobb ellensége vagy Te a hazádnak, mint ez az orosz balalajka bármikor is lehetne neked!

- Ha Te mondd, biztos nem hiszem el, ki is vagyok, bár kereshetik a kígyót tökein, sosem találják, ki is vagyok! Rossz felé nézett a szemük, és a felégett tarló helyett, mit helyettem láttak, nem láttak ENGEM! - kiáltotta.

- Csak a fejét láttam! - mordult rá, vezényszóra valami megbízó tanácsára.

- Elmész Te az illatos parfümök birodalmába, kedvesem; csak szánni tudlak, távvezérelt lényed egészsége veszendőségéért!

- Elmész Te a jó illatú büdös baszd meg apádba és anyádba, kellett neked leselkedned utánam folyton, nem érttéll semmi figyelmeztetésből; te nem érzel semmit, rinocéroszbor! Pofázol, pofázol, mert senki más nem számít neked csak Te... majd hallgatsz, mert semmi más nem számít neked csak Te!

- Miért ne legyek tisztességes kiterítenek úgyis ...: az én az a Másik!

- Az olvashatóság etikai problematikája...

- Sose olvashatnál akkor, baszd meg! Az Isten, ki szavakba és formákba nem foglalható Fenség a Csend pillantásai szempilla rezzenéseiben...; mégis erőlködünk, ha nem is halálfejeket izzadni folyton, csak néha, de időnként megszólalunk: szabadság és szerelem: egyfajta SZÉPSÉG!

- Az etika problematikus olvashatósága: anyád! Nem etikát írok, hanem, ami van: a tejfehér köd bennem, de veszélyeztető tényező, mikor a kígyó a szívemhez túl közel merészkedik kifordított szavaikban: forgatják erre, csúsztatják arra, de nem lesz így soha Szép Szó, pedig arra vágyok éppen: minél inkább valós, annál igazabb? A természetelvű öldöklés a horizontunk netovábbja az állati ösztön kieléése a végletekig, avagy az átszellemült, az átlényegült akarat képzetek egy tiszta tó forrásain: ami mégsem tagadja a Mást, mert minél inkább más, annál tisztábban látja a maga másságát a tiszta tükörben: a maszatos tükör se ellenség, csak ne üvöltse másra reggeltől-estig és éjszakába menően a tévedései lehetőségét!

- Halál fiaid vagytok! Ellenálló pribékek: összeesküvők! - idézte a légteret.

- Időnként épp a szabadságért és szépségért összeesküvők miatt van még országotok! Bár jobb lenne rég, ha már nem lennétek, mert túl sok áldozatba kerülnétek a semmiért; és vannak, kik nagyon tudnak szeretni, de egyet nem hagynak, hogy büntetlenül, semmiért egészen elvegyenek tőlük mindent, hosszú moralizáló szónoklatok közepette, míg az ügyes szófordulatok elterelő hadműveleteiben végre sikerül hátukba döfni a halálos tördőfést; a csúsztató erkölcsöszök: kinek tudománya: a tudásvágy a hatalom akarása, a félelem és a vágy diktálta dikció: de én nem csak magamnak akartam a szabadságot; sőt, hogy utoljára mehessek be a paradicsomba, arról azért nem volt szó, mikor mindenki mást az előszelében betoltam! Ja, nem így sikerült? Nem kaptam: pénzt, paripát és fegyvert! Ütés volt bőven; erős ütés, halálos vágás és mákony! Az könnyű; ütni! Árulót, kurva rohadék kémet kiáltani is könnyű: mihez viszonyítva, milyen mátrixban, milyen bizonyítékok alapján, és ki a kiszolgáltató, és állt a nyomorultak mellé folyton csak őket képviselte; és míg fejünk üvöltő orkánban, ciklonok viharos szédületében értetek őrt állt, csak arra lestetek, hogy fejünk kiszolgáltassátok lekaszálni, hogy felettetek ne álljon senki?! Most nem áll? Akkor megnyugodhattok; én nem felettetek, de veletek képzeltem el! Nem gyűlöletetekben, de a szóértés talaján, ha nem is egy nevezőn! A hallgatásotokban a változás: a szerelem és a gyűlölet egymásba átjátszó pattanásig feszült szikrázó lidércei: kíméljenek meg attól, hogy ti, kik sehol nem voltatok, mikor nagy baj volt, és csak cinkos, aki néma, most ti osztjátok az észet nekünk öröknek, kiktől mindent tőlünk tudtatok meg és kaptatok, de csak kifosztani voltatok képesek, és elverni és lefejezni, eltékozolni mindent, hogy már ne legyen kihez mennünk, egymáshoz! Mégis egyé nő mi együvé összetartozik a legkifinomultabb ízlés és szaglás! Jaj, de már csak undorodni tudok tőletek, kik megbujtok földközelen, szélvédett odúitokban, hová gyakran nem kard nyúl be, de egy-egy boríték, és Ti osztotok és szoroztok ki minket etikából!!! Mi a bőrünket vittük a vásárra, értetek, és féltünk közben; míg mások köztünk mindig tudták belüket melyik nagyhatalomhoz húzzák tovább a magyar nemzet szekerét, mi felhalmozódott keserűség és csalódottság és félelem a számonkéréstől!

Ti, miután összelőtök minket kiszolgáltatókat, külső hatalmakat behíván mindig segedelemre támaszkodva a nemzet ellen: ti osztjátok azt észet nekünk mindig a demokráciáról és mostanság egyre gyakrabban az etikáról, és ha az összelövés eredményeként testünk bőrei egymásba érnek, mi

erkölcstelenek vagyunk: a strici és a kurva? Lefejezitek magjaink: eladják bagóért a lányuk! Fáj ez nektek, kik mindent eladtatok bagóért és pár csúszó-mászó borítékért számoltatok fel mindent: értsetek a szóból: kiöntötték a gyereket, de nem a mosdóvizet hagytátok itt, de a szennyes lét! Mégis volt ki vigyázott, és megmaradt a kisfiú és a kislány -

Kellett nektek az etikai olvasat annak hallgatása után, ki látott mindent, és kinek tiltottak ezt is, azt is, amazt is, míg ti lövöldöztetek fejekre, és míg valaki kussolt, megtette mit megkövetelt a haza, és amit tudott megtett értetek MIND: ki mindent megtett jót és szépet és igazat, annak szívében lehessen béke és elméje egészséges nyugalma! Én tisztességben állok itt, és nem tudok mást, de undorodom tőletek, ahogy kinyírjátok még azt is kit állítólag szerettek, majd kurva fekete rongy kémnek, minek is nevezzetek! - játsszátok agyalágyult hülye játékaikatok félelmeitekben, és kölcsönösen nyomjuk el traumáink: az ÜRES ÁROK! És most már én kérdezem vádaskodás nélkül, miután a tényekre alapozva kiáltottam: ti mind, kik erkölcsi szózatotok zengitek füleimbe, Ti megtettetek-e mindent, avagy védtetek csak hatalmatok bármi áron a megszerzett koncot!? Csináltad volna te, te nyomorult! Nem volt könnyű; igen tudom... adóssághalmaz, és szorult a hurok nyakatokon, ha ezt nem, ez lesz, és végetek, hát csináltátok, mit lehetett volna, az élet él és élni akar..., ja és csak mi magyarok nem számoltattuk el...? mégis megválaszthatátok volna, kinek, mit és mennyiért, ami a nemzeté!

De én azt mondom, hogy értsétek, a legaljasabb és elvetemültebb tönkretévő tiltó az, ki saját maga érdekére szónokol csak folyton, de mások legelemibb jogára, az életére nincs érzékenysége!!!

Értitek ezt végre, amit én mondok? Akkor JÓ!

Nem az az áruló, ki eljátssza, mint reprezentálja neked, az ostobának az árulót, és figyelmeztet: mi van, és légy óvatos, de cinkos, aki úgy néma, hogy nem tesz a végromlás ellen, bár tud róla, és zsíros falatokat vág le magának: mások végromlásáról!

- Félek! - mondta, de inkább kiáltotta a színházban, moziban, koncertteremben, múzeumban és nyitott tereken és hivatalos intézményekben másfél évtizeden át, holmi kéjgyilkos kéjkínzók nyomán.....

- Itt vagyok!

- Köszönöm!!!

- Nincs mit, részemről a szerencse...

- Isten áldásában szívéhez a kígyót közel többé ne engedje!

- Isten engem úgy segítjen..., taposni se kelljen egy kígyót se, hozza Isten irgalma és kegyelmes szeretete immár így, és ezt kívánom!

- Most is csak Szó csak Szó az Isten, de mi van a szívben, még a mondat, mi hallgat annak hallgatnia kell, hogy a Szó Isten lehessen!

Esti mondatok füzére

- Telis-tele zabáltam magam - mondta a bárónő, kit a gróf így szólított, a grófnő, kit az ország rosszmájú fele így szólított, mondta a hercegnő, kit rossz akarói szólítottak így, szólt a császárnő, kit halálos ellenségei imigyen szólítottak, persze ennek fele se igaz, csak hogy kissé többet mozgott, mint szabad lett volna neki egy medence szerű tüneményben, mi a magas hegyláncok présében szint levegőhöz se tud jutni még fél pillanatra se anélkül, hogy vagy egy medve, vagy egy oroszlán, vagy egy hétfejű sárkány ne ugora a nyakába...

- Te barom, itt még annak is lekapják a fejét, hol ez, hol az, ki nyugton ül egy karosszékben egy halom akta előtt, nem annak, ki hol az egyik parancsnok ágyában hemperedik meg, másnap az ellenfél kapitányának az ágyában hancúrozik, idestova két évtizede szaladgál egyiktől a másiktól, a másiktól a harmadikig, majd vissza az elsőhöz megállás nélkül mint kinek elment az esze, holmi üdvözítőre várva

izzadt és spermamagos lepedőkön, mintha isteneknél: egy kapitány, egy parancsnok, egy rendőrtiszt és egy őrnagy, egy határőr-ezredes, és folytathatnánk a rangkórságos felsorolást...

- A nyolcsütetű hétrezes háromágú negyedfél dobverőjét neki! - kiáltotta a Mester.

- Állj! Elég volt! - kiáltották mindannyian.

- Kard, ki kard! - és a Férfi has, mellkas és szemmagasságban maga elé tartott egy-egy kardvirágot: piros-fehér-zöld, hogy a Nő azt hitte a füttyülője ácsingózik a nő után, és kirántotta kardját, hogy jól megküzdjön az ebadta Hercegével, mert ő a Grófság tiszt leánya nagy levegőhöz jutván, úgy leordította az egész tisztartó csapat-együttes fejét, hogy azok csak kapkodták, ami már jó régóta természetesen nem is volt: a fejüket!

- Tudod már a Jó szagú Úristenit, ha tele is fújod virágillatú parfümökkel a tereid időit, hogy ki az Ellenséged, Te Vadmadár, aszott Sáskajárás! - süvöltött imígyen a Mester, mikor Margarétát a Grand Kanyon felett kihúzott nyolc méter hosszú és 3,14 centiméter széles sodrott kötélén éppen tizennyolc méter magasságban a szakadék felett, a császárnő bíbor, avagy vérpiros, nyolc centiméteres, magas-sarkú piros cipőjében egyensúlyozni látta a mélység felett!

- Még megijeszt a végén drága Mester - sikított félelmében Margaréta, ki aggodalmait ellensúlyozandó csókokat dobált hátra szaltó képében a szakadék felett, és időnként aransárga leveleket szórt a Mester lábai elé - így ni, hogy legyen mit megbocsátania, ha ki szeretne igazán!

- Amúgy is lenne már tengernyi megbocsátania való egy buja és csapodár, ingatag és határozatlan, nagyon bizonytalan nőnek, ki folyton leveleken táncol szélviharban ahelyett, hogy ....., pedig ez csak a Colorado folyó nem a Csendes-óceán!

- Az apád kitelepített arisztokrata faszát a nagyanyám kitelepített kulák piccsájába, hát kurva kém fekete rongy lennék én, te geci?

- Ha Isten jobb oldalára fordul mikor sírt mi fölöttünk, már se te se én nem vagyunk az élőhalottak sorában, és kikönyökölt a Grand Kanyon kicsipkézett gallérjára.

- Nem fél Mester, ha maga Mester nem, én már nem, mármint Kém akkor lesz csak igazán, ha mindenki más az? - kérdezte Margaréta félelmében.

- Isten akkor a bal oldalára fordult mikor sírt fölöttünk!

- Nem arról szónokolt éjre nap, hogy nincs autópark, nincs egér, de megmarad a sajt, és szemünk az egyik a kék azúrban, másik a papíron alatt: és nincs jobb és nincs bal, de a szívünk dobog-e még?

- Engem próbál árulással gyanúsítani, Mester - ordította magából kikelvén Margaréta, és neki esett a Mesternek, és dühében püfölte-püfölte, amíg az azt nem kiáltotta: Megállj, Hófehérke! Csipkerózsza aludj, és 100 évig fel se ébredj, majd miután álmodból békén felriadsz, engem láss, és engem szeress! A varázslat nem hatott, de Margaréta olyan éber lett, hogy egyenesen a Grand Kanyon feletti sodrott kötélén rendezte be életét a hátralévő pár évtizedre: ettől nemcsak a Mester, de mindannyian, kik szerették Margarétát igazán, felettébb csodálkoztak, még inkább megijedtek, és kérve kérelték, arra ne! -, de ez, mint egy süketnéma csak arra forgolódott a szakadék fölött...

- Hétsütetű, nyolcvárzásos, háromágú négyszélű rézdobos Istennyilait magának, Hun Apáca! Most azonnal vagy lezuhan abba a szakadékba, vagy eljön onnan végleg, vagy én lököm bele, de már bírhatatlan, mit művel ott a kellemes imaszőnyegein: mindannyiunkban megáll az ütő, megfagy a vér, és elpárolog a maradék testnedv szítáló ködeiben...

- Mitől fél Mester? Imígyen kiélem a szerelmemet, egyszer majd meghal -; a másik kiéli gyűlöletét, egyszer majd meghal!

- Megnyugtató, Szentem! - vallotta a Mester, és jobb idők eljövételéig Margarétáról semeit levenni igyekezett, de tudta, jön még kutyára dér és a teherautó és gázolásos balesetek sora, mire Margaréta 1. kikalandozza, 2. kiéli az extrém sportok iránti rajongását, és kacagtató báját kiismervén betelik az idegborzoló éjszakákkal, és a polgári langyos közepre vágyik majd megmelegíteni lefagyott, elgémberedett tagjait: addig kitartunk Margaréta fagyaiban! Mester, miként szeretheti épp ezt a kecskebékát, ezt a lidérces nőt, holmi könnyen szakítható virágot egy hárpriák és bestiák keverék elegyét!

- Várjátok csak ki a végét: amihez én nyúlok, aranyá válik az!
- Nem arany, szerelem akarok lenni - süvöltött Margaréta olyan elkeseredetten, hogy a Mesterek nem lévő szíve is összeszorult részvétük kifejezéséül, és úgy elkezdtek fájdalmukba ordítani, hogy sehogy se képesek segíteni ennek a Margarétának, hogy beleremegett a világ és világok világa! A Mester, hogy elviselhesse a drámát, a Szív drámáit és iszkoló igeidőit az évszázados perpatvaroknak lehunyta szemét, és jobb híján átaludta a vészterhes időket, édeset álmodván éjjelente: mások azt hihették süketnéma... -
- Szeretem, Mester - üvöltötte Margaréta a szakadék fölül.
- Szeretem, imádom magát, Istennóm, de ki kicsodát?!
- Maga a Mester szereti Margarétát!
- A Trabant fekvése kitűnő, és gyorsulása tökéletes, de ez elbizakodásra okot nem adhat; utolsó szalmaszálba kapaszkodni nem egy süllyedő hajón kell! Eltiltanám magamtól, ha lenne más - sikított, míg Margaréta rikácsolt fájdalmában...
- Kukurikú!!!
- Na jöjjön immár, és bújjon bele előmelegített nadrágomba, ha már eléggé átfagyott a szakadékok fölött!
- Az apád kukoricázó rezes Istennyilait hunjaidnak, Te, hogy ide varázsoltál vissza a paradicsomból, hogy zümmögő és csalogató imákat morzsoló tehetetlenségednek behódoljak, és véled kiszaladjak a jeges éjszakába, végleg!
- A szócsavarás bűvöletében, Császárnő ő-Nagy Méltósága; egymás mellett vagyunk, könnyen halásszuk el egymás portékáját, de a humorban nem ismerek Tréfát: jöjjön és üljön ide az ölembe!
- Elmegy maga a Hunjai és Magyarjai, az Attila összes nyilai rezgővibrálásaiba, ha még jól megbaszni se tud egy nőt, csak holmi nemzetiszínű kardvirágok: szív, mellkas és fejtájék, mit én egy kókadozó kardocskának látok csak hervatag állapotában, annál inkább vágyakozom az ölébe, annak reményében, hogy nem sérthet immár a vas és acél országa éles fegyverei, és egyéb termékei kollektív kollokviumai felvértezett páncélzatban!
- Ide vele, Margaréta! - szólt örömeiben a Mester, és körmosolyát egy mosolygó has egészítette ki, mire Margaréta a Mester illetén felbátorodásától és hetyke vidámságú, gúnyos vigyorgásától úgy megrémült, hogy megint éveikig futotta köreit ahelyett, hogy a Mester ölében kitavaszkodott volna....
- Vigyáznunk kell, Margaréta! Kettőnk játéka minket gyönyörködtethet, de mások nem, avagy félreérthetik, félre -, kimagyarázhatják a maguk érdekeire!
- Mester és Margaréta, vigyázz! - nevetett a kacér és bámulatos és felejthetetlen, de kibírhatatlan Margaréta.
- Margaréta, KUSS! - kiáltott rá a Mester dühödten, és akkor Margaréta attól való félelmében, hogy elveszti a Mester szerelmét, évekre elhallgatott...
- Nem így gondoltam, te kretén, hanem azt a másik KUSS-t!
- Szeretem!
- Mit tehetnék, hát szeretem én is jobban, mint az életemet, és jobban, mint a halálomat, mint az örökkévalóságom...
- Na azért! - kiáltott kacagva örömeiben Margaréta, és akkor a Mester cigánykerekeket hányt víg kedélyű megkönnyebbülésében, hogy talán, - de óvatosan, halkan és szelíden kell megjegyezni egy mellékszöveg füljegyzete apró betűs részeként -, hogy Margaréta kinek sajnos, kinek nem sajnos, sőt öröm, de haza megérkezett. Hazaérkezett!
- Világverő valag... - vallotta a Segéd, és addig kérette magát, míg a Mester maga mellé vette, mint már annyiszor, szerető kísérőjének Margaréta mellé, kettőből harmadik testörnek az ártatlan egyívású és megsokszorozódó többletben!

- Istennek nem kell sem áldozat, sem időnk, sem szolgálataink, sem tekintetünk, úgy vélem, ha mindenható és mindenek felett való, kihez hiúság sem fér! Nekünk van szükségünk őreá! Ennyire és így szeretem...

- Így szeretem.... határtalan szerelemben...

Esti válasz

Őszikék

Ki, ki mondja: elvesztetted, mit vársz te attól, ki az első, számításból elhangzó rágalmat elhiszi te rólad!? Mit várt az tetőled, ki kezét mindannyiszor elhúzza tőled, kit szerettél, és neki ezt tudnia kellett, de nem tudott és nem akart adni semmit, mert e semmi ő, mint híreszteli, és én e semmiben, mert volt iránta szerelmem lubickoltam két évtizedig... igaz, nem csak őt szerettem..., de elnézést, sose kérte meg a kezem; ki megkérte kezem nem tartotta, és elbukott az első kísértésen..., ki házába hívott, de háza nem volt, és mit házának nevezett, azt szerettem én, és vágytam rá, de nem lehetett enyém..., miért nem hagyott menni, ha vele nem lehetél, vagy miért nem szorított magához, oly erősen, hogy el soha se is mehessél! Élni akart veled, nem inkább lenni semmiért egészen, de lett az is, hogy mentsen; míg mentett a semmiért egészen, gyilkos sortüzek irányítottan tereád..., te a magad módján sose...; mihelyt foglyodnak tudtad a Nőt: „jaj dehogy szeretem, e förtelmes éji nesz hagyatékát, e vén kiszáradt ragtapaszt, kit magamról időben el nem távolíthatok! Ki nem ért semmiből, míg magát mindennek álmódja ocsmány halotti fehér szobácskájában!”

Nemes Fehér

A gyűlölet oly Vak legalább annyira, mint a Szerelmem, míg a Nagy Szerelmem, ha igaz volt valaha szeretetté alakul át, majd úgy múlik el lassan, hogy közben a világ ezer töre járhat is át, ha végül mégis múltnia kell, hogy nem áldoz embervért, sem angyali-ördögi szövetségeseiket szellemnyelven!

Mit megírt, igaz volt minden, mi e szellemnyelv, és pár rövid ígéret, minnek szembe sose ment ki arról hallgatott, de tán tudja, kinek róla tudnia kell; bolond, ki hisz oly szavaknak: „az Angol Királynő kertjében megtaláltuk a lehallgató készüléket!” Képzeld el olyan kémet, ki híreszteli magáról: „Én lennék az! A szemem szedett kém, hazaáruló! Tessék engem ezért szeretni! Egy halálos ellenséges gyűlölet harci mén hazában!”

Őszikék

Szeress, és tégy, amit akarsz! Az egyetlen mit nem tud, mire nem képes az, ki sokszoros árulója ártatlanoknak az őt körülvevő álnok és alattomos mérgező gázködökben! Jégpáncél a lélek karistolva, és gyűlölet múltán visszatér az üresekhez a kegyetlen és számító, ki mindent csak magáért tesz, sose másokért, mi jó lehet, ha tényleg nincs egyedül, mert akkor nem csak magáért tesz, de előfordulhat, hogy mások ellen!

Nemes Fehér

Egyedül voltam sokáig! De. Sose magányos, mert az édeni-isteni zene járt át a Budai és Pilisi-hegyek rengetegén, míg szerettelek, és milliárdnyi Fekete Üvöltő Oroszlán támadt nekem a Kísértő maszkjai -

Őszikék

Egy álmom éltetett. A való többszólamúság, és zsarnoki nyomasztó Urak kisszerű Birtokai helyett, ha nagy is ott a tőke és töke-áramlás, mit ki itt él megismerni volt szerencséje; egy szabad éteri álmom éltette, az isteni zene, és nem az isteni parancs, mit lelkében rég felülmúlt a szerelem és szabadság körkörös álmai egy nemzetről: Mi a Szabadság és a Szerelmem, mi több és nem kevesebb annál, hogy ne ölj! A Magyar Hon Törzsgyökös Szerelme egy Nemtő Nedű és befogattam mindent és mindenkit, de jaj, csak azt hallottam miért NE, és miért SOHA és miért MINDENKI MÁS csak ő nem!

Nemes Fehér

Lassan szívárgott be az elnyomás és zsarnoki alattomos aljasság az uralom mi meghág az üresség diadalán, ki elhagyatott, és kivert kutya, míg mások jól megbeszélnek miért is jó idebenn a jó melegben, és ebben egyetértenek, de tudják, ez a pokol tüze, és piszkosul szenvednek míg élnek, aztán csak lelketlen gépek, de nem lehet máshogy, vélik egyesek, de mások tudják, lehet máshogy...: és megdugták, hát elélezett...; mikor leégettnek vélték farát, ő csak szeretett, mert ők is az övéi voltak a

NEMZET NAGYJAI, kikkel szót kívánt érteni, de a gyűlölet nemtőjén csak egymással kardoskodtak a birtokvédő Werbőczy által szentesített és még itt lévő Urak, kiktől rég elvétellett minden hatalom, és helyettük a gyűlölők és peres hamis ítélezők kezébe adatott, kik míg agyonégetnek, a barátságot színlelik!

Őszikék

Az volt áruló, ki szólni mert, mert a politika a lehetőségek művészete és a cinkosok hallgatása..., és telenyomnak minden mérgükkel, hogy végre dögölj már meg és esztétikusan múlj ki, de csak nem leheli ki páráját, kit már élve is elástak, és élve is befalaztak, de áttörte az össze falat, mert élt és élni akart!

Nemes Fehér

Örülj, hogy élsz, KUSS, sokan már nem élnek közülünk az élve falazottak és égetettek, a szálló hamu, a fehér, ki szép volt, és igazat remélt...

Őszikék

...miért mi éltük túl őket mind?

Nemes Fehér

Azt kaptuk, mit ők; mi voltunk a védettek, de nem a világtól és nem hatalomtól, rég vesztes az, kit hatalom és világ véd, mert védelme álarc, és csak használni akar, drága szeretett nemzet, ezt sose felejsd el!

Őszikék

Velük akartam; nélkülük végképp semmit!

Nemes Fehér

Tán épp ezért ők magát választották mindenek ellenére, és csak azért is tudták, hogy magát akarják miért is... látták a szívét, hogy más lakozik ottan nem ők, de nem tetű, nem lepra, nem kullancs, nem pióca és vipera és nem is skorpió; a szép és jó és igaz szerelmes álmodozása, mit az ellenség sorra visszájára fordít!

Őszikék

Értük! - mondtam, értük lennék, nem pénzért és nem vagyonért! Szeretem őket, mit nemzetnek hívok, mit mára kimúlódnak reklámoznak ott, hol nem tűrik meg erejét!

Nemes Fehér

Semmi mástól nem retteg jobban, mint a szerelemtől és a szeretettől, ki másban hisz, és egy másik világré!

Őszikék

Míg szeretni tanultam egy pokoli világ szivárgott sejtjeim idegzete plazma közötti szivacsos állományába nyelődött és emésztődött bennem a határtalan gonoszság mestereinek a mérgei egy nemzetért, kit szeretek! Jaj, nem a korrupt és hallgató, cinkos gyilkosok hatalmasait, hanem az elvetélt tehetségek álmait és igazságait, kikre rátapad időnek előtte egy elnyomó zsarnoki átörökített hatalom intézményekben, az ellopott akták parancsnokai vezénylő elvei nyomán a kül- és belügy, és lehallgató készülékek kikérdezői által..., kik maguk is a diktatúra áldozatai harminc év elteltével is, mert itt nem lehetett semmilyen számonkérés..., főleg miért, azt tudjuk...! Egy örökített zsarnokság, mi magához szabja, mit lehet és mit nem, ki lehet és ki nem, ki a tehetséges és ki nem, ki érti mesterségét és ki nem, és tapad-ragad és nem ereszt, mert őt kell elfogadnod, hogy lehess, de megvannak rég a szíved választottai, kiket nem eresztasz, kiket levadásznak, kifosztanak és eladósítanak és halálra kínoznak koholt vádak alapján... majd megrázzák maguk: „Tévedtünk!” - mondják. Nem tűnik föl nekik az se, hogy valahányszor felkel a ravatalról, és új életre kel... egy elégetett Hattyú és védett Főnix magában a hazatérés: a Hetedik Te Magad légy!, de a NYOLCASRÓL álmodoztam én, mi a SZERELEM, és ha fordított nyolcas, hát a határtalan és a végtelen számok hol ott vagy és ott vagyok én is, ki megmenteni igyekeztél még hitték: „Mindent lehet ott, ha szerelmét élve befalazza!”

Nemes Fehér

Hülye lett volna! Választottját, kiről le nem mondott, élve befalazni; csak az álorca sok mindent elrejt, ha tudod, hol vagy, a világ semmi kincséért se vallasz igazat az anyáskodó fenoménak és gyámkodni

feletted akaró gyilkolásra buzdítónak, míg démoninak téged hazudik majd, ki véle szólsz, és véle milliárdnyi szálú az együttműködésed, hogy maga vonuljon fedezékbe a sorstüzek elöl mögéd védelembe, mert minden fiatal, tudatlan veszélyeztetett, ki e Földre lép!

Őszikék

Az áldozat nem egyenlő értékű a gyilkos kíngépezettel és cinkosai tömérdek fizetett hadaival! A démoni együttműködés milliárdnyi: van ki túlélni akar, van ki egyetért, van ki gonosz és szívesen kínoz másokat, mert a szíve gonosz, és van ki áldozat, van ki elszenvedni mindezt! Ez a megkülönböztetés erénye adománya, mely ha hiányzik, lehet bőséggel szart mázolni és kavarni és kifordítani a poklot mintha volna menny!

Nemes Fehér

Az utolsó utáni pillanatig és utána is még mentem velük a hívatlan vendég és kíséret, hogy szeresse valaki őket is, és megmeneküljenek! Félreismertek volna? Nem hiszem. Mihelyt megmenekültek terhes lett, ki mindent látott! Félték, hogy elárulja őket..., hogy árulóvá lesz, ugyan dehogy...; van, ki inkább életét adja, kit tudott egykor, mintha barátaidért, minthogy árulóvá legyen!

Őszikék

Lehetetlen arról szólni, mi nincs; egy alkotó arról szól, mi van, ha álmai szülötte is a fehér arany, a boldogság utáni vágyakozás hajszájában..., hisz csak ott lehet boldog, ahol igazán van!

Nemes Fehér

Valamiért az az Úr itt, ki az enyéimet, kiket szeretek gyűlöli, és titkon pokolra varázsolja, ki tűz körül az ellopott aktákkal él, és egyiket a másik ellen vezérli, míg egymásnak mennek, és felfalják egymást itt a szakadékos pokoli űrben -

Őszikék

Oly könnyen odadobja egyik a másikat e pokoli űrben a kínhalálnak; félelemből a kiszolgáltatottság delelőin az elhúzott kezek után ne kapkodj, te marha, de ragadd meg a feléd kinyújtott kezét! Jaj, ha a kinyújtott KÉZ BARÁTAIM VÉRÉTŐL ITTASULT MEG! És tettetett csak minden szerelme, míg az enyéim is bűnösök, és csak romokon látom már hazám kivetett döghúsát a keselyűnek! HATÁRTALAN VOLT SZERELMEM!!! De ki gyűlölt, és csak haszonra lesett, és fizetett, ha meghunyászkodott előtte, és elárulta, mi szent: dehogy várok; sose vártam: rád biztos nem, a nagy pénzre biztos nem, mert akkor nem azt mondta volna szám, mi kortalan csámborgás! Ki korán tudott e szerelemről, és mindent elkövetett: ármány cselszövés rágalom kíngás erkölcsi és anyagi meghurcolás, hogy a szerelem ne lehessen; szerelmem ellen a határtalan gonoszság mesterei, mégis annyi szerencsétlenség, oly sok viszály után úgy lett mégis azzá, mit álmodott!!! ÍRNI A MAGYARSÁGNAK! Nem akart mást, ki mást karattyolt, hazudott. Szellemi fejlődést, kulturálódást, művelődést, nyelvek tanulását és éteri zenét az alkotás szentségét a szabadság szerelemben mit akart ő, a NŐ!

DE ANNYI, KI MÉRGEZŐ, KI KORRUPT KÖTÖZÖTT ÁRULÓ INKVIZÍTOR papi mezben!

Nemes Fehér

Mit kíván a MAGYAR NEMZET, ki bennem él a zöld hármas halmokon valami szent dalok harmóniáin látom a Szabadság-híd bal és jobb sólymán mi hattyú és sirály talán ha a Duna és a Balaton légterén a levegő és e bal és jobb tiszta szem nem az udvar elvárásai de a tiszta szem mi jobb és bal valami tisztaság álma mi megmaradt nekem egy Szent Korona, egy miseruha Palástban, mi egy ítélkező, kit szeretek, de nem ÉN VAGYOK, de mindenkinél többet ér nekem irgalma jósága és szerelme ki szigora is gyöngédebb mint másnak legédesebb szavai simogatása, kinek csalogatnia nem kellett, mert közelében egy határtalan JÓSÁG GYÖNGÉDSÉGE, mi leterített szólás nélkül az isteni szeretet, mi van, de ritka mint a fehér holló, de ha van érezhető és nincs már más kié lennék, kit szeretnék csak ez a láz-ittas feltámadásom ez éteri-isteni zenén a SZENT ALKOTÓK SZERELME bennem e NEMZET, kit imádtam MÍG CSAK ALJAS ÉS ALTTOMOS VOLT ITT MINDENKI, MIND KIT SZERETTEM CSAK MEGÉGETETT, de behízelegtem magam az ölének közepébe, ezért engem nem sikerült, mert úgy lettem védett tőle, hogy ágyában hempergöztem azokkal, kiket szerettem, de velem volt végig a védelem, az Isten határtalan Szerelme a SZENT ALKOTÁS MESTEREI szelleme, és nem csak a három TTT világa: a mérgező és gyilkos és mindeneket egymás ellen ugrató és uszító támogatott túrt és tiltott világ!!!

Én nem akartam senki tiltását, de szabadság szerelméről álmodoztam csak! Nem akartak tanuló- és írógépet: nőre volt szükségük! Mi nekik a NŐ? Cseléd, egy nem szól szád, nem fáj fejed a homokban a hallgatás a téli jégverem karistoló üvegszilánkos éjszakában a KUSS és A HALLGATÓ INKVIZÍTOROK parancsolatára... egy baszó gép, ki idejében szop és teszi szét combjait baszásra: ez nekik a NŐ?! Ne ily nőt a jövőnek!

Őszikék

Vélik, nem lehet mindenki MADONNA, mert kihalna az emberiség, és szomjan és éhen halna mind ki férfi! Ki ez a FÉRFI, mit tud, és mire vágyik szíve mélyén mire én nem!

Nemes Fehér

Zsarnokságban hallgatni vágyik, és úgy menteni, amit és ahogy lehet! Hallgatni mindenről mi igazán fontos!

Őszikék

Értük beszélni akarok mindenről mi nekem fontos! Nem érted?

Nemes Fehér

Beszélj hát nekik mindenről mi neked fontos, úgyis gúnyolódtak rajta: „Várhatja, hogy írjon neki!” Kivártam...

Őszikék

Álmomban hatalmas konyhai szürke pléh-fémfalakon sorra bőrükre csupasztított hátukra fektetett LOVAK - négy lábuk és pofájuk kimerevített az ég felé - e bőrük lenyúzott sült lovak megnyújtott pofáján a HATÁRTALAN SZOMORÚSÁG ÉS TECHALÁL!!! Rémületem nem ismer határokat, ki egy önkiszolgáló étterem gazdag kínálatára számítottam, és az életet akartam!

Nemes Fehér

Téged választottalak és tudtam, hogy miért, és mindig minden másodperc törtrésze villanásain is tudtam, míg mást beszéltek velem, hogy nem tévedtem; míg ezek kalapáltak, csiszoltak, dörzsölvén fényesítettek valamit mihez fel nem érhetnek, hisz nem tökéletesíteni, hanem legyilkolni akarták észrevétlen egy félrekezelés nyomán!!!

Őszikék

De mi lesz a LOVAKKAL?

Nemes Fehér

Mi vagyunk e lovak! Császári-királyiak és cáriak kivégző helyi osztagai közt menekülve, kik szerettük egymást!

Őszikék

A múlt?

Nemes Fehér

Határtalan szerelmem a billiomodik hatványon a végtelen számsorok erdein!

Őszikék

SZERETLEEEEEEEK, KI, KI VAN A KI KICSODÁT!!!

Nemes Fehér

Mit kíván a Magyar Nemzet?

1. Bort

2. Búzát

3. Békességet

4. Szociális intézmények ajánlközásai helyett, hogy ne fosszák ki a munkája gyümölcseiből, míg éhen halhat abból, mit fősvény fukar szarrágók mit odavetnek mint kivert kutyának a lerágott csontot, és ne kelljen robotoljon napi sokszor 15+ órát, és más hasznára és gyarmatosító gyarapodására se fosszák ki, és ne adósítsák el többé, még sárkányfogveteménnyé teszik hazáját arra méltatlan áruló inkvizitor moralista gazemberek, kik maguk számára mindenre képesek!!! És mindent megtehetnek?! ...

Hun-magyar írás

Boldog, jó írást kívánt, no nem Zsófia császári mama, de Sissy császárné pár évvel később. Hasba is szúrták, nyilván azok, kik később a trónörököszt lelőtték..., háttérérdek ismert!

Bár ha orosz, lehet akár francia és angol érdek is, ha a kontinens uralmáról van szó. Ideológia, főleg egy-egy hódító vallás büvkörében a szemita fajoknál, de minden vallás, bölcsesség háttérében is a hatalom akarása, de legalábbis a világban való eligazodás vágyának a gyökérzetén szilárdul meg a halandó.

- Mire találtatott ki a dekonstrukció? Te vén marha - kiáltott egy barát felém.

- A Semmi dicsőítésére..., de a semmi, mi a semmi, tehát nincs is, mert van valami, de talán a semmi azt jelenti éppen, ami nincs, de lehet, mert már van valami, tehát előfordulhat, hogy ami még nincs, de álom, akarat és képzelet élteti, az lesz, lesz, lesz...

- Vén Magyarország hunok ősi fénypáncéljain megifjodik, megerősödik, lesz...

- Ők, a vén csatalovak, a hunok és magyarok éltetői, miként végezték orosz, angol, német, zsidó szuronyokon, és egymás elleni harcaikon!

- Dicsőíthetjük a Semmit! Bár, kik azt filozófiában terjesztik és híresztelik, nem veszik ám komolyan semmis létük, ellenkezőleg a Semmi az Új Mindenekért kell nekik, hatalmuk és filozófiája terjesztése és jó honorárium érte...

- Csóró magyar, dolgozz, de ne láss bért... - mondják az uralmon lévők..., dolgozhatsz, de pénzt nem látsz érte! A szellemi termékért, mit alkotsz a magyarságnak, mi nem érdekünk, ki rajtad uralkodunk vagyunk és kiterjedt (egzisztenciális) kapcsolati hálózatainkon!

- Semmi ágán ül szívem, és látja a szem középben viszonyait: kikémlelőit, kik mindent, de nem a boldogságát akarták (3 férfi érdekelte, kik körül szikrázott a levegő és szelleme lelke, kiket szerelemmel szeretett, és semmi mást nem akart, mint velük egy szerelmes hidat létesíteni az USA és hazája között: nem diplomáciait, hanem a tudás és a művészet, a természet gyönyörű szépségének hídját, de ezek egymásnak mentek, majd a nőnek, és így rájuk telepedhetett szerelmük erejét eltékozolván a világ terrorhálózata. Miként is akarták volna az ő boldogságát, ha idegeneket szolgáltak, vagy csak szűk kis maguk sikereit és előmenetelét!

- Mindenki a maga sorsának kovácsa!

- Bankok és a tankok, sortüzek és szigorúan titkos kínzólegények voltak sorsaink kovácsai, és ezek ideológiai szócsövei és művészei, a globális pénzdiktatúrát kiszolgáló és hozzá szorosan kötődő és kapcsolódó szellemi kaszt, mi összezárt, mint a titkos bankszámlák titkosított tranzakciói: a titkos, felettünk diadalmaskodók, kik kaján göggel ülték meg szomorú végnapjaink, a halotti torunk, de ideje van a feltámadásunknak! Feltámadunk.

- Kik lennénk? Egy tudatosodás az idő koncentrikus évgűrűin az ősiség, önmagunk lényegisége felé tartó létezés, a lét ismeretében és a lét peremén, a semmi viharos leheletén a lehetőségek tárháza, mi erőviszonyok, akarat, álom és képzelet, a megtapasztalt tudás fénye bölcsességén függő viszonyulás és megvalósulás lehetősége.

- Az idő alakzatai?

- Az idő mi vagyunk... az idő frekventált látogatott alakzatai pénz és hatalom igézetében, az egzisztencia tömegvonzásában, és a nincs, és a lehetne nagy szenvedő álmodói, a kitesztáltak és elárult megbecstelenítettek az áldozatok minden semmijén!

- Így akartam tőled a semmit, a mindent!

- Tudom. Itt vagyok. Téged választottalak. Nem mindenki ellenében, hanem mert Te voltál az egyedüli, akiben bíztam, jobban, mint önmagamban;...nagy szó, nem szerelem, több volt annál, egy megmagyarázhatatlan tudás, hogy téged nem lehet korrumpálni, és igaz dolgok csak ilyen teremtmény szívében szülehetnek! Nem mert megszállottjai lennénk az igazságnak! Szeretek játszodozni gondtalan az igazságok viszonylagosságain is kiismerhetetlen kusza tartalmi relativitásán belezavarni

ostoba rossz szándékot és gombolyagba felcsavarni, ki hülyébe vesz és nem becsül és nem tisztel, de van mi és van ki szent nekem... Te az voltál! És nem tévedtem; jobban szeretlek halálom állapotában, mint valaha, mikor még az élet gazdálkodásain próbáltam kötögetni, mi hasznunkra leszen! Talán már kikeveredtél a nagy ártók hálóiból, kik halálra kínoznak, hogy Te ne legyél, hogy megsemmisülj, mert az ő hatalmuk annál nagyobb! Legyenek királyok, papok, tudósok, művészek, mindegy... a tiszta forrás benned csörgedez, és a szarvas a hús tiszta forrás vizein, a szeretet kincsestárán, a nap kincsén, a szíveink félelem nélküli megnyilatkozása... ezt kívántam neked, mit tudtam, hogy magadnak kívánsz! A szerelmetes szabadságot az isteni zenén, minek célja a szeretet, a másik tisztelete és becsülése és nem a hatalom! A hatalom, legyen az királyé, államé, avagy egy elméleté, egy filozófiáé, egy vallásé mindig aláveti a másikat, ez az uralom, de Te, ki másokért kész meghalni, azt akartam, hogy élj! Nem ellenedre teszek, hogy étellel ajándékozzak meg, holott a halált választanád; nem! A benned kitörő Nap élni kíván saját enyészeteden, és az élet él és élni akar! Kit én választottam, kit én szerettem, nekik csak fekete, seggbe baszott, kurva kibaszott kém, de miért nem hagyták békén, miért vágták, ütötték folyton, ki arra rá nem szolgált, és pénzelték, ki arra nem érdemes, és fojtogatták áldozatuk, hogy levegőt se kapjon, miért rágalmazták és vágták el őt minden szeretet melegétől és lehetőségtől, és vélték, míg neki semmit, maguknak mindent szabad, ahogy tetszik!? Ha már tényleg meggyógyultál, megszűnik a múlt ezernyi kínja: megaláztatás és megbecstelenítés; az egészséges szív kiürül, de nem azért mert nincs benne senki és semmi, hanem mert a jelen pillanat tiszta látásán piros kis szívecskék láncolata terjed a fénysugarakon a szózat és a himnusz jól megírt dallamain, szerelmetes mátkám, az idei nóta, hogy mennyire szeretlek!

- Míg én szerettem, lehullt kezeinkről és lábainkról egy-két bilincs, és leomlott pár börtönfal, és elbírtuk a börtön szemét, hogy láthassák unokáink, hogy jó mulatság és derék munka volt, mert titkon sosem felejtettünk, ezért tudtuk, ki akarja veszünk, ki áruló köztünk természet és jellem és sors szerint, kinek olcsó itt minden, kinek nem létezőnk mi itt, kik képesek e hont idegenek kezére átjátszani, mert az idegen tán még jobb is mint az itteni terrorsisakosok, és mert az idegen gazdag és szabad és övé a világ, de bosszút állni célunk nem volt, de élni, és az életet itt tovább élni, igen, és kerestük nagy szenvedéllyel a Jövőt, hogy ki viszi át a Szerelmet a túlsó partra?!

Magyar írás

Bolyai János és Kőrösi Csoma Sándor emlékezete

- Vágás - mondta. Éles vágás. Azonnal végezni akartak vele. Kik? Sokan. Akiknek útjában állt. Kiknek állt útjában? Sokaknak. Mi? Az igazság. Az igazság létezik. Egy Nő, ki szép és igaz, ki úgy létezik, hogy mindig visszaél vele hatalom és erőszak, de mindig napfényre jut az igazság, mi nem lehet eléggé óvatos, mert le akarják vadászni. A hazugság és gonoszság, a csúsztatás és manipuláció mesterei, kik érdek- és hatalomemberek és semmi más! Katonaszágban hisznek csak és szuper technikában, mert mit ér az igazság, ki imádkozik, ha szétlövik fejét a titkos harcosok ilyen-olyan sugárnyalábokkal, hogy feje a megzavarodás és éktelen zűrzavar és fekete csápok eledele.

- Ha valaki akar engem, - finom idegzetűre lóttek, és fotonnyi érzékenységgem -, tehát, ha valaki akar engem, engem, és nem valaki mást, éppen a legnagyobb ellenségemet, azt meg fogom érezni! - kiáltotta. A mézesmázos közeledése kül- és bel-csínytevéseinek, a ragadós mázára ragad, ki mást akar, de mintha engem! Titkon engem egy szakadék mélyén megtartani igyekezik egy börtöncella egyikében, mit nekem készített, mert bedarálni és tönkretenni akar. Már nem akarom többé, hogy idegenek gyámkodjanak fölöttem, kiknek saját érdeke mindig a halálnak odavet, mert mindig tenger-nyi okuk van a nagy számok tengerén - saját nagy érdekeik -, engem dobni oda a legborzalmasabb halálnak!

- A börtöncelláinkból az abszolút tudatosodás kiemel önmagunk szívéen eljutunk önmagunkhoz és a Másikhoz: több mint ezeregy éjszakáinkon egy nap süt idebent!

- A börtöncellákon pár megbízható ember és annak fizetettjei és hívei az urak, kik minden idegen hatalomnak megbízhatóak, mert gyűlölnék minket és olcsók vagyunk nekik...; nemhogy védenének, hanem a kiszolgáltatottságunk növelik napra nap, mert kiszolgáltatnak minket az ellenségeinknek!

- Már nem gyűlölnék minket. Szerelmeinken gyűlöletük semmisült meg! A lufikat valaki sorban kilyukasztotta. A gyűlölet lufijait egyben a naiv szerelem és szerelmi álmodozás és szerelmi álmok lufijaival együtt!

- Mi maradt nekünk? A matematika?

- A magyar írás bús számadásai...

- Ha jó rendszerek változása a Kárpátok alatt, akkor az egyik kiszorította és legyőzte a másikat ideiglenesen: nem a Te boldogulásodra és boldog életedre megy az egyik és jön a másik: a nép tud mindig mindent! És az irányítói a kényszerpályákon a belső és külső ellenségei fogságában. A túlerő még nem ellenség önmagában; de van-e más ma, mint a harácsolás rövid idő alatt kifosztani és megszerezni mindent...

- Ej, ráérünk arra még..!

- Ha valaki jó szívvel jön hozzám, és értem és nem ellenem, meg fogom érezni, mert finom idegzetűre lóttek, mi már nem áramosítható, eltéríthető, a természet kegyelmi áldásain védett vagyok egy géniuszi láz lángelmék védelmében.

- Adj király katonát!

- Királynak katona, pénz, paripa kell és szócső az uralmi elméletnek, egy aktuálisan uralkodó fajnak! Ha más vagyok igazán, de nem ártok is senkinek, csak vagyok, - de nem egy színes, mégis uralt más és elbutított rabszolgahad -, hanem egy elnyomott, elvéreztetett, kizsigerelt és kifosztott nemzetért létezem...

- ... jaj neked akkor, kiket szembetalálsz! Sortüzek: ratatataaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Oszd már nem folyik vér, csak különböző hullámhosszokon szívelégtelenségben, vagy szívinfarktuszban elhunysz, vagy ok nélkül összeesel az utcán, vagy megtébolyodsz, mert fejre lőnek!

- Vállaltad egyszer is a szerelmedet?

- Mindig. Sosem volt egyszerű, mert mindig másutt járt, máshol szolgált és máshol volt a szíve; az enyém mindig ott is volt, a hol a szerelmemé, de az övé sosem volt ott, ahol az enyém: nem lehettem ezért a szerelemben! Önmagam nem árulhattam el, de egyedül voltam, és túl kellett élnem! A Semmiből egy Új Világot teremtettem - írta az apjának a születésnapomon, november 3-án, mely a Mars bolygó védelmében éppen annyit kész harcolni, amit nagyon muszáj és lényeges, mert békés, gazdagodó, nemes életet kedvel; az aszcendense a kitörő Nap júliusában, a legmelegebb hónap, hosszú napokkal.

- Ha neki sikerül egy Új Világ teremtése, majd sikerül a relativitásnak és a kvantumnak is, a hullám és részecske viszonyíthatóságának, hát én, ha Ember vagyok időnként a hullám, időnként egy alakító és anyagot teremtő részecske! - szólt bennünk egy isteni hang. Teremtek köréd egy isteni anyagot, szerelmem védelmében, hogy lehess!

- Isteni anyagot?!

- Igen.

- Az milyen?

- Olyan, mint Te vagy...

- Sosem csinálhattam azzal és azokkal, kikkel szerettem volna...

- Mindig azokkal csináltad!

- Sosem. Mindig levágtak, lemészároltak idő előtt, spiclik, szolgák és ostobák nyomán egy halálos és gyilkos rendező erő, és sose várta be az elgondolásom helyességét és érett gyümölcseit egy boldog és nem buldog szüretnek -

- Egy álló időt, egy tétova pillanatot nem lehet bevárni!

- Álló idő mindig jelen. Mindig tudta, és el is mondta, mit akar, és mit kell, ez itt! Ellenérdekelt vitte szárnyain a híreket előbb, mint a barát, így volt az ellenfélnek lépéselőnye: rosszak, gonoszok és ostobák is meghallották, és ellopták és kijátszották a szerelem útjain boldogságunk!

- Így következhet be az, hogy barát, mint ellenséget levág, - a megtévesztett -, és az ellenség beléd habarodik, és így túléled a hatalmas vihart! A legnagyobb ellenfél talán nem is lő. Nincs sortűz, nincs sugárkezelés. Elég a legpontosabb információ időben szolgálattól és megkötözött, börtönbe vetett agyonkínzottaktól mindennek előtte, és elintéz egy időzített rágalom a precíz-pontos halálgyárban: kibaszott egy kurva kém! Már elég, hogy tönkretegyenek. Amerikai állampolgárság megszerzése előtt elég, ha rád fogják, hogy angol kém vagy; alig győződ bizonyítani az ellenkezőjét, főleg, ha nem igaz! Hiába. Már kész a koncepció, mert a légy a pókhálóban nem tetszik. Nem elég ostoba, kegyetlen és aljas; nem az Ördögök közül az egyik, kik jól összetartanak; érted Te ezt, Szerelem? Mi tartja őket össze? Hatalom: szajré, katonaság!

- Békesség veletek!

- Alleluja!

- Én vagyok, ne féljetek!

- Alleluja! Mégis, mit tegyél, ha le nem mosod magadról, mert rád ragasztják, és a ragasztó ragad, mindenünnen hoz valamit, tapad és ragad, és nem a tied tapadnak, mert régóta idézgeti ellenséged, hogy király kurvája vagy, vagy császár stricije! Azért Te légy hű magadhoz, Szerelem! A Titok harcát tanuld, és vesszen saját módszerén el, ki nem ereszt, és nem hagy létezned a Szabad Levegőn! Ne a megkötözött szerencsétlen, kiszolgáltatott vesszen, kit megtévesztenek, és a csöbe behúznak, mert jó és naiv; vesszen a rontás kigondolója, ha nem hagy békén élni a szabad levegőn!

- Ki Istené, és szabadság-szerelmet választ, hagyd békén azt, hagyd néki meg szigetét, mert elveszted tied, kik hűk, még a tied, ördögök népe sose lesz, ki szabadság-szerelmet választ és Istené!

- Az isteni zenén az ördögök iránt érzett szerelem egy szánakozás a pokol láttán, mi felőröl lelkeinket, de az ördögök ügyeskedők és villámgyors szaladók, míg Isten négy fal között bejárja világok világait, mert a Szellemünkben rendeződik újjá a rab és kiszolgáltatott anyag, mi elillan és kiskapukon át is megtalálja az övét, a mindenkori övét, így kötoget új anyagot új világgá, hogy éli a rab földrögön a mának jelenét, mert a föld tán kitüntetett, de egy csillagrendszerben, a Tejút galaxisában néma és örök kihívásban, mi tán megöl mindent, mi elpusztítható egy ismeretlen és beszámíthatatlan és kiismerhetetlen, megragadhatatlan úrszél, mi a szépség, és megmarad valami, mi arra érdemes, kire nem számít senki és semmi!

Faluvégi kurta kocsmá

Szereplők:

Apám

Gróf

Leány

1. jelenet

Gróf

Állj, ki vagy, felelj! Eb barát, avagy eb ellenség?

Apám

Hagymás krumpli!

Gróf

Ne mondja!

Apám

Az egyetlen étel, amit a leányomnak megtanítottam főzni; oly istenire sikeredett, azóta is emlegeti; megnyalta utána mind a tíz ujját.

Gróf

Mi lett a körmeivel?

Apám

Természetesen magának ajándékozta mind a tízet, Gróf Uram.

Gróf

Hogy értsem ezt?

Apám

Az arisztokrácia dicsőséges évszázadai Magyarországon könyvsorozatát írja immáron tíz éve.

Gróf

Remélem a hagymás krumplics nem lesz főszereplő; az időkből nincsenek jó emlékeim.

Apám

Igenis Gróf, csak a fingok, da capo al fine, mert úgy szép a szerelem, ha zajlik, mert a szerelem legyőzi a halált!

Gróf

Mondja maga lúdtalpas vagy szélütött, esetleg kezes-lábast visel? Mit tett még a leányáért?

Apám

Tudja, a Fekete Aktatáska az iratoknak..., mikor megkérdeztem Indiát a Himalája lábainál, mi lesz a leánnyal, hát ez volt a válasz: nem tetszett neki az a fekete bumfordi, fekete aktatáska.

Gróf

Maga egy nagy barom. És mit ajándékozott még ennek a leálynak?

Apám

Egy biciklit.

Gróf

Annak örült?

Apám

Még mennyire! Vért izzadtam, mire megtanult a kétkerekűn a háromkerekű után; szaladtam utána tolván a biciklit, mint egy agyalágyult, mégis úgy dülöngélt ide-oda, mint egy holdkóros, alvajáró vagy holtrészeg.

Gróf

Magára ütött... Hagyta volna szabadjára az árokba esni, előbb megtanul, mert saját egyensúlyérzékére hagyatkozhatott volna.

Apám

Szerettem a lányom...

Gróf

Most is; természetesen. Tudja, ki vagyok én?

Apám

Honnan tudnám.

Gróf

Maga mindenki ismeretlennek így kifecsegi a titkait?

Apám

Megérzem az ismeretlen kisugárzásán rögtön, hogy eb barát vagy eb ellenség; ellenségeimmel csak elbánok valahogy, de barátaimtól óvjon meg az Isten!

Gróf

Meséljen még a lányról!

Apám

Ha fáradt úgy vihog, úgy viháncol mintha megcsípte volna a hülye kígyó, mintha megcsípte volna a dér! Ha boldog a jelenlétemben kopasz fejem magas széles homlokára önti a maradék tejet a tejes-köcsög aljáról, és én egykedvűn mozdulatlan nyugodtan tűröm; ilyenkor érzi, mennyire szeretem!

Gróf

Játék a javából. Szerelmes kettős.

Apám

Ha viháncol örömeiben, azt mondogatom neki: már megint megcsípett a hülye kígyó, és ő nevet harsogó hahotázván, mint kinek nincs ki mind az összes kereke; ilyenkor úgy gondolom, nem véletlen kacsázik a biciklijén azóta is mintha nyomi lenne kissé tehetségtelen, kibén hinni nem lehet, mint egy kis csúf vakarék, máskor azonban pazar tündöklő, istenin csábító, isteni kísértő ragyogás, ha énekel! Ilyenkor ráförmedek: Azt hiszed, te leány a döglött ló csak alszik?

Gróf

Ily módon fenséges lelkét a magaslatokból hamar a földi siralomvölgy rögzös talaja porába lerántja a kis tünde lelket.

Apám

Ki nevelje az élet keserves nyomorúságaira keményen, és örömeivel, ki ismertetheti meg, ha nem az apja?

Gróf

Szerelem: átkozott verem: Fekete aktatáska + bicikli+ hülye kígyó+ döglött ló alvása +tej magas homlokra csurgatása és egy élet keretbe foglalva.

Apám

Hagymás krumpli! Holt részegen motorkerékpározok én is ám, hogy éjszaka hat óra alatt teszek meg 12 km-t!, és többet fekszem a motorkerékpár oldalán, minthogy haladnék! + Gyermekeimnek a kilenc év távollét alatt megírt levelek száma 0 db + az elkobzott Birtoknál holtrészegen úszom az uszályok között az örvényekkel teli Duna-ár szakaszán, és épen kievickélek, kimászok az egyik uszály fedélzetére; - a leány négy stílusban tökéletesen úszik és vízi akrobata táncos - A birtok elvétele után lettem rohadt kulák származék; nem volt kellemes e bélyeg, e pecsét rajtam!

Fuvaroztam, de több volt bennem a szesz, mint benzin a gépkocsi tartályban. Minden napom kis üveg, két decis pálinkával kezdtem, útban a csepeli szabad kikötőbe. Darun voltam hajógépész. Ha nem ittam volna, nem viselte volna el foton-érzékenységem e tetves riherongy, alattomos életet. A részeges.

Gróf

Erre iszunk!

2. jelenet

Leány

Apámék, Jó napot! Elmondanám, mily kellemetlen, ha egy idegen férfi tetőtől-talpig végigmér, és a tető nem a fejem, mert a tető nem véd semmitől, de legrosszabb esetben az ember fejét zúzza össze, a fejét, amely védene esetleg valamitől. A tető, mely villámhárítója, érez mindent és elvezet, de mivel a minden a semmiben, ő kapja fejére mindig a legnagyobb intenzitású mindent és semmit -

Gróf

Ez itt a Világ Középe, hol ki Fej összelövik arra méltatlanok; fal elé állítván lövik őket fejbe, - szép sorjában -, a legkiváltságosabb akasztást kap, vagy másfél évtized kényszermunkát, kínzó rabságot csönd-zárkát semmiért, tán mert valaki bevádolta és nem volt ki jó szót szóljon érte, mert védtelen itt sokszor, ki el nem aljasodik.

Leány

Ez a hely az, mely szívemhez legközelebb, de a legidegenebb is egyben, mert hová vágytam, a tudás és a művészetek, a hit fényességébe; a hatalom, melyre nem vágytam, a leginkább itt koncentrálódik elfojtott hallgatásban, mert a kultúra pénznyelő, így hatalmi szektor, ezer szállal kötődik a hatalomhoz, mely elcsábítható, eltéríthető, becsapható, de én nem erre szakosodtam; a múlt jelene itt elfojtott elnyomásban, mert kiszolgáltatottságban, hol a tyúkszemünk is a hatalomba ütközik, és a hatalom körül önként kéz kezet mos! Álmodok volt rólam, de rám miért nem figyeltetek? Bekötnétek engem oda mi tőlem legtávolabb áll, az lehetetlen. Érzem, ha valaki átlagnál különb, de körülötte egy skorpiófészek, a férgek, hüllők hada; mi lesz abból? Test szerint szimpatizálok egy-egy nemzettel, ott biztos befeketítenek, és halálos ellenségem eljátssza, miként szeret tönkretenni engem; mire a szimpatikus féllal majdnem kinyíratnak, az rájő, az egyetlen természet szerinti barát én voltam. Tükröm, mely szilánkosan tört itt az elhagyatottság kiszolgáltatottságában, hol a sok Úr az elmében a szabadra rabszolgát kiált. Oly jól elrendeznek itt mindig mindent a Kurta kocsmán, hogy egyik a másikat gyilkolja le, egyiket másikával vágatják le, és itt marad az elfojtott terror szelleme az elaljasított ember a hallgatás mélyén.

Gróf

Mindig akad bőven jól öltözött, esetleg még bajuszt is pödrő és viselő egyén, egy kokárda, jól fésült istentelenség, de a szívbe ki lát, ott mi rejtőzködik, és mi lappang lapul egy-egy mosoly mélyén árulás, halálos gyűlölet, mi vesztedre les esetleg, avagy a határtalan szeretet.

Apám

Egy tájon, hol az elnyomás mindenünnen évszázados, ott valaki, ki bőrét levedli is a hatalom foglyaként másnak láttatódik, mint, ami; ki erősebb és erőszakosabb, közelebb a tűzhöz, az teszi rá kezét, előre megneszelvén az idők jeleit, szeleit és nesztét.

Leány

Mindenki a hatalomért futkos, és arra esküszik, de ki szabadságot és szerelmet hajkurász, tudja, amilyen arányban közeledvén a hatalomhoz, olyan arányban apad el szabadság szerelme.

Gróf

A globális világban, ha beköt a hatalom, az elméd e globális hatalom, és nincs már nemzethez kötöttség, csak a szívedben és a helyismerettedben; a szomszédod a nemzet, hogy rálépsz tyúkszemére, kit rád állítanak kikémleni minden érzésed gondolatait, ki ijesztget, ha rosszat sejt, hogy esetleg rosszul viselkednél! Bekötne az egyik, nehogy azt hidd, hogy véd téged bármitől, csak elvárásai vannak, és ha nem tetszik, miként lépsz, a hurok nyakadon, a bilincs kezeiden. Míg jó szolgálatot teszel egynek is, Nemzeted érdekeiért, - azt szem előtt tartván -, már másnap kikiáltja a nagyvilágnak, te őt szolgálod, mert neki, ki egyszerre tízet szolgál, sok leszel, és másnap már rajtad mind a tíz, hogy lennél ennek és annak árulója! Nem! Ki tízet szolgál, kinek árulója? Ne hallgassunk hát mert megrohadtunk a felszíni mosolyalbumok között és alant a férgek hada nyú életben és holtában; szerettem a hun-magyar nemzetet és tudtam kit választok, hogy az sem nem tízszeres kém, sem nem világ kurvája, de valami egészen más -

Apám

Ki kötve kötöttségeiben is szabad védenie azt, kit tán határtalanul is szeret, de az óvatlan naiv kislány és kisfiú, ki úgy gondolja álmai és tiszta képzelete mindjárt már világ, és nem gondolja végig tettei következményeit, mert nem e világból való és nem e Földön jár, de akkor számíthat rá, hogy itt felfalják, bekebelezik, és semmi nem marad belőle, ki volt! Ha itt akar valamit meg kell tanulni e zezugos utcák kanyarulatain e sikátorokban, miként forduljon úgy, hogy tükörbe is tudjon nézni, arca ne vessze fényét, géniusztát ne büntessék az istenek! Kinek nincs helyzetismerete megüti bokáját, de ne sajtóból, közmédiából kívánjon értesülni a valódi erőviszonyokról; ki kicsit is kiemelkedik és felüti fejét, az átlag fölé emelkedik, biztos az erős szél, minek feje ki van téve; ezt vállalni kell; ez a létezés és természet rendje; nem szabad bedobni a törölközőt, a kardot szögbe akasztani, önként sarokba állni: a kétpólusú jobb-bal mint eligazodásban irányadó mérték is megtévesztő, mert ha nem is mindenki, de sokan mások, mint kinek mutatják magukat; a fő, mit taníthatok itt e tájon: ne légy hiszékeny! Önként magad ki ne add! Óvd tested szellemét, mert itt minden utcasarkon a szolgálélek les rád szakadékba belelökni.

Gróf

Tudnod és ismerned kell a racionális számok, az irracionális számok és a prímszámok törvényeit és kombinálván alkalmazni őket - Ne légy személyválogató, és ne gondold, egy tábor üdvözt, másik sírod megássa; a rejtőzködő, titkos hatalom érzékenyeknek részben ismert, de teljes egészében, rejtett elágazásában kiismerhetetlen, hisz célja és dolga épp nagy zavart és nem rendet szülni a fejekben. Kihívnád-e a hatalmat szerelemből egy nemzetért? Csak a sivárság labirintusába csálnak, hogy már ne tudd magad sem, mit tesz a jobb és mit a bal kéz! Ne hidd, hogy győzhetsz ellenük, de ne légy becsstelen aljas alattomos és hitszegő; ne légy, ki önként láncot tesz magára! Tudd, ha szabadságot és szerelmet akarsz, azt ne a hatalom közelében keress, de légy először magad, és érzed majd, hogy hat hatalma, de az egy másikféle, és mint szeretnéd, Jó Hatalom!

Apám

Gondolnád, ezer ellenségünk, és ha mélybe látsz, kiderül egy s ugyanannak ezer arca, kiket ő szült és ő tart életben; az élet mégis tisztelendő, ha tudod is az az egy a te fejed akarja, arra pályázik bármi áron, azt akarja, pedig te nem az övé vagy! Elhatárolódásod ne legyen sértő, kihívó, de önbecsülésed, öntudatod méltósága, mi véd és szerelmetes szabad hűséged!

Gróf

Etika lenne ez, mit itt úgy kiöltek mindenkiből, ki Istenre nem tekintett? Belőlük nem lehetett! Istentelen és nem ateista itt az örökség: az egyik, ki mindenre képes, a másik gondolkodó; ég s föld a kettő nem ugyanaz!

Leány

E hely, mit leginkább szeret, mi szívemhez a legközelebb, de leginkább idegen is, mert szilánkosan tört tükör a hatalom töredezettségén, és a hatalom lelkein. Máshogy gondolkozom, mint ki foglyul ejt! Máshogy gondolkozom, mint ki leigáz! A hallgatás rejthet erős személyiséget, avagy egy ócska ocsmány gecit; lehet hallgatás mögött a másikat védelmezni kívánó, érte aggódó féltés, avagy a másikat megsemmisíteni kívánó határtalan gyűlölet. Lehet, hogy próbára tesznek így valakit, de ha minden próbát kiáll is, ha nem is szemétdombra vetik, de feljebb és egyre feljebb teszik a lécet, hogy végül csak leverje, és közben a szadisták, a gladiátorok ütközetein jól elszórakoznak! Mondod a hatalom akarása; én a szabadság és szeretet hatalmát éltetem!

Gróf

Ha kinéznék valakit maguknak nehezen szabadul, de ép bőrrel nem ússza meg az holtbiztos, minimum, hogy párszor bőrül ázik, avagy elégetik.

Leány

Apám átmenne részeg fejjel a vonattal a határokon, de a rendőrök nem alszanak sosem, és ezernyi a határ, mit győzd, követvén tisztelvén nem áthágni! Csak rejtve és titkon imádkozz itt, mert az imádkozót e tájon a leginkább befeketítik; ki imádkozni mer, de dús és gazdag csöcseit fölfedi olykor, és nem állig begombolkozik, mert magát mezítelennek érzi az édeni paradicsomi tájon! Ne hidd, hogy e mezítelenség azért van, hogy a feleségeknek tőled kelljen féltetni férjeiket, vagy, hogy ezzel csábítod el az elnököt, vagy bárkinek ártani akarnál, ki áldás kívánsz lenni; mégis tudod, a bajok ott kezdődnek, ha van, ki nem vállalhatja magát, mert félni kell, mert beverik fejünket, ha már lenyisszantották, mit úgylis már rég kívülről ismertek, hisz részben ők töltötték fel és meg! Mitől hát a fölösleges félelem?, mert jobb félni, mint megijedni?, de attól kell félni, mitől valóban kell; nem, mitől akarják, hogy félj, és gerjesztik és elmédbe égetik, hogy megjátszván lapjaik megosztván uralkodjanak: pszichológiai hadviselésnek hívják az előbbit!

Apám

Mégis a fölösleges félelemtől megszabadulni a legfontosabb ezen az évszázadok óta elnyomás alatt tengődő tájon, hogy az ember, míg tudja, nem kell a fölösleges beszéd, mert ki figyelmesen hallgat tán nem barát, de ellenség, és visszaél minden szavaddal, és ellened használja fel; mégis fontos a tiszta öntudat, hogy vállalld magad, és képviselni merd, és légy hű önmagadhoz!

Gróf

Nehéz persze, ha a látszat mástól késztet félni és nem mitől valóban félni lehet, mert arról a bölcs közép-európai tudja, hallgatni kell; a zsarnokság ott lapul és ott rejtőzködik, hol beáll a reflexünk: hallgatni kell; ez a biztos elemi ösztön a diktatúrában és örökölt társadalma kínszenvedéseiben! A

demokráciában szabad ember kötelezően a közügyek részese, és az, aki valójában; ez tudjuk, mégsem jár együtt a fej bebiztosításával!

Leány

A legnagyobb tragédia életünkben, hogy a polipkar, mi itt maradt színváltó ugyan, mi szövi szívárványosra életünket, épp ott az egyik legerősebb a hatalmi elnyomása, hol nekem kell tevékeny dolgosnak lennem; kínos nekem, mert nem áruló vagyok, de szabad értelmiségiként gondolkozni akarok, és nem egy évtizedek óta agonizáló polip előirányzott elvárásai mentén. Nem mondom, te az legyél, mi én, de te se magad akard látni bennem, hanem lásd arcomat olyannak, amilyen, nem amilyennek a rágalom láttatja! Ne légy hiszékeny, főleg előnyökre lesve ne légy (ön)csaló, magad áltató hamis! A nemzet művésze, vagy a nemzet pedagógusa ne legyen része a hatalomnak, de a művésze színt vall; a hatalom a valódi művészet ellenlábásává könnyen válhat, mert más a küldetése; szolgálakat keres, míg a művészet állítás. Nincs, mi a hatalmat a tiszta ész világánál korrigálja, és pozitív értelemben támogassa és megtartsa, ha e társadalmi szektor nem töltheti be valós hivatását, mert integritása állandó veszélynek van kitéve a hatalomtól! Ki látott már pld. olyat, hogy Petőfi Sándort kémnek rágalmazván alázzák meg, hogy beszervezhessék! Mára ez valóság! A hatalom használni akar; ez rendjén, de ne kényszerítsen!

Gróf

A hatalom egyik része meg ne a másik felét szapulja ő miért az és miért nem emez? Csak. De foglalkozzon magával és csapatával, hogy méltó legyen, és állja meg helyét a mindennapok viharában, és szabadjainak is biztosítsa helyét, ne féljen tőlük! A jó kritika az, mi a bukást elkerülni segíti, nem a hízelgő talpnyalás! Ne a másik csapatot zúzza ripityára, de építse a magáét; azokat ismerje fel tehetsége és embersége szerint, kik természet szerint övéi és őket védje, becsülje, tartsa meg, de semmiképp ne nyírja ki, és ne tegye tönkre őket, hogy a nemzetnek élete lehessen!

3. jelenet

Apám

A leány már tán sosem tanul meg autót vezetni, pedig az életem nagy részét az autóvezetés, az autók szerelése tette ki! Szerettem vezetni; a legszebb pillanatok voltak Paks felé tartván a 100-as kilométer-kőnél dudálni egy nagyot: számmisztika még nem India! (És a Leánynak mindig énekelni kellett: Nóta?)

Gróf

De a prím szám, a racionális és irracionális számok, a végtelen számsorok sem tesznek ki önmagukban egy Buddha elmét, egy Buddha tudatot!

Leány

Az alma, ha kerekded is, mint a zsemle, mi zsebünkbe el nem fér, mégsem négyeljük fel és tűzzük elrettentésül bástyafalakra, hogy arról lesse el a kisiskolás, miként működik az óra: negyed, fél, háromnegyed és egész!

Apám

A leány tán még a végén, mint apja leánya kikupálódik, ha el is gázolta jó párszor már a teherautó és a buldózer, hisz az én áldozatom árán tanult meg biciklizni!

Leány

Apám mint egy tébolyult futott utánam félelmében, hogy megmentse kockára tett életemet, de hiába, mindig egyszerre estünk akkorát mint egy olajtó!

Gróf

Mi a tanulság, a túl erős kötelék akadályoz, ha nem mered Istenre bízni, mi övé, a teremtett életet, még ha te nemzedted is és anya szülte!

Leány

Részeg apám nem mindig ment át a határokon a vonattal, volt mikor velem és öcsémmel játszott Nagyatádra menet, Tolna és Somogy megyékben. Pontokat kaptunk a meglátott állatokért! Pár fácán-kakas, néha egy-két nyúl, nagyritkán egy őz; felnőttként szembetalálkoztam a Mátrában egy méretes

vaddisznóval, ki két méterre tőlem vonult el kicsinyeivel át az erdei úton; az öcsém nem volt ott, hát nem kaphatott pontot, apám meg akkor már rég halott! Ugyanitt, Gyöngyöspatánál, másfél méterre szaladt el tőlem egy szarvas - lehetett a szél olyan irányú, hogy nem érezte a szagomat -, majdnem bepisiltem a riadalomtól! A Balaton-felvidéken rendszeresen láttam nagyobb és kisebb vadat: őzet és szarvast, de miért mindezt elmesélnem? A Gróf születésnapján (titok!) tartok Budapest felé a család temetkezési helyéről, Gannáról, és mit látok a Balaton-felvidéken egy közönséges buszból kitekintve a puszta mezőn, az autóút mellett, egy egész szarvascsordát (legalább 18) jó pár őzikével; azt hittem nem jól látok, nem hittem a szememnek. (A Darmstadt körüli erdők is telis-tele őzikékkel, jó párral bicikliző kirándulóként magam találkoztam! És a sólymok, sasok, kerecsensólymok, mily szabadon szálldosnak ottan a mezőgazdasági területek fölött!)

Apám

A szabadságom mindig a vízhez, autóutakhoz, kiskocsmákhoz kötött. Fuvaros, autószerelő, darun hajógépész a MAHART cégnél sokszor vidéki kikötőkben voltam a Dunán. Olykor álló darun szabad kikötőben, máskor utazó darun. Általában részeg voltam, de sosem boldogtalan!

Leány

Általában szín józan vagyok, de társaságban mindig iszom, ha van mit; bár az eksztázishoz nem kell nekem pia csak tánc és jó zene; tán a gyönyörű természet, a szenvedélyes szeretkezés, és a szabadban a vadak látványa! Olykor határtalan boldog vagyok, máskor magam tartom a világ legszerencsétlenebb szabad és szerető fenevadjának!

Apám

Mert az is!

Gróf

Mi a tanulság?

Apám

Menjen már a tanulságaival, Gróf!

Gróf

Mi a tanulság? Óvjuk erdeink szabad és szerető fenevadjait!

Jelenet az égből

Mit gondolkozik magában e nő oly sokat, és sehová ki nem lép mi nem ő maga?

Sebhelyeket őriz és tőlük nem szabadul, folyik belőlük egyfolytában a vér, és így veszi erejét?

Nem látja, hogy eljárt minden álmunk felett az idő, és megtört fáradtak vagyunk mind,

kik valami mást reméltünk, és tán nem álltunk be a sorba, de éljük az életet, mert még nem vagyunk hallottak!

A fehér ló fejének fordított csavarú kitörése -

Mondod jó legyek, és én igyekszem, jónak megmaradni -

Mi gondolkozik?

A nagy számok törvényéről beszéltem volna neked, az irracionális számok között a képzelet elmereng és szeret nagyon, de racionális számok között az első kövön betörik a feje puha lágya.

A fehér ló fejének fordított csavarú kitörése -

A fehér ló, értsd, nem nemzeti kérdés, világjelenség -

Igen. Határtalan szerethetjük egymást, de ez nem elég, mert ezt nem érti a világ, mely érdekeit hajszolja, a hatalmára les, kopott-e már, van-e még hatalma, mert hiányában kitörhetik a fejét?!

Te, ki szerelem vagy és voltál e világerő és nemzetért nagy volt áldozatod, de mára tudod, nem elég sem áldozat, sem a szerelem, bár hatalma örök, és legyőzi a halált, ezt is tudod; és hogy mennyire szerettünk sokan és szeretünk!

A fehér ló fejének fordított csavarú kitörése -

Tudod már nem elég sem szerelem, se áldozat, mert valakik titkon a tűz körül rég elintéztnek vélik sorsod és sorsunkat; a legkönnyebb utat választják megkapni, amit vélik az övék, és te hiába papolsz, hiába beszélsz!

Mára tudod, hogy mi az mit ne érints, és miért sohasem, még ha valóban arról kellene is beszélni, mert anélkül minden hamis és lidérces otthontalanság és hazugság!

Mégis oly jó, hogy beszéltél, még ha ezerszer is kicsavarták a fejed és újra mondtad az igazságot, mert így tán volt lélegezni is merszünk!

Ármány és szerelem.

Most már nem kérdezed Amerikában sem, és miért nem támogatnak valakit; IGEN!

Határtalan szeretlek, és határtalan szeretlek a milliomodik hatványon téged és jó, hogy vagy, kit imádok!

Az utolsó samuráj ki átvergődött veled a tejfehér ködökön, hogy Istent lásson a szívében és egymás között a faluvégi kurta kocsmában!

Mennyire szeretlek -

Tán segítettél páraknak mérgezett egérként nem szaladgálni többé, és a fekete macska tán sokaknak már nem öncél, de nem is eszköz, hanem a létezés egyik lehetséges állapota, melynek ténykedő tevékenységeiről jó ha tudsz részben miként miért és hogyan, hisz mert foton-érzékenységgű vagy, érzed nagyrészt ki kicsoda, és megtéveszteni nem lehet, de mégis a nyitottság és mégis a szeretet; de ha úgy döntesz, rálépsz a fekete macska farkára, teleordítja a világot ellened és a barátaidnál sároz be, tesz tönkre először, kik, ha szeretnek és hiszékeny érintettek, netán e farkok egy kis része a maguk körme, pórul jársz nagyon; de mégis jó volt, hogy beszéltél, mert számodra elviselhetetlen volt a hallgatás a számodra lényegéről, melyről beszélni akartál!

A nyitottság szeretetében folytatjuk tovább, de tudjuk, vesztünkre lesnek sokan titokban, pedig mi nem ártottunk, de egy pillanatra megtörtük a hallgatást a szép szóban, mert a méltóságunk, az önbecsülésünk, a másokért érzett felelősség nem maradhat el a szeretet mögött!

Most már tudod, hogy a pszichológiai terror hatalma egyfajta szerelmeddel együtt meghal, mert a kettő összetartozik szorosán; míg e szeretet vagy rád zúdul az ellen hatalma és halála birtokba vesz egészen a halál és a tökéletes gonoszság mestereivel, kiké ma a világ; te mégsem velük!

Vigyázz hát magadra akkor és tieidre!

Számodra a pokol ismerete és bejárta nem jelenti azt, élsz eszközeivel, mert neked azt nem lehet, de ismered a pokol utolsó szegletét, ízületét is, mint egy Hieronimus Bosch egy Dante és Shakespeare és Liszt Ferenc!

Míg alkotsz ez ismeretből, tabu élned ez eszközökkel, de védett is vagy tőle ezúttal, mert látod a csapdákat, a felderített aknamezőket, és nem lépsz rá az aknára, csak ha mögötted egy fegyveres alakulat rá- odavezet, de önként nem!

Már családod miatt is, gyerekkorod óta számon tartanak ebben az országban, mint egy számúzóttat, és kik így tartanak számon, a külföld fő kegyeltjei hazádban, és most hova legyél? Maradj magadnak és maradj meg nekem és téged szerető szellemeidnek, az angyalseregnek, mely körbevesz védvén téged, és szívedben mindig tudod most mit és hogyan tovább!

Nóta

Innen csak a hűtőházon keresztül kerülök ki! - vélte apám halálos ágyán. Anyám családja szerette őt nagyon, de nem volt könnyű eset, így egyszer, mikor apám, - részeg vadállat -, nekiment anyám hajának, és húzta-húzta, mert anyám ostoba volt és álszent, és nem értette, hogy az ember nem attól ember, hogy ragyog-e a konyhai kő, és minden rendben, glédába van-e állítva; nálam minden glédába van hajlítva, így Gála -

Nincs ma nóta? - kérdezte apám a Budapest-Paks közötti 110 kilométeren, ugyanis a leánynak mindig énekelni kellett az úton, mindegy, hogy az a fehér kis Bogár Volkswagen volt, hol együtt a hön szeretett kis család, vagy a tömegközlekedés járművein, mondjuk a M3 Nagyváradi tér és Deák téri szakaszon!

Kerek ez a zsemle, nem fér a zsebembe; kétfelé kell vágni, úgy kell megpróbálni; hátha, beleférne!

Ha én Magát Gróf, - így az apja -, a párhuzamosok a végtelenben metszik egymást matematikai abszurdról kérdezem, miként jön nekem a paprikás krumplival, mi ér legalább annyit, mint az angyalok játszmái, - mindenben minden benne van -, így a hagymás krumpli is mindenben, a citromos torta, a citromos nápolyi nemkülönben!

Minden nagy teljesítmény körül tolongnak spiclik és tiszték, a hatalom emberei, kik álcázzák maguk, és nincs a homlokukra írva, hogy vigyázz tőlem és velem, mert szigorúan titkos tartótiszt vagyok. A nagy teljesítmény, mint saját sírgödre árnyékában tolongók...

A végtelenben párhuzamosai metszete, ha lenne is, az árnyék a mérvadó, de menj ki árnyékainkból, ha felnőttél! A saját álom számít életről és halálról, még ha érzi is árnyékom és a szemem, magán rajta. Az isteni arc, mintegy üvegburában megközelíthetetlen, kihez nem engednek senkit, mert a széltől is óvják, persze nem is őt, hanem a saját rendjük -

Így biztosított, hogy az isteni arc nem pofázik fölöslegesen, cenzúrázza magát, de ha ezt nem tenné, azonnal saját környezete által fedhető, üthető, megregulázható, és legvégső esetben kicsinálható!

Ne támogassák!

(CSEND)

Egy rohadék kurva kém!

Nem, ő nem az!

Jaj, dehogy nem az!

(CSEND)

Nem az. Mi csak tudjuk, hogy nem az!

Jaj, dehogy, nem az!

Akkor megmentem, mint egy rohadék kurva kémet! - gondolta, és tudta mindig is már gyerekként, hogy hol van, de most tudta csak meg igazán -

(CSEND)

Legalattomosabb és legaljasabb helyre teszik, kötik, küldik azt, kiben nincs aljasság és nincs, mit jobban utálna az aljas alattomoságnál, és nemhogy egy daráznak nem ártana, de meg se alázna senkit, inkább meghal!?

Parancs szerint cselekedjen, vagy kinyírjuk!

(CSEND)

E. P. kurvája! Félre. Így ütünk sok legyet egy csapásra.

Gondolatában. Talán nem legyenek azok, kiket ütni tetszik!

Ezek mindig ilyen kretének?

Is. ...

(CSEND)

Rohadt egy Patkány! Milyen szemét egy rohadt Nő, ez meg egészen olyan rohadék geci, mint az a Másik volt!

(CSEND)

Ezek mindig ilyen kretének?...

Is...

(CSEND)

Ne támogassák! Egy rohadék kurva kém, bezzeg az a másik, az erkölcs mintaképe!

Takarodjon tőle! Ha nem kopsz le rólam, te Rohadék, beletaposlak a sárga földedbe!

Az milyen?

Elárultál minket is...

Soha!!! - gondolta. Csak egyáltalán nem olyan egyszerű, mint ti, hős szerelmes, hazátok hön szerető honleánykák azt elképzelitek, de téged túlon túl is szeretlek; neked bebizonyítom, hogy Soha, Senkit nem árultam el a rám bízottak közül - Magas és széles lombkoronájú fa gyökérzete kiterjedt érhálózatot bír, és sokakért felel! Felelős -

(CSEND)

Ha nézzük a hagyományt, a szerelem és a barátság az az érzékeny, intim terület, ahol az árulás észrevétlen, legelőbb megtörténhet, a közelség miatt...

Ma már egy okos telefon is elég mások privát szférájának gyenge pontját kikémleni, hogy ártani lehessen -

Messziről jött ember, messzi lévő ember, azt mond, amit akar: - Vigyázz, ez egy Kurva! Majd egy hónap múlva: - Vigyázz, egy rohadék, veszélyes Kémmő! És élve elástak egy bimbózó szerelmet, mert szabad lett volna, és ezért szúrta a szemük! Szabad diplomácia? Lehetetlen! Agyon pecsételt diplomaták a megbízhatók; igaz, de ...

(CSEND)

Ha nincs is Isten, a szívemben ott él a létlenül is leglevőbb, Apám, íme egy Nóta!

(CSEND)

A Kurvája, ez a rohadék Nő! És az már a Férje halálos ellenségének hisz, mert titokban neheztel a Férjre, mert az állítólag kihasználja...

Levegőnek vesz, átnéz rajtad, folyton megaláz, és azzal henceg, hogy van egy szolgája: Rabszolgának jó!

Egy kurvásító, cselédesítő, kötöző Gépezet, vigyázz!

(CSEND)

Értekezés a Szerelemről a Nótán belül

Dehogy voltál a kurvám, a legkedvesebb voltál, kire, ha ránéztem, a szemében ott volt és ajkain az álom, hogy kicsoda! Nem volt szükségem az örökkévalóságra, kitalálni, hogy ki vagy! Nem kellett évekig találgatnom, hogy ki is lennél, mert elég volt egy tekintet, hogy tisztázzuk, öregek vagyunk már a test izzadt melegedőjében fetrengeni, de szerelmünk örök! És néha egy-két mondat, hogy miként is vagyok, és bár hozzám is küldtek, később megakadályozták még a látszatát is egy közeledésnek, avagy közeledő hatásnak...

Lángerdő volt örök szerelmünk a titok, mi nem volt titok!

A szerelem nem egzisztenciális igény arra, hogy valaki eltartsa;

a szerelem nem a test szükséglete elsősorban, hogy főzz és moss és mosogass rám, porszívózz, és szülj nekem gyereket; a szerelem nem egy hormonális túlfűtött buborék, hogy legyen, kit megdugni, hisz a farkósbot jár-kezel könnyedén, de a magzat marad, és a Nő biológiája a maradás és otthon, - egy vérbő és vérdús méh, a magzat otthona -, és ha nem is a férfiben való biztonság igénye, - okos nő tudja, hogy ez lehetetlen -, de a Nő érzése, hogy ő maga van biztonságban a Férfi mellett, mi nem egy ide-oda lengetett farkósbot, egy fasz csak, - de az is van azért -, és nem is csak egy erőfölényben lévő és megfélemlítő, egy virágszakító meggyőződésen lengetett ostor, hanem az intimitás finommechanikája, miben dülhatnak az indulatok, lehet gyűlölet, erőszak is a leggyöngédebb kivitelben, mert egy isteni elkötelezettség, egy kötelék, mi szakíthatatlan;

kik igazán összetartoznak, ne félj, azokat világ szét nem választ, legyen az égetett pecsét, mi szerelem, ha barátság, vagy a legerősebb ellenség!

A szerelem nem is egy leigázott kíváncsisága és rejtett gyűlölete, és a félelem a másik közelében, mert ő különb;

a szeretet nem szolgaság és nem használat, nem egy egzisztenciális melegedő a szerelem egy libikóka, mi ha mozgásképtelen elhal;

a szerelem két egyenrangú fél között megszülető közös akarat, becsületes harcok és a szeretet állandó jelenlétében, a bizalom állandó kölcsönösségében, az őszinteség intim, mégis varázslatos és varázsos légkörében;

a szerelem láz, lázas borzongás, remegés és kín, átkozott gyötrelme és verem, de bölcs volt szerelmünk, bár még te gyerekcipőben botladoztál!

... Tündöklő-ragyogó fényes Birodalom az igaz Szerelmeské, kik életüknél is jobban szeretik a Másikat, mert a Szerelem az isteni Energia, mi mozgat minden Napot és minden Csillagot...

Örök pillanatok tárháza

élni érdemes, de nem mindegy, hogy hogyan, és milyen áron

- Mondhatod ezeknek, hogy ezt meg azt. Biztosan máshogyan értik, és pokolba vezénylik, még ha Te a nyolcadik menny szavát áradoztatod vízesés gyanánt!

- A súlyerő, és a tömegvonzás ellen nem lehet ellenszer a fénysebesség zseniális alakzatokba rendeződése!

- Túl irgalmas és jó vagy - mondta gúnyjal.

- Nem. Bölcs belátás nem visz mézárszékre fölöslegesen senkit, főleg nem azokat, kiket szeret, és titkon támogat. Ha tudja már, hogy mindent megtett, és nem tehet többet, még ha a rejtett és titkos ellenségei tovább is kínoznák a lassú halálra ítéltet, hogy kifosszák és hasznosítsák, ha az erőszak határtalan visszaélése mindent elront is, mert nem értenek semmit; mert a természetbe kódolt egy etika, mi fölülírhatatlan, és az árulások bomló láncolatát nem kedvelheti. Mérgező ködgomoly kíséri tetteit és áldozatot, kik egymás szövéténeki -

- A látszat mindig csal, ezért jól győződj meg róla ki hű és ki becsstelen rongy lélek, és hagyj Istenre döntést inkább,- elválasztani ocsút a búzától időben -, mint rohamosztágként a tied gyilkolod halomba esetleg, az ellenség nagy örömére!

- A föld olykor borzalmas rettenet az Embernek, ki mer, és felelősen vállal, de nyílt övezet, hol lélek és szellem egymást ismeri, és ha nagy és erős szellem, nem csapható be, ha bölcs, nyertes ügyed lehet, hogy a kedvező úton vezérel; az ördög létezik, egy gonosz szellemi erő, ki tudatosan ront meg és csábít és erőszakol meg és kínoz halálra, mégis a híresztelések a nagy szentek nagy kísértéseiről és a

Lélek nagy Sivataga idejéről, a lélek és szellem természetéről, egy természeti ikonról. Minél erősebb és koncentráltabb az isteni erő annál inkább támadja a kísértő, a kínzás maga, álarcait váltván, a szentek ellen fordítani mindent és mindenkit. Keveseknek van szeme látni és füle hallani, mert érdekeik és kényelmük rabjai, hatalom imádatuk és féltékenységük áruló aprópénzei - A bátorság mégis csak akkor erény, ha tiszta látással párosul: tudni az erőviszonyokat ismervén cselekedni másokért, akkor önmagunkért!

- Az erény kizárólagos cselekedeteiben, - azaz van, mit soha nem tesz meg -, és változásra képes. Akikért felelős, azokat nem dobja tudatosan oda a pusztulásnak, hanem ravasz róka módján védelmezi a végsőkig, míg erejéből és bölcsességéből adatott; és ha az erény hatásának korlátosságát belátja és beismeri, bevallja, és őszinteségből a másikat és magát így védelmezi, akkor helyesen jár el -

- Erre csak az képes, ki nem önnön magának istene, hanem az egész földi és égi szöttek fényessége, megvilágosult, azaz Buddha. A démoni annál inkább nyomul, minél inkább tudatában van ártó szándékú pusztító hatásának!

- Földi, királyi, korlátolt hatalmak nem az erény cselekvői, hanem kijátszani, kicselezni és kiszigerelni igyekeznek ellenfeleik, bármi is a hősi máz és bármit is mutasson az egyenlőségi mutató csak akkor nem billen ki, ha mindenki védi a maga érdekét, és nem félemlíthető meg, és nem szorítható sarokba, és nem más szolgál a rábízottak helyett. Ahogyan nem mindegy a módszer, mert célt kell érnie, és győztes befutónak úgy kell lennie, hogy nem ártani, de használni érdeke!

Lehetetlen használni bárkinek is egy gyűlölködő, békétlen és nyugtalan szívnek, ki nem vállalja magát: ha vállalja is, taszítódhat poklokra, mert nincs egyedül, és az érdeke mások érdeke ellen való lehet, mert ez a természet rendje: mégis, adott Isten ész és erőt, állni tengernyi vést és szilárdan állni vihart, még ha hajladozik is teremtménye lehetőségein belül, hogy ép és egészséges és segítő és jó maradjon határain innen. Biztos nem fogják érteni, és neki mennek, mert az ember általában nagyon ostoba, és az ostobaság többet árt legtöbbször, mint a gonoszság!

- A rend is hierarchikus. A királyi rend más, mint a szellem rendje: a szellem is lehet elfajzott csábító, ki mindent megtesz, hogy letérítsen utadról, ha hagyod! Az erősek útja nem délutáni kényelmes kávézgatás; a szerelem pedig sosem ostoba, mert nincs annál élesebb és vásottabb tekintete csak a gyűlöleté közelíti meg; de a szerelem erősebb a halálnál: a gyűlölet halált szül; mégis ki ura szíveinknek? Az öntudat és a szív bizonyossága.

- A virágaid áldozata, Te kiterített mezítlábasszony, kit éles kések bomlott hadakozása öntudatlan harcaidon levágott, kibe fekete csápok vájtak, mert soha senki nem mondta, hogy jó vagy. Rágalmak árjaiba merítettek, hogy elpusztítsanak, mert ingyen kellett nekik kiszolgáltatni még a megmaradt örökséged is, kinek szeme a határtalan horizont tiszta forrásvizein a tág kék egeknek egy isteni láz, a Főnix lánglelke, ki feltöltekezik újra mindig, és lángjait visszacsavarván magába koldusok, éjjeli csavargók, elítéltek, vértanúk, a kiszolgáltatott nyomorultak ruháit ölti magára, mert a lelke szelleme értük van itt, mégis királyok szemei cél- és kereszttüzeiben képviseli szempontját a lehetetlen, mert határtalan túlerőben; mégsem tehetett és tehet máshogy, bár tekintetbe veszi mások szempontjait, hogy az egész a semmiben ne tartson még nagyobb tragédiák felé, bár ő időbe szólt és figyelmeztetett, de azt hitték ellenség, kém egy kurva rohadék áruló, nem, ő volt a határtalan szerelem, a bőre mögé húzódva vissza, védeni érdekeit, és mindig időben és megfelelő módon és pontosan, de nem, mint a halál pontosan, hanem mint a szerelem, pontosan megnyilvánulni, és állni, ha kell egyedül, mint utolsó őriző sziklabástya rendületlenül valakikért! Én láttam és tekintetbe vettem szempontjaitok, ti az enyémet sosem, de attól még az van!

Csonkított véres hús és izomcsomónak láttál és láttatsz a kötözöttet, ki nem léphet egy lépést az ellenségei börtönszeme kíséretén kívül, túl és innen, és lassan felfalja a sötétség! Az voltam. Elkéstél. Már más vagyok. A határtalan élet és szerelem és jóság hírnöke, ki őrzi szívében a határtalan isteni szépséget valakikért -

Nagyboldogasszony Napján, 2019. augusztus 15-én Szentségimádás az Árpád-házi Szentek szobrai előtt: Szent Erzsébet ontotta magából szívembe a Fehér Ostyaköröket, az Úr Testét; Szent István egész regimentje kardoskodott körül, és Szent László ezernyi pajzsát hullatta rám...

Mit is jelent, hogy a Szent István-i Korona a Magyarok Nagyasszonyáé? Az Angyalok Királynője az Ég Fejedeleme Asszonya - ezen elmélkedtem.

Puskás, avagy egy Jó Szaftos, - lehet szilvás is -, Gombóc, avagy a Ló Büdös Faszát

Németekre jellemző, német, tehát nem Puskás, hogy hihetetlen helyzetekben, a 95. percben rúgnak, mondjuk a svédeknek egy gólt -

Az ellenfél kapujánál, oldalról az egyik gyöngéden, szelíden elrúgja egy méterre a labdát, a másik társa megállítja, és az egyik, az első oldalról rúgja a kapu felső oldalhálójába; a kapus azért megpróbálja elérni, rá mozdul, de esélye sincs, úgy tíz centire kezétől elszáguld, süvít, röpül a labda...

2018. június 23-án este nem izgulunk a meccs eredményéért, de belakmározunk Jó Szaftos Gombócból, - gyermekkorunk kedvenc eledele -, a Mama csinálta nekünk gyerekeknek, és Júlia, avagy Veronika nagynéni.

- Hányat kaptál? - kérdezi Bulcsú Öcsém másnap.

- Nem tudom. Hm... Talán úgy ötöt - válaszol Kinga, másnap.

- Én tizenkettőt...

- Mennyit? Ez annyit jelent, hogy hazafelé úton lepasszolsz nekem még legalább három darabot, akkor is tiéd a több (szaftos gombóc) -

- A Ló Büdös Nagy Faszát neked! - kiáltotta jó hangsúllyal Bulcsú Öcsém, ősmagyar név, 81% német csörgedező vér -

- Az Aranycipő, góllövő Puskás pontosságával! - kiáltotta a Nő, a Leány, mert nagyon szerette a szaftos gombócot, és mert a németek mindig az utolsó pillanatban hozzák a meccset, hihetetlen kreativitásról és lélekerőről, akaratéről téve tanúbizonyságot az egész Világ ellenében egyedül azonban egy Aranycipős Góllövő, átlövő Kis Cipellős siheder Kispestről -

- A Hét Pejló Paripád Büdös Nagy Faszát neked - kiáltotta Puskás, és elvágatott a szerelme billiomodik hatványára, és berúgta a Gólt, mert, hogy Édes, Kedves, Kis Angyalom, Édes Annám, hogy Te ne lehess, kit én választottalak, azt már mégse, ha még a Világ Összes Koronás Fője összeszalad is ellenedre, mármint a Ló helyett a Sárkány Fejei, de mivel te Édes, Drága, Kis Csillagom megelégedtél a csillagos Ég temérdek csillagaival, így neked adom nem csak a Ló jó Büdös Faszát, de a Sárkány összes Fejeit is, mert kíméletes vagy jó és irgalmas, és szereted a futballt - rikoltotta, és ahelyett, hogy kapura lőtt volna telefingott mindent a városban, hol akkora bűz kerekedett, és olyan ködösítés, hogy már senki se tudta ki fia, ki borja, ki leánya, ki kicsoda egyáltalán, csak ő maga látott ki e bűzből, (tehát a nagy bűzbe mindenki belekábult az egész rendőrség és csendőrség,) - rendőr ide, lila gőz oda -, elaludt, és akkor belötte Puskás, a Magyarok Fejedelme, de nem fejeinkbe és nem saját fejébe a puskacsőből az egész tölténytárat nem, hanem belötte Puskás, a nagyvilág ellenében, de a nagyvilág hullámai hátán a tizennégymillió nyolcszáznyolcvannyolcezer magyar öröme PUSKÁS, a Magyarok Fejedelme, a Gólt -

Húsvétvasárnap

Hancúrozol? - kérdezte.

Ugyan! Itt egy egész Falka, ki arra vár, lesz-e végre valami, azzal a valakivel, kit szeretek.

Szereti, ha szeretnék...! Olyan helyen, hol ő útban van, sose lehet!

Én útban voltam valakinek is?

Soha, Gróf, de kevés volt, mert maga, amit csinált, tán volt valami, mégis, de kevés volt! Minden építmény, legyen akár szellemi, kevés, mert kiszorít, hisz minden építmény fallal vesz körül és bezár, elzár, máris valakiket kizár.

Minden építményt kizárólagosnak tart?

Lehet a nagy művész szelleme misztikus, befogadó, a világi hatalom rányomja bélyegét, a Föld, mi kicsinyes szűkkeblű, mert a szajré és hatalom érdekli elsősorban; nem fontos annak szellemi és lelki egység két lélekszellem között. A világi építmény fizimiskája mindig torzít, egy holt-halott, fallal körülvelt faló, elnyelő gépezet élet nélkül, egy szigorú kontroll - halál-gépezet, melyből kivész az élet!

Maga mindig az életet keresi, és mindig a halállal hál! Így lehetetlen...

A lélek keresi társait, ha ezerszeresen halottak is.... Érti ezt?

Ezért vagyok itt!

Úgy gondolja, hogy célt tévesztettem?

Nem gondolom csöppet sem ezt... A legnehezebb mindig annak, ki mindennek ellenére a saját útját próbálja meg járni. Ott vannak a legjobb esetben is semleges figyelők, de inkább a rosszindulat és a gyűlölet, mi a szívekben tenyészik itt, mert mindenkivel mindig kibazilikáznak belföldön és külföldön, és egy kiszolgáltatott, véle visszaélt, agyonhasznált csapat szívében, hogy lehetne természet szerint jó indulat! A Rosszindulatnál csak a felbőszített és felhergelt kutyák rosszabbak! Átélté, nem?

(hallgat....)

A felbőszített és felhergelt kutyák, és a só a sebeinkre; mindig tudják osztani az észt, de pénz, paripa és fegyver nélkül, érti, drága szívem, mikor valakiktől mindig csodát várnak, de nem tudnak, mert NEM AKARNAK nekik adni semmit, mert titkon félnek tőlük, idegenek itt e tájon, tán a földön is, és rejtve titkon gyűlölvén versengenek ellenük, és köztük is versengést keltenek, mi csak felőrlí idegeiket, hisz egymás testvérei, és egymás ellen végképp nem „győzhetnek”! „Überstehen ist alles!” Köszönöm, hogy szeretett, és ha könyörgött mindig másokért, mindig az egészért, és látta falaim, és tisztelte őket, mégis köszönöm a bizalmát, hogy hitt és ezért segíthettem mégis, bármennyire kevés is voltam, körülvéve barátnak színlelt ellenséggel, és szeretett, azt köszönöm, és hogy szeretem határtalan a billiomodik hatványon, és fogja érezni, mindig, ígérem!!! Köszönöm a megértést, a jó indulatú és nem ártó látását, de leginkább azt, hogy járta az útját nélkülüm is, mikor látott, és tudta, hogy lehetetlen! Lehetetlen a világ befalazott állásai miatt, de van, mi nem lehetetlen, mert nincs erősebb kötelék a téridő azonos élettapasztalatánál, ha azt rokon lélekszellem hasonló érzés-értelem világgal és hasonló tapasztalatokat azonos szellemmel feldolgozván hasonló következtetésre jut, hogy van mi fölösleges, de van, mi kötelesség és feladat! Maga mindig jól látta, mi micsoda, és aszerint élt és cselekedett! Börtönben máshogy viselkedik az ember, mint szabad virágos mezőn! Töltött fegyverek és szuronyok végén is máshogy viselkedik, mind gazdag palotákban könyvtárak és isteni zene társaságában! Ha a szabadság elmeállapot, az azt jelenti, hogy az Ember mindig ott van, ahol lenni akar, és ott nincs, ahol lenni nem akar! Miért akar ott lenni, és máshol nem lenni, személyfüggő, sorsfüggő láncolaton! Kérdezheti, a szabadság nincs, csak determinációja a szabadságunknak? Determinált szabadság? Is és mégsem csak? Árnyékunk, árnyékaink átugrása, mit is jelent pontosan? Önmagunk meghaladását..., a családot, a nemzetet, és magát az istenképzetet, hogy nem ragaszkodunk, de hűtlenek sem vagyunk, mert a hűtlenség és árulás mindig fekete sors! A nehéz, küzdelmes élet még nem biztos, hogy fekete sors, a fájdalom és a határtalan kín sem a fekete sors! És a fizikailag könnyű élet is lehet nagyon fekete sors, és lehet nagyon fényes. Ha valakikre rásütik a bélyeget, hogy lázadó népség, és nem értik őket sosem, és sosincs meg a rávaló a feladat elvégzéséhez, mert feladatot mindig adnak bőven, míg röhögnek a belföldi és külügyi csósz és őr és rendőr és csendőr és rendező-igazgató erők, hogy de nyomorban hagyjuk őket, mert nem érdemelnek soha mást a lázadó csürhéje! És nem értik, hogy homokból semmi esetre sem lesz gyémánt, de a gyémánt itt van a homokban és az ő szemükben! Minden meg nem értés, minden egyenlőtlen erőviszony és felállás, minden negatív bélyeg önmagát beteljesítő jóslatként hat! Ha mindig csak büntetnek és javakat vonnak el, szorítanak és lefejeznek, csakhogy rejtett gyűlöletük és meg nem értésük igazolva legyen, és nem veszik észre, mit cselekszenek....

Miért ment tiltott területre?.... Nem érdekelte más csak az a gyengélkedő-rogyadozó Oroszlán, akit szeretett! Semmi más ott nem érdekelte, de a rogyadozó, a szeretett ott volt, és így látni kényszerült és értett, és tudta, hogy mennie kell, és ivott, és hányt, és borzalmas volt látnia..., és végig együtt kellett lenniük a halálukban, egy közös halálban, mert lélek szerint össze voltak kapcsolva, és mert nem

lehetett! Mással sem..., mindegyikkel ugyanazért nem lehetett! Az egyik tudta a feladatát, és a természet maga követelte tőle az elválasztottságot, - mit az egyik értett, a másik nem -, csak az elhúzott kezét látta és nem értette, hisz érezte a vonzalmat..., ami részéről ragadós ragaszkodássá lett, a másik terhesnek, sőt ostobaságként élte meg, és úgy érezhette, ki akarják csak fosztani, tán el is árulják, hisz ő az egésztől nem kapott semmit, míg valaki mindent! Mégis e másik őrizte és vigyázta, míg tudta, hogy veszélyben van; utána sorsára hagyta, már a maga Ura! Összekuszált kapcsolataink, túl gyors lett az életünk, a prizma sok töredéket felmutat, és tán elvesztjük a nyugodt, békés egy igazi lehetőségét, mire bölcs tudósok leszünk, mit megcéloztunk! Mindent elfogadott, csak azt nem, mit nem lehetett elfogadni: az igazságtalan bántást és zsarnoki terrort az elválasztottságban! A csúsztató-torzító rágalmakat és a gerjesztett-hergelt démoni közeget, mit teremtettek körülötte, - hisz démonok csak démonit tudnak szülni -, hogy valakik, a démonok, magukat tisztára mossák épp az ő kiontott vérében, de aztán kénytelen-kelletlen ezt is el kellett fogadnia, addig ütötték-verték, mire visszahullt egyszer csak rájuk a saját ütésük! (Nem mert ő így akarta, nem mert ő így kérte! Csak épp a természet szerint, amiben ők egyedül hittek! Ő tisztelte és szerette mindennél jobban a természetet, de hitt a természetfölöttiben és alattiban!) Akkor sem értettek, akkor sem láttak, akkor sem nyílt ki csipájuk, pedig oly nagyra voltak mindig tudós tudományukkal!

Nekik ő egy kurva kém, egy fekete rongy-rohadék, de nem, a határtalan szerelem, de az nem nyílik meg, ha nincs fogadója, csak parányi szűk számító keblek, kik minden mást akarnak, mint épp egy nőt szeretni, mert a Szerelem alapja a kölcsönösség! És a Szerelem Hatalma ellentétes a Világi Hatalommal, nem mert világtagadó, hanem épp természet szerint más!

Nyomorban tartani, megtörni, összetörni, bedarálni, liszté örölni, lisztpéppé gyúrni, ez az ő mágiájuk, de az enyém a Fehér Mágia, a Szerelem a Jóság és a Gyógyítás és Tanítás Mágiája, nem a mindenekre rámászó-gyötrő, rajtuk uralkodni akaró gögös pöffeszkedés! Az nem én vagyok! Én szabad-szeretőnek és gyógyító-tanítónak álmodom e Nemzetet, és azt kérem egy isteni energiától, hogy még világ a világ és föld e kék bolygó a hun-magyarország élhessen boldog jó megelégedett szabad nyugalomban kreatív alkotó zseniális bölcs tudós nemzetként a Kárpát-medencében egy minden szép jó és igazra nyitott Nemzetként, de tartózkodjon a gonosz és ártó erőktől, mik önerejét és tartását zilálják szét és szedik, rongálják foszlott rongyossá tudatosan a sátánisták, kik isteneknek hazudják magukat, de e fosztott rongyosság is fényrészecskék, fotonok csak, és nem akarnak ártani, de békében és nyugalomban élni szeretetben, koldus királyi gazdagon, nem vetvén meg semmi földi jót, de szemük mindig az égien legyen, mert oda tartozik az emberiség, és nem csúszó-mászó e golyóbison, mi kék bolygó, tehát a boldogságra szánt, és remélem, egyszer talán boldogságra ítéltetett, de ennek alapja a tisztelet és jó indulat, az önerő a saját úton és a másik küzdelmét értő és becsülő igaz megértés és elfogadás; a szeretet ezen túl van, és nem lehet kierőszakolni, mert ha valami az, hát a szeretet isteni, önkéntes adomány!

És akkor meglátogatta valaki, kinek az edzései egyikén rojtossá szakadt a kihízott ócska régimódi nadrágja, és tudta, ő az, ő az ő Embere!

**Zöldcsütörtöki sonka, szilánkos nagypénteki Buddha-egységesülés,
mint szórt arany kívül és belül, mégis Úr, egy Fenséges Nagyvonalúság,
mi a tehetség és hűség egy magyar álom iránt, hol a koponya nem törékeny,
de végignézttem, amint osztják az észt, kik itt és ott, de végképp nem itt**

Odaadták ajándékként, és gyűlölködve, fitymálva küldték vissza, kiszorítani igyekezvén a másikat a császári udvarban, mert mindegyikük ott serteperelt, de rágalmaik egymást lehetetlenítette el...

...kilehelte lelkét, mikor rájött, hogy kik szerették, tán feláldozták akkor, mikor jó élet reményében messzire elküldték maguktól, hogy le legyen róla a Gond; de a Gond, mi a miénk, nem vakarható le magunkról, csak nagyobb lesz folyton, ha nem vállaljuk...

...a Gond, hogy nem jókor jött, és nem ide való -

- ... de jókor jött, és ide való, azért van épp itt, és nem a földi paradicsomban, mert ott csak egy rabláncos munkatábort készítettek valaki oldalán, aki kevés volt: mákszemnyi szív és mákszemnyi lélek, mi számolt. Hogy ki tartja el, ha Nőre nézett...; jobbra félt, hogy kihasználja a Nő, ki ledolgozott egy évet úgy, hogy nem érdekelt az a másik csinál-e valamit egyáltalán, vagy csak a szája jár, de a Nő még pár nyugodt napot sem kaphatott mellette munka nélkül, és a jövőbeni álmában ő, a Férfi szabad volt, mellette a Nő a Szolgája...

...e Nő, ki szolgált szívesen, ha látott nagyvonalúságot és tehetséget, de visszarettent minden parányi szűkkeblűség láttán és a hatalom szövéséi és szövődései hálóján, mi nem ő volt -

... e magyar nemzet hun ivadéki!

... börtöncellaként borult rá minden, mi késő, mert rég lekaszabolták egymást a valamire való nagy sértődöttek, és csak éltek egy rágalom tenyészetében, egy pszichózisos terror házban, hol gyilkos császári-királyi-bolsevik nihil fiúk és kisleányok hamar lemészárolták az arra kijelöltet, nem kérdvén ki kicsoda! A megkülönböztetés képességével..., ki torzító látszatokat gyárt mérgező, nem foglalkozik, hisz a rendőrnek ma csak egy felületi rendtartás a dolga, mert a titok-uralom, mi lánc nélküli felhergelt kutyákat uszít rád, a sebed jóval korábban már mélyre vájta, hogy ne gyógyuljon könnyen ne hegedjen, és újra és újra feltépheti a hatalmi küldött vázrendszer!

Mint bomlott kéve széthull nemzetünk, áh, dehogy, a látszat csal!

A Szépség, mi oszthatatlan, és mibe ne kapaszkodj, mert folyton kicsúszik kezeid közül, és ki szép, valóban, felismeri ki övé, a város és a piac és a szakralitás milliárdnyi lakosa közül is, és azé!

Sértődöttség, ugyan...

...állatkert az élet?! Már, akinek...

Egy Cicero, ki tán úgy véli, úgy védi a Birodalmat, hogy az Emberrel kísérletezik, az emberi állattal, mi mibennünk, a szent ösztönnel, mi még szeretni és gyűlölni tud, hogy jó katonákat gyártson a Birodalomnak az ártatlan-tudatlanokból, kikre valamiért vetül a figyelme: I have got my Eye on you, és addig nem eresztí a világ a szerencsétlen, kiszemelt Áldozatát, míg el nem végzi az áldozat helyette, a világ helyett, mit szerepül kiosztott rá, de...

...szeretleek!

- Hiszem, tudom, látom, akarom!

...és végignézte a világ, miként kínozzák lassan halálra az Élet Hírnökét!

A világ és a pozíciói, a Szajré, a Hatalom, és mindegy már ezúttal, hogy kié..., hogy az milyen színű, hisz egy az e globális uralomban, és összekacsintott a mélye mindenkor az Élet ellen a Nagy Halál, a Rend! -

- Gondolod, Te, Vad Marha, hogy ki egér, ki patkány, ki tyúk és ki kiscica, híreszteli az magáról? Te, ki Bújod a felületeink teljes kiterítettségét, csak azt analizárod, de a lényeg, mi rejtve szemed elől, mert jól tényleg csak a szívével lát az Ember, ki ismeri állatait, szereti őket, és maga uralja állatkertjét!!! Érted Te ezt, nagy Búvár a Farkasok között, nagy Vadász a vadak között?!

És mindig mindent rosszul értékelsz és rosszul elemzel, mert megbízónak dolgozol, azért, nem mert rosszul látsz és rosszul mondasz, mint egy eredeti vérbő szkeptikus és épp ezért óvatos, körültekintő és alázatos, a szó legnemesebb értelmében, mert általában, az emberi szellem iránt kritikus, és ezért sztoikus és szkeptikus, és nem lázadó anarchista, vagy szofista retorikus!

Lemészároltatni az övét? Ugyan, többet ésszel, mint erővel!

Egy Verdi: Trubadúr!

Mindahányszor a szeretteire gondolt, ha a nagy ellenféllel harcolt..., és nem tévesztette össze véletlenül sem az ellenfelét a barátjával, érdekből!, és látta, lesz egykor majd annak a valakinek a kezén, a kezei között valaki, ki jön, kiért érdemes, és ezért segítette azt a másikat..., azért a jövőért, hisz tudta, hogy ki kicsoda, na és?! Nem azért tudta, mert rendőr volt, hanem mert folyton kérdezte az ő rég kilehelte lelke utáni teljes űrt, és nem felejtette a koncepciók perék közelmúltjának véres hullásait!

És elhagyatnak akkor mindenk...

Jaj, dehogy egy tyúkja tojásain a kakasának, ki még tetejében tébolyult, bomlott elme is megsütvén sugárkezeléseken..., a kísérletezők állatkertjében, talán, igen...

Egy magyar álom, mi minden másnál erősebben köti össze csillagait az isteni égnek, a magyar írás, egy huni büszkeségen -

Isten állatkertjében a nagy Nők határtalan álma érzékelőiken belenyúlnak múlt és jövő turbulenciáin a valóságba, és lényeg szerint mást látnak, kik előre érzékelik antennáikon, finommechanikai érzékelőiken, hogy jön valaki, és itt van, ő az! És érte megtesznek mindent, és nem drága semmi sem, semmi áldozat, mert egymásért, kölcsönösen, egyik a másikáért tesznek meg mindent, de a Titok Birodalma kétélű fegyver, és a nagy hallgatásainkon felüti fejét, ki barát és ki ellenség, ki gyenge, ki szükkeblű, ki parányi fekete pont csak, valóban!

Cáré, császáré, királyé, más faj hűbérese csak úgy légy, hogy a miénk lehess és maradj, ki nemzedet szereted elsőként!

2019 - Nagypéntek - csodálatos, napsütéses idő

Felfutok majd még a Gellért-hegyre ma!

A magashegyi klíma szép és jó a sasok étkéül lenni ma már hátrahagyott övezet, mert a magasban a nyújtott fába nem egyszer belecsapott a mennykő, és ha még itt van mégis, és részben egészségnek örvend, és szíve két duzzadt csöcse a Kárpátok mélyén egy kis medence poklának dobogása, de elméje fénye őrzi álmát, mi saját védettsége a sátáni erők kiszolgáltatottságában!

Ki saját halálát bevilágítani képes, és saját fényéből szüli meg a jövőt!

És kilehelte lelkét, és beteljesedett...

Szomjúhozom...

És mindig innom adtál, mert ígéreted szerint, mindig mindent látsz és hallasz majd, mit utadon látnod és hallanod kell, hogy végig járd tisztesség szerint!

A hús, bő patak tiszta vizére... csobogása... hullámtechnikák -

És ha az ő mamája a Trubadúr üzenetére figyelmeztette már gyerek korában e szörnyűséges középkori reneszánsz kannibalizmus sorsszerű rettenetére és borzalmaira, addig ő három évesen falta a Carment, négy évesen a Bohéméletet, és tíz évesen a Rigolettót, hogy, de Blanche, a Vágy Villamosán az

Éjkirálynő legyen a mindenség semmije, miután annyiszor volt már Pillangókisasszony és Tosca az Álarcosbálon, hogy belefáradt, ha valójában Pamina, vagy Turandot, tán?!

...a világ örökké nem áll, mint buborék eloszlik, és lenni, mint a pusztaság, lenni, mint a pusztaság! Vég.

És, mellbimbóit csavargatta meg gyöngéden, mert tudta, érezte, hogy így végsőkéig fokozható a Nő vágyakozása, és élvezte ezt a Nőt, mint mást semmit, mindenestül, minden rezzenését az ő kiszolgáltatottságában is diadalmas uralkodó vad tekintetét, mi elnyelte, felfalta őket, villám csapott, mennydörgős viharaikkal, de vissza velük nem élt, és ha dokumentált is, azt és akkor mindig MUSZÁJ volt...

Azt hiszed, tárgy vagyok én, ki eltűri, hogy zavarba jössz, mert élvezek én, és te nem bírsz élvezni? - kérdezte, és akkor utána szaladt, hogy kielégítse Nőjét, de a Nő, az örök játékos kicsúszott a kezei közül, hogy vágyakozását, mint remek íjat ismét felajzza, minek ő áldozata ugyan nem, de gyönyörének a tárgya kívánna lenni egy örökölt örök örökségben! -

Budapest, 2019. április 19.

Álom és valóság

Álom és valóság

- Kérdeznéd, miért nem tudtam választani, és mondod Te voltál előbb, de nincs igazad; mégis Te voltál előbb katonaruhában, és valaki mégis Téged szeretett, de a szerelmet kereste Aphrodité, bevonzván Mars által!

- Téged gyomron szúrt két skorpió, de harcod megharcoltad mindenkivel, és a szúrt helyeken a has belső felén virág nyílt úgy vérnarancs kardvirág, úgy meneteltél!

- A szívem virágoskert pedig annyiszor összezúzták a fogdmegek: úgy őrizték maguk, hogy golyószóróknál és árulkodásoknál alább nem adhatták. Mondod, itt ez a más, de én, ha golyószóróval is kénytelen találkozni, árva szívem a hajnal!

- Kiterített vagyok régen a nyitott koporsó telis-tele oda- és összehordott virággal: mégsem mixer: Én vagyok! Már átlátok rajtatok, hogy érdekeitek és a félelem a hatalomvesztéstől, mi nem hagyott létezni engem és sokakat, és nem a haza érdeke és holmi tűzoltási kényszer szép farizeus köntösbe bujtatva! Mégis lehet a másik birtoka a haza érdeke is! Szeretni egy elárvult hont mégis azt is jelenti, hogy próbálsz megérteni és befogadod a való másikat! A megértő szeretet máshogy látja még mind a csalót is, hisz oly sok, ki tán segít isteni leheleteiken!

- A másik, igen, mégis a valóságban valakik lehettek, és oly sokan nem lehettek, és vannak, akik nem is léteznek. És a játszmák provokátorai: kik magukat vetítik ki, de másra aggatják önnön arcuk, ez a hatalom sajátja. És a maszkok, mely a lélekszellem sajátja, de mögötte egy erő- és energialáncolat rejtőzik. Nem csak a bárányok hallgatnak!

Érted tán, hogy bejártam az összes zezzugos utcát egy álomért, kiket szerettem a szürke érintetlenségben, kiket szerettem, kik voltak az érintés, a hatás, az inspiráció, mind azt láthatod itt, miként harcolok gonosz múltbéli kísértő jelenekkel szíveinkben és fejeinkben!

- Mondom, hogy éveken át vérző patakok csordultak alá szíveinkből, mert mi ugyanúgy megkínzott ebei voltunk egy álomnak és együtt Veled nagy bajban!

- Mondod, fáradt és elhagyatott vagy: tudod mit jelent, hogy a Szituáció a drámajátékon 1956 és tocsogunk a nemzet fiatal vérében és nincs miért, csak az emberi szellem visszacsönkolása és kifárasztása van; a kínzás és a meghurcoltatás, hogy nem jutsz el azokhoz, kiket szeretsz, és ők sem jutnak

hozzád, mert hazudtak nekik, egymásnak hazudtatok, becsaptak és egymás ellen lázítottak benneteket! Nem kellett neki, de mindent elkövet, hogy sérelmén bosszút álljon! Melyiken, melyikeken? Látja magát, ő ki volt és milyen, és mit tett ő és tesz folyton?

- Legyőzzük Török-mezőn a Habsburgokat? Habsburgok mezején a törököket?

- Sért mindenkit Földközelen a felülemelkedettség!

- Ha elvtárs, mit folyton hajtogatsz, mert nem tudsz mást, magad vagy elvtárs akkor leginkább, hisz a művész, míg általános a legszemélyesebb: a maga fájdalmait és kínjait nyögi az. Szeretheted, sérthet nagyon, nem kell elfogadnod, ismerned se muszáj, félreteheted azonnal és kikapcsolhatod, míg őrzöd belső függetlenség, békéd, ha létezel!

- Szeretni bolondulásig - mondja, de ki érti meg! Mondod, szereted ezt-azt, amazt, őt, meg őt és őt, de ki érti ezt? Tovább mondja, a másik bosszút esküszik, most jöttél ki nem működő szexualitású közös ágyatokból, de szereted őt is, és várod levelét és látni akarod, de csak egy kízó gépezet láncszeme kínjaiban bezárulván egyedül! Mindenki felé nyitott árulkodás, feléd zárt; avagy mindenki felé zárt halálos agónia, kivel mindenki visszaél, elgáncsolja, becsapja és kiimádkozza a szájából az egeret, mert macskát kiált; tudja ő, de semmi köze se macskához, se egerhez! Megy tovább az útján, ki érti meg, hogy mindennél jobban imádkozni szeret, hisz ez ma divatjamúlt. Szeret összeszedettségben imádkozni, de csak néz közben és néma, a jóvátehetetlen visszahozhatatlan és visszatekerceselhetetlen múltakat felgöngyölíteni önmagában.

- Provokálni másokat?

- Dehogya.

- Kínzógépezet a világ, mi csavarként be akar illeszteni gépezetébe, de részben te döntesz, kiként vagy világ. A finommechanika világa az ismeretlen rendezett a természetben az érintő lehet, a szellemi, mi kihasznál, élőködik, szerelmes vonzódás és elhatárolódás, távolságtartás; mégis, ha folyton okádsz rám aljas, csúsztatott hazugságokat, amelynek a fele sem igaz, és magad a dicsőség és makulatlanság bűvkörében tömjénezed, kinyílik a kés a zsebemben.

- Vérrel verítkezett, és mócsingos húsába elvegyült, és vágyakozó faszában törték el az üveg vezérkari pálcát!

- Vigyázz ezekre, mert olcsón eladnak bárkit és bármit; nekik nem számít semmi!

- A valódi felosztás: a bennfentesek, a tűz közel lévők egymás elleni harcai: „lehetsz király”! És a senkik: rabszolgák, jobbágyok, a kiszolgáltatottak tömege, kikkel a jog ellenére mindent meg lehet tenni! Működik a titkos maffiajog, a hallgatóságos hálózatok tömege: a titoktartási nyilatkozatok hálózatos tömegmappák tömege, mi elfed és eltakar minden emberellenes tevékenységet és rágalom-hadjáratot, és megtúr minden rágalomáriából szappanoperát!

- Mondom neked, kit szeretek, hogy mást se láttam 15 év óta, miközben szerettem pár tűz körül lévő hadvezért, kapitányt, herceget, hogy egymást ölik azok, és ki jó érzésű és szereti az emberiséget és nem kegyetlen, de lelke van, kinyírják azt és a pokol mélyére számúzik, ki érez és még hú valamihez! Mindenre képes, aljas alattomos, elhasznált konspiráció a pártokban, a tőkékért bármire kaphatók, és üvöltik igazságuk a hazugságot, hogy fagyott hullává leszel.

- Ha szorul a hurok a nyakán, kitől várod, hogy kiálljon egy írődeák senkiért, egy író inas-legényért, egy ágrólszakadt festő legényért, ha veszélyben, hát az sokak veszélye! Nem várhatod el senkitől!

- Nem vártam el senkitől! Mégsem tudtam más lenni, mint önmagam, és üvölni, ha fáj és ha nekem fáj!

- Olyantól vártad, hogy szeressen, ki nyomdafestéket nem tűrő módon beszélt rólad!

- Nincs, nagyon kevés a belső etikájú ember, kinek tartása, jelleme van; ki maga, önmagában van, ki nem azt nézi ki kinek a kije és miként mentesül ettől attól amattól, hanem teszi a dolgát, ha kell Isten és elmaradó büntetése ellenére és ezt tudván is!

- Isten ellenére sosem tettem a dolgom, de voltam óvatlan, ki sokat mert; nem szempont az isteni büntetés, de lelkünk tragikus, gyűrűző átörökített poklai azok: nem tiszteljük egymást. Sem szellemét, sem gondolatait, sem érzelmeit: így könnyen ránk telepszik az erőszak kultúrája és a megsemmisítő akarat. A hegyen a fényes város: a másik elfogadásában rejlik az! DE. Nem önfeladó és a szerelmed is eláruló, és mindent ingyen eladó módon, hanem az ön- és másik valós becsülésében, az őszinte szóban. Pár intő és irányító sűgás és a szerető, befogadó szó! Az önvédelem, és a másik szempontjai tiszteletben tartása.

- Prédikálsz! Idegesít.

- Idő után engem is. Mégis, a köztünk lévő pokolban lehetetlen tovább élni! Emberi, túlságosan emberi az, mi ma sikk, és alacsony a mérce, mi ember alattivá süllyeszt. Etikáról szól, mégis emberfölöttivé kínoz e pokol a túlélési lázban szörnyeteggé, angyalivá, ördögivé, avagy tömött libává. Hattyú lennél, hattyúmellet rántva üvölt! Ellenséged, hol egér vagy, hol macska, máskor nyúl, majd kutya, lényeg, ő, a kiválasztott ellenség mindig legyűrhesen, legyőzhessen, uralhasson, megalázhasson, föléd kerülhessen: az ősi harc! Legyűrni a másikat!

- Nálam ez a vízváltzó, e harcból épülő hierarchia parancsosztó és véleményformáló hatalma.

- Isten ments, hogy egyszer prófétává tegyenek a tömegek számára: megmondjam én bárkinek, mit hogyan kell, fergeteges ellenállás lesz osztályrészem. Ellenséges hozzáállás és nem értése igaz tanaimnak - mondja. Belső tiszta forráson összpontosító erőd kifröccsenő napsugár energiákon; járd saját utad és érd el a tied; mást ne várj az élettől! Keresd meg, kikhez küldtelek: a legnehezebb velük lesz, de a szíved hozzájuk láncol mégis, kikhez küldtelek, ott légyen kötött minden, kikkel összekötött a természetben is uralmat gyakorló több! Mi ez, a szellemi tér talán, és foglya úgy vagyok, hogy hatalmában vagyok; minél inkább tiltakozom ellene annál inkább; szabad úgy vagyok tőle, hogy távolságtartón kezelem és tudok róla és elismerem viszonyaimban és önmagamon megkötöző hatalmát, a szívem árnyékbirodalmait!

- Gyenge szívű! Ki nem bírja uralma alá hajtani a tömeget és így lemond róla!

- Nekem nem kell a tömeg uralma. Egy-két ember lelke kell, kiket szeretek; nem birtokként erőszakkal uralni -; nem hiszek az erőszakban: csak megnyomorít mindenkit, és a kiválók inkább levetik magukról, inkább meghalnak, mint eltűnjék az erőszakot. A jellemhibás gyengékért szálljak harcba én, az agyonsebzett, vérük elfolytatott agyon sebesültekért, az angyal? Egy pár lélek kell nekem; nem birtokként, hanem a szerelmes édeni szabadság kikötőin.

- Álmaid foglya Te, mik nem hagynak nyugton nyugodni, nyugton megmaradni; Te, kit szeret az Ég határtalan és angyalai átjárják folyton. Szabad vagy végre attól, hogy az Embertől várj valamit? Szabad vagy végre attól, hogy néki megfelelni akarj? Szabad vagy végre attól, hogy meg akard változtatni, és többet akarj tőle, mint ami? Nagy a Te tévedésed akkor! Hagyj mindenkit maga magának! Magadat pedig el ne vedsz! És kit szeretsz, vállald minden időig, még ha egymásnak mennek Te érted is mondván: Csak nem gondolták, hogy nekik adom az utolsó mi maradt nekem? Vagy. Csak nem gondolták, hogy lemondok rólad, ki enyém voltál bőröd minden pórusával? Csak nem gondold, hogy szabadulsz gyűlöletemtől, ki más utakon akartál járni velem sivatagokon, virágos mezőkön, medvékkel teli erdőkön, és leromboltad házam álmaid veled?! A Házat, mely neked apró parányi és kicsi volt tele nyomasztó szeretetlenséggel?

- Lelki nyomorék, ki még mindig függsz a szeretettől! Másokat szeretni akarsz, és másoktól szeretetet vársz?

- Halott legyek érzem és lélek és szellem nélküli hulla legyek, egy alkatrész mások gépezetében, szeretet nélküli hulla szerszám, ki tökéletes gyöngyszemeket gyárt folyton, és nincs hibája? Ezt várod tőlem? Egy Guru, ki legyek a tanulás és jóra való igyekezet, a valóságra én rest nem vagyok! Megtanultam másokat békén hagyni, ha rosszak akarnak lenni, legyenek rosszak, de ne merjék sajnálni tőlem a kék magas sarkú és magas szárú bőrcsizmám: a bosszú nem tőlem jön; azon természetben is uralkodó erőtől, mi a legborzalmasabb részvétlen szív létező eredője, mi VAN, és nem tud nem lenni, ha VAN!!! Szerelmes csöcsöm és tőgyeim becse és Mozart és Salvador a Dal a ki kicsoda a Dalai, ha mégis a nyitott, frázis nélküli a VAN!!! Számomra az igazság, mi van anélkül, hogy erőszakos nyomulás lenne igazságért és frázisokért és hatalmi véleményformálásért az izzó, mindenben átsütő,

átizzasztó VAN a SZERELMEM egy nemzetért és pár választottért: csak úgy ez vagyok, aki vagyok. A világ számomra egy színárnyalat, hol a másban kipihenhetem káros ártalmait; az enyém a szürkétől a rózsaszínig, színültig, és még ezernyi árnyalatai; idegen, mely csábít, elcsábít, és csalogat a távolság csodákat rejt szózataival, és hány hét a világ Te Bolond? Te harcos, Te Nagy Harcos, ki véled magad az Isten Ostorának, én párod vagyok, de máshogy képzelem el! A hatások hatását úgy képzelem el, mint bűnös gyermekeit nem levágó, de nekik irgalmazó, de felejteni képtelen Anya, hisz, hogy felejtethné az áldozatok tengernyi kínjait? Mi lenne az igazságszolgáltatás, mi van a szíveink gyűrűző poklaiban?

- A Hercegnő nekiment a Sárkánynak, ki jót híresztel magáról és mindenki mást befeketít és egymásnak ugraszt; ezt nem bírta a Hercegnő ez ármányos alattomos furfangos csalárd étke bevetését az emberiségnek. Nem, a lovag szívét nem törte össze a Hercegnő, hanem az egyedülként kitartott mellette; a többiek mellett is egyedülként tartott ki! Ilyenek a különbségek! Szeretni többeket lehet; többféle szeretet létezik. A legintimebb: az apa, az anya, a testvérek, a család, a nemzet és Isten iránti, a házastárs és a legjobb barát iránti szeretet, az emberek és az ellenség iránti szeretet! Zárt szobában mindezt nem lehet; nem fér bele. Mégis Te magad egy Patak Tiszta Forrása élő zártsága vagy egy vízgyűjtő-terület nyitott zártsága levegősen a földön, melynek a tűz nem árt, mert rokona a Napnak.

- Ne üvölsz, ne kiálts többé! Ha szenvedsz nélkülem, szólíts meg engem, ki szüntelen csak szerettelek, Te átkozott, Te Drága, Te Sivatagi Indián, egy Festőecset, ki téved, ha pénztől, egzisztenciális biztonságtól reméli nagy festményeit! Mégis éhen halni nem lehet! Mégis a magány, az elszigeteltség másfél évtizedes semmiért egészen büntetéséért is csak tönkremenni lehet roskadván jutni el az éjszakáig! Ismered? Sok legyet ütni akartak egy csapásra, egyszerre, így összelóttek minket, de nem számoltak velem, hogy mi szeretjük egymást, legalábbis én téged és őt, meg őt! És bármi áron és módon egymásért is fogunk küzdeni! Ők az érdekszövetkezet, mi megtarthat hazát, a jobbágytartók, a jobbágyok urai erre nem számíthattak a hatalom inkvizítor, véleményformáló papjai, hogy mi szeretjük egymást, szeretjük Istenben a szabadságunk és édeni szellemekkel szeretkező szerelmünk. Az isteni mágia részesei! Érted, kit szerettek? És ki szeret!

- Koporsóinkon kivirágzó rózsakert, jázminos szegletek és liliomos szellemiség!

- Ronggyá áztunk: a halálunk ostobaság, betegség, kicsinyhitűség, rossz szelleműség, hiszékenység, butaságok radikális zárt birtoklás uralmi kényszere másik feleinken, fejeinken!

- Az ember felettit várod megint a kisszerűtől? Nem változol! Hibáid ugyanazok.

- Becsapott, elhülyített, a bolondot játszották veled a zárt osztály túlélői, mint nagy kutyák a szellemmel: halálunk, mi nem hasztalan! Az elszigeteltség semmiért egészen tébolyában az lett, mit mindenki el akart kerülni lemészárlásunkkal: nagyra nőttünk kicsapódó biztosítékainkon, másainkon, a csatlakozások szellemi eledelein! Szellemi nagyság nem biztos, hogy tud jól táblázatot szerkeszteni és benne tökéletesen dolgozni, de igyekszik, mihelyt képes rá elsajátítani a táblázatok kezelésének csínját-bínját, megpróbálja, de tanulságos volt mégis, ki miként próbált SEGÍTENI, mikor nagy volt a BAJ!

- A Közöny távolságtartó, integrált angyalát, ki széttéphetetlen, mint Te magad az örök, mi szétszedhetetlent becsüldöd leginkább; mert ott rejlik az igazság, miként boldogulhatsz igazán nem bevetett, nem uralt, nem hülyített, nem kábított virágos mező fehér szerecsen koronás Habsburgjaként!

- A konspirálás, mi jót akar és rossz lesz belőle, és a konspirálás mi rosszat süt ki és a legjobb lesz belőle! Isten útjai a kifürkészhetetlen finommechanika ösvényein, mégis utálad a halálvonatot az elektromosság vonzás kötéseit, a komplexusok szülőtteit, negatív és pozitív, apa és anya komplexusos női és férfi kötéseket, mi mégis a természet szülőttei, Te, az angyal úr a természetben, a szellem ura és szellem szülője, a szellem gyermeke!

- Szeretett!

- Igen. Ki poklok összes gyűrűin végig jött velünk és hű maradt egy álomért, még ha fele se lehet valóság, még ha egy mákszemnyi se lehet valóság; nagyot koppantunk a Földön, mint vadmacska és házi macska; na és?

- Nem cölöpjei, talán tartóoszlopai vagyunk egymásnak? Az épület mellékes és járulékos, fő cél nem lehet, hisz rajtunk áll és omlik az épület; ha mi kidőlünk, elrohadunk a vízáradatban az özönvíz delelőin, ha minket hamuvá égetnek, kik szeretünk csak, és dicsőíteni egymást nem, de hallgatásunk ne érjen úgy éjig, hogy kit szeretünk, vetjük oda a halálnak! A könyörtelenség angyalai! Az irgalmas-ság angyalaihoz vezess engem, kik nem pusztítanak, de megtartják legalább azokat, akiket szeretnek. A könyörtelenség, a gyűlölet angyalai mellett ott álltak a hallgatás szerelmetai angyalai, kik veszélyeztetettek voltak, és tudták, csak úgy segítenek magukon és másokon és rajtad, ha kussolnak, és ezer és milliárdnyi és billiónyi és billiárdnyi alakot öltve titkon elrejtőzvéni segítenek, és Te megérzed szerelmük idővel, mert szereted őket, de Emberként árva vagy és árva maradsz, és csak szerelmed, csak hűséged irántuk lesz kísérod. Nem buktál el a harcokban, most már tudod; nem, Te nem buktál el a HŰSÉG!

- Hazafelé, még felértem egy 11. kerületi társasház 3. emeleti 56. lakásába, az oda vezető lépcső mindegyikén macskák ültek és egész állatkertet vetített ki lelkem állatkerti hangjait!

- Meghátgalak, és kiáltásod elhangzott Kiskunmajsáig! - suttopta.

Akkor értette meg, hogy érte folyik a harc. El akarják rabolni a lelkét, amely Krisztus-hívő, de pogány, a természet szerelmese is. Szellemeke eledele után az, aki a levegőn uralkodni képes, de nem hatalom-párti. A géniuszok műve hatalmát szereti, azt a hatalmat, amely gyönyörködött minden ideológia nélkül, igaz és szép minden elméleti nyűg nélkül. Az abszolút érzés, intelligencia és abszolút tudatos-ság egyben, melynek erős és nagy a hatása, és így hatalma, de kell hozzá médium, ki érti, játssza és befogadja, mi ő, a krisztusi pogány buddhai Nő, a nagy befogadó szerelem és a nagy elvegyülő kiváló kiválója a Maga szépsége és szabad oltalmazója, az isteni létezés fegyelmezett bohókás madara...

- Mondta, ki megrögzött haragtartó elkerüli azt, ki könyörtelen és kirekesztő elszigetelője másoknak, és elmegy a meleg oltalom ringató vizéhez!

- Mindent elkövettem, hogy távol tartsalak magamtól a test szintjén, hogy ne árthassanak neked, mint nekem ártnak; elkövettem lélek és szellem szintjén mindent, hogy felnőhess ahhoz, ahová igyekszel, oly nagyon Attila Hercegnője, ki üldözött csak azért, mert hun-magyar! Elég mégis az üldöztetés emlékeiből, mert ha a Sárkány fel is falta az őt megtámadó óvatlan és naiv, szeszélyes és makrancos és merész, mégis félnék és bátortalan Hercegnőt, az mindannyiszor Új Életet kapott, ráadásul a Nincs-re és a Bajra!

A Lovag szíve megtörtetett, de nem a Hercegnő miatt; nem a Hercegnő törte össze a szívét, de a Hercegnő krízis és veszélyforrás és veszélyeztető tényező volt, de már tán semmi se lenne, ha nem kiált egy óriásit: „Elég volt!”

- Könnyű a széliránnyal tartani! És szélvédett helyen elücsörögni. Másokért ellenállni a legnehezebb!

- Arra tapadtál, ki kínzott, és elárult!

- Komplexusaink, mi összenövesztenek pozitív és negatív szenvedélyeinkben egyaránt!

- Sokat kapok, energiával feltöltenek. Évek óta helyez a Sors nem nekem való helyekre, mik csak vesznek el belőlem kispolgáriság gögös öntudatával, de nem adnak semmit, csak tébolyt, kivetettséget és üldöztetést, magányt!

- Megmenteni csak így lehetett! Mások már nem élnek, kik érted is vállaltak; még van mégis, ki él közülük, kik segítettek ugyan, még nem halottak; Te is kaptál annyit, mit kik már nem élnek, mégis Te élsz még; becsüld meg, hogy hallod még a bohókás angyalokat és a szeleburdi szétszórt madarakat...

- Hamum nem dicsőít, de a hallgatás, ha éjig ér is, mit sem ér, ha Gála odavetvén a halálnak hullá már!

- A szituáció, ha úgy döglött macska, min átment az autó, hogy tudod, hogy 1914-ben a magyar arisztokrácia látván előre a tragédiát, tiltakozott a háború és vele a hadba lépés ellen. Miért is igazságos Büntetés Trianon, mert védtük magunk évszázadokon át s Európát óriási véráldozatok árán, míg mások békén és biztonságban elszaporodtak? Türtük a sors kegyetlen csapásait, és helyt álltunk nyomasztón ostoba, kisszerű lélekölő munkahelyeken? Hol látszat a munkavégzés, de nem valós

értékteremtés, mert minden, mi érték és új alkotás, abban a hatalmi elit ellenségét lát, de miért nem vigyázol életed árán is a rád bízottakra?!

- Sokan életük árán és életüket feláldozván vigyáztak a rájuk bízottakra; volt kik életben maradásukkal és kompromisszumok árán még jobban vigyázhattak a rájuk bízottakra a ravasz talányosok!

- Ha úgy ravasz és talányos a szituáció, melyben Te kiosztott szerepet játszol és vállalsz, és üvöltöd szereped, a másikkal mit sem törődve, őt meg se hallva fújod a nótád szereposztás szerint...

Ha úgy ravasz és talányos e szituáció, hogy nem felejtetted az ötvenes éveket, a 19. században a szegény legényeket, sem az 1950-es éveket, sem a Don-kanyart, sem 1956-ot, mégis, nemcsak erről és ezekről énekelsz, magyarként, ha üldözött is vagy!

Magyar voltál, azért...

Mindezt nem felejtetheted, de mégsem csak erről énekelsz, szerelmes és hazás és nagy harcos, így hű vitéz, mégis áldozatos és szelíd, kicsit félénk, de igazságáért és övéi igazságáért ki bátor oroszlánként küzd, pedig csak hatyú, a legkevésbé sem háziállat, mert minden házból kilóg a rúdja a természet szellemét és az Istent szeretőknek!!!

A szituáció, mi énekel ez, de ne üvölts, ne hidd, ez a színészet: ismerd a hang színeit és árnyalatait a színeknek, és a hangfekvésekben a különböző hangerőket és hangszíneket, mit váltogatván értelem és szellem szerint az intelligencia, az abszolút tudatosság gyöngyszemeiként megalkotod önmagad állomásaiként és mások szívében és túl azon is jelen vagy nagyon az örökkévalóság, az isteni jegyes, az isteni mátká a klasszikusok árnyékaiban és rajtuk túl és innen!

Színház az egész világ, és színész benne minden ember az ezerkarú és ezerarcú lét napszakjain élő létezés. Hadd dicsérjen a hallgatás, ha szeretet, és a beszéd, ha dicsőség, mi ihlete magjai ajkán a szózat, a szerelmes szó, az IGE, hogy mennyire szerettek készsférák beavatott vágólapjai között, kik kívülről fújták, mit szájukba adtak az ellenünk kiképzettek, kavarni szart, és rágalmazni nagy szívünk, Téged és Téged és Téged! Mindegyiket máshogy szerettem, mert ahány szeretet annyiféle..., és van egy-két rangon felül szeretett ragaszkodás és gyengeség gyengéi, de nem, mi levehet lábamról és gyengévé téve szívem kiüthet egy hánykolódó alkoholgözös, hányni készítő agóniájában. A szép, a kedves, a tehetséges, egy alattomosan konspiráló gyilkos aljas, kibaszott rohadt tetves és geci kurva és strici világban, de sokan élnek még az isteni érték árnyai vonzáskörain, kik szeretik egymást és egymásért elmennek az égig a lajtorján megőrizvén az Istennek nagy hű szerető, jóságos zseniális, szabad jó hű SZÍVEIKET...!

- Páran, kik tudtunk, úgy vigyáztunk, jobban szemeink fényeinel, míg a nagy erős és erőszakos, alattomban a nagy ellen, kinek se istene, se senkije, csak aljas alattomos, mindent ingyen és nagyon olcsón odaadni és elárulni kész bitang lelenc jelen jövője! Mégis vannak, kik életük árán is szerettek és szabadok voltak és maradtak üldöztetésben és kiálltak egymásért!

- Dicsőség neked eszmélet, ki jó és szeret és zseniális, mit ad sokak boldogítására a sok nagy jókat, groteszk abszurdot, időnként himnikus és ódai Szózat!

A gyerekek, más szóval tanítványok, térdelvé imádkoztak akkor a Vörösmarty Mihály grafikája, a Festmény előtt: Salvador és Tojás! Mi volt előbb? Sem a Tyúk, sem a Tojás, a semmiből, mi nincs, a valami más, több kevesebb, de másféle dimenzió, az elképzelhetetlen, nem tudom árnyaiból és képzeletei álmaiból, a mit tudom én milyen tartóoszlopok és cölöpök. Csak ami nincs, annak van bokra, ami van, széthullik darabokra. Nincs, mi alkot bennünk, hogy legyen, mi hulljon, haljon és átalakulni rest sose legyen, ha élni akar!

- Szerelmem! Határtalanul imádott Szerelmem a milliomodik hatványon!

- Határtalan szerelmeim, mi voltam én más, mint a Szegény Legényekért a Várnarancs LÁNGSZÍV, indián nevem, ha nem Angyalok Csillaga!

- Mintazene és tinta - válaszolta örömmel, míg hallotta az ellenségét, ki évekig kínozza őt és övét: „Ez lett volna, ez lenne a közellenség?” „Ha még valaki rohadéknak mondja magát, annak leszek akasztott embernek a kötél!” „Isten irgalmas és könyörületes szívé!” „Is.” - válaszolta. „Annak, akit úgy

szereitek, mint magát, nem kell és nem szabad ordítani a fájdalomtól!” - üvöltött. „Gyönyörű maga, hölgyem! Gratulálok!” „Igenis, Uram!” - válaszolta a Hűség és a Szeretet a szívében. „Tudja maga mit jelent, hogy a szemünk magán rajta, és mit jelent nekünk, hogy rajtunk a Magácska tekintete?” „Nem. Nem tudom!” „Akkor baj nem lehet; akkor már tudja” - válaszolta nem a Guru, de a bölcs ősz öreg, kit szeretett. Évekig nem értette, de a hű szeretetben egyszer csak megértette, mit jelent a tekintetük rajta. És az, hogy mi átkozottan mentettük a menthetőt a hazának, de talán Magácska áldott lesz és szabad és bő és jó termést hoz, és úgy örökíti át a hazát és minket ő benne és magát mibennünk, kit szeretttünk és tudtuk idejében megéri majd mennyire szeretttük, de ahhoz idő kell, és mi ott leszünk, hogy amikor megéri és megértse! Azt találta még mondani, hogy érzi, mikor írok, és akkor megerősödik szívében és áldó erő árnyékolja be, míg érzi jótékony erőm, mert mindenütt jó, de legjobb otthon, és ne féljek azoktól, kik félnek tőlem, még ha kellemetlen is; sok minden kellemetlen az életben -; állni kell! És ha halálaink összefüggnek is, de lelkes szellemeink megtartó ereje, még ha kínjaink poklai szakadékos gyűrűi mélyén szeretvén se találván az enyhet adót, és könnyörtelen szerencsétlen kínzói lennénk is egymásnak a Semmiért Egészen a bizonyíték arra, hogy túléltek!!! És most csinálja, majd máshogy csinálja majd, de Isten áldása kísérelje és a mi határtalan szerelmünk szeme magán. És akkor kacintott bennük az üdvözült természet, és akkor arra gondolt, de sok dolgot adnak még neki itt a földön halott szerettei, kikhez készül a Viszontlátásra, és elmesélte még nekik, hogy a tanítványok tehetségesek, de megfelelőképp hidegek és gögösek, de van egy ki sokat ad magából, vibráló-viruló ős-tehetség, melegszívű és sérülékeny-sebezhető nagyon, ennél fogván igen csak veszélyeztetett, ő az, ő az igazi! Mégis, az áruló ott van mindig a tanítványok között és a félelem, míg eljön hozzájuk a szent lélek, a szent szellem, az Üdvözítő és megvigasztalja őket! És beszélnek a Szent Szellem és Szent Lélek kiáradásáról közöttük, mert határtalan boldogok e tapasztalatukban, és az üdvözült mosolyuk megtartja őket egymás tekintetében a gyermek, sok bajuk és gondjuk, sok dolgaik között is!

És mikor piros magas sarkújában az eget verdeste: „kopogott az ég azúrja a felhők fodrain, míg legeltette szemét ezen és azon az éjszakában; ha kicsi a Föld felemelkedünk időnként!” „Mégis a Bachkoncertre szűk fekete cipőben ment, mely nyomta és szorította; minek is akkor a fekete szűk cipő!”

- Érzelmileg mindenkinél jobban benne van, de az elméleti rész kevés! - suttozta az előadó, majd felemelte hangját mondván. Hol lenne akkor az a híres perfekt formáció!

- Az érzelmileg átítatott ihletettség teljességében megvan az elméleti rész is a fokozott átlényegülés emelkedettségében!

A gyémánt kötések által csordogáló Fény rendezettsége, mely hazát keres! - kiáltotta. A patak fodrozódó tiszta és áttetsző hullámain bólogattak Igent a fehér rózsák!

- Szentségem lenne oly fenséges és nagyszerű, lemennék érted a pokol mélyére is kiráncigálni Téged onnan! Ez az én szeretetem!

- Forróság lehet ottan a lelkek kínlódása és a szellemek éhsége a teljesség el nem érhető csábításain.

- Tudhatnád mit jelent, hogy a szemünk rajtad! Függes, fogás, ellenőrzés: egyik mélyen be akar vetni a hatalomba, úgy szeret, mert nem hisz mást, mint a földi erőszakos vágyak megvalósulását beteljesíteni; ennél fogván elveszi, mi véli, neki jár, és így bátor az élet megtapasztalásában, hozzon az élet bármit: csalódást, szorongást, kétséget, veszteségeket. Legalább van és lesz mit elveszteni, mert megpróbálta egyszer megszerezni és megtartani és nem téríthette el akaratától, mi vélte élete értelme, semmi! Mégis van, ki tudta, mily borzalmas rettenet a hatalomban a zsinórokon megaláztatva kiszolgáltatottan más érdekeiben hűséggel járni el és tettetni: a Tiedért van harcod, és hűséggel tartozol! Elvesztvén minden egyediséget, autonómiát stb., mások irányítottjaként, érdekei kivitelezőiként. Az ilyen úgy szeret, hogy mindent elkövet, hogy kivegyen a hatalomból, mert azt ő akarja gyakorolni, és ellenállóvá akar tenni, átlátni képessé tenni a hatalom technikáit! Míg erre hivatkozik is övé a hatalom! Kiimádkozik a hatalomból; mellesleg lehet, hogy tényleg Te jársz majd jól és hálásabbnál is hálásabb lehetsz majd neki e jótettéért! Ő így szeret. Te szeresd magad és a mást, és esélyed van tán a jó megoldásra: se önfeladás, se az alávetettség nem szolgálja senki igaz érdekeit!

És akkor átlépett az ajtón, a másik kitérte karjait ölelésére, hogy abban a pillanatban mindketten halálukat leljék, mely rég része volt életüknek halottaik lévén is...

Csapjunk a lovak közé

Mámoros alkonyokon és másnapos hajnalokon, mikor apám vedelt, mint a kefekötő és én csöndben elszenvedtem pusztulását, mert minket, ki is az a mi, valahogy mindig félreértettek, mégis én és még sokan mások voltunk kénytelen elszenvedni pusztulását, akkor még nem sejthettem, hogy az élet nem habos- és még véletlen sem citromos torta!

Csapjunk Budapest híres cukrászdáiban krémes süteményei és tortái közé, és ne gondoljunk arra, mennyibe kerül e kicsapongás, csak élvezzük az élet drága áramszüneteit, mikor úgy ellazulunk, hogy nem is létezőnk már tán: a megsemmisülés édes gyönyörei, avagy annyira a tetteinkké lényegülünk, mint mikor kit halálra lönek, de mégse hal bele, ő kezdené el a halálos és minden irányban a lövöldözést!

Ne ítéld, hogy ne ítélessél, de áldozat és tettes között van különbség -

Van ki káoszt és ködpleles foszlányokat gyárt, van ki tanít és gyógyít, és áldás szeretne lenni és nem átok!

A természet és csúcstechnológia, hagyomány és erőnlét, az istenek áldása kísérjen minket!

Éles késével, és kifent kardjával nem vágott volna mégsem, mégis a Nő mellkasa ketté vágatott, és határtalan kínok által múlt ki, míg kivirágzott, és a virágok vízesés gyanánt hulltak alá a semmibe, mert ki tartja ölében a bűnbaknak kiszemelt áldozatot?

Késő ősszel és a tél hosszú éjszakáin aludt, mert megmozdulnia is veszélyes volt saját magára és barátaira, hát a mély álmat választotta tudattalanul is, mikor alkotni sem tudott, mert egyedül volt, és hiányoztak a barátai... Ellenben mintha mázsás súly terhelte volna mellkasát, mikor úgy érezte, hogy lassan megszabadul a fekete csápoktól, melyek húsába vágtak éveken át.

Teherautó - mondták, de csak rakták rá a terheket, és pusztulófélben voltak, kiket szeretett, avagy élve elföldelték őket, mert életük fölösleges, nem kellett, haláluk meg hasztalan és érdektelen lesz úgyszólván. A szellem ereje - mondták. Is. De a sugártechnikát is bevetik, hogy lássuk a hatalom szemét, a börtönét, és rettegjünk! Nem akartunk rettegni, mert a szabadság és szerelem útján akarunk járni mindig. Ne akarj Te mindenáron felszabadítani minket! Akkor még nem gondolhatták, hogy föl is út, le is út..., de mégis igyekszik az Élet elhasználni minket!

A dimenziók áttetsző, leheletvékony fátylán vibrált a szelleme, és időnként sírt, máskor ujjongott a lelke. Mégis, ha sírt, az olyan volt mintha fojtogatnák, és össze akarnák roppantani, meg akarnák törni, összetörni örökre, hogy nyomorult roncs legyen, és ne a szabadság és szerelem mit magának és másoknak megálmodott!

Megvannak az uralom bejáratott pályái és emberei, nem érted, hogy nem kellesz! És ne pattogj, és ne képzelődj, és ne álmodozz hiába, mert beletaposlak a sárba, mocsárba, főleg, ha csevegsz, és nem szállsz le rólam! Jaj, hogy oly nagyon elhagyatottak voltunk, és senki nem szólt miérettünk! Aztán kezdtük követelni, hogy ránk is figyeljenek, és számoljanak velünk, hogy itt vagyunk...

Szerettelek. Szeretlek. És szeretni foglak. De borzalmas volt az út, és rettenetes a kísértő és gyűlölködő, szeretet nélküli világ, kinek az én halálra kínzott és elvérző szívem kellett zálogul a tehetetlen kínjaira ahelyett, hogy bízott volna önmagában és egészségre nevelt volna, nem áldozatra!

A szférája napsugárral telítődött, és kivirágzott.

Gyötrelem volt megmozdulnia is.

Lehetetlen a hatalom dimenziójában szeretni, értékelni és elismerni egy alkotást, mit a szerelem és a szabadság vágya éltetett! Ellentétes és kizárja egymást a kettő. Nem - mondta. Ugyanaz a dolog két oldala... a hatalom: szabadság! Nem - ellenkezett. A hatalom a legerősebb kötöttség! A gondolataim szabadok, vagyis törekszem szabadulni az idegen érdek sugalmazó manipulációjától, mi megkötni, megalázni és használni akar engem! Tán szabadok gondolataim, és már nem vésődnek elmém lágy része szerkezetébe a fekete csápok láthatatlan kötőfékei! Mi blokkol? - kérdezte. A megnyomorított sorsunk, az elárult.

Könnyed és selymes lengedezése szelleme és lelke elválasztott dimenzióinak, hogy eligazodjak a világban, és megalkothassam a művet, önmagam, mások öröme és boldogulására, mert mindig a szeretett fosta itt a szót, szó, szó, mi tévedések összetartó hálózata!

Ha szeretem, még téged is szeretlek, mi vagy nekem, a testnek a kenyér, mi megnyugtat, és alkot bőséggel, virág dús hajnalokon..., és kivirágzott akkor a napszféra, de nem jelentette azt, hogy a tenger abbahagyhatta volna a táncot a csipkézett sziklák oldalán a nagy vizek partján, hogy megmaradjon, és ne zuhanjon alá a szakadékok láncolataiba -

Ennyire szerettelek -

Addigra már nem létezett egy sejtje sem, mi nem bőven termő virág lett volna örökkön!

Bizonyítékul, hogy ki is volt ő -

A mi Kutyánk csupa szív, csupa ész, Csibész, Csibész, Csibész...- visszhangzott benne gyermekkorra egy ifjúsági kis filmje.

A Lovak közé, kik bámultak fene nagy érzékenységgel a karám mögül, és időnként a hullafáradt test végleg összeomlott és lerogyott, vagy agyonverték és kínjaiba halt bele, de nem a fizikai ártalmak következtében, az ütlelegések miatt, hanem mert igaztalanok, igazságtalanul verték, és a szíve halt el lassan, cseppekként vérzett el, zuhatagosan, de egyértelműen elvérzett, és vértenger borította akkor a fehér sziklákat, hogy azoknak, kiket szeretett legyen miben tisztára mosniuk arcaik -

És látta amint vérzik az ég repedezett, elszáradt és kicserzett bőre, és kisarjad egy-egy csepp és bíbor szépségű virágok nyílnak az ég horizontján....

Halál: bírod!

Élhetetlenné ne tedd nekünk a földi életet, akkor már jobb, ha nem kell itt rostokolni, kucorogni és raboskodni!

Nem szeretem, ha kiabálsz! Idegesít a túl hangos és rikácsoló beszéded, ha rám mászik fölös energiád, és birtokba akar venni, és azt hiszi, hogy uralhat engem, ki utálok a hatalmat, mert nem hiszek a másikon való uralom lehetőségében. Túlságosan szeretem a szerencsétlen embert! Mint egy gránátalma a sivatagon telis-tele hangyákkal.

Patkánynak tartották hosszú évekig ezt is sugalmazták, és így is bántak vele; kémnek rágalmazták, talán az egyedüli volt az egér használatja nélkül; kurva rongy a gyűlölt stricijeivel volt a kegyetlen és embertelen érdekhatalom szlogenje, mi lassan mindent felfalt!

Hol volt az már, mikor nem akarták manipulálni az embert!

Borzalmas volt az elmúlt 16 év...

Minden a hatalom és érdek és annak földi biztonsága -

Érdekel-e még benneteket az Ember? Keresitek tán az angyalokat és Főnökeiket, avagy Főnöküket, ki mindannyiunknak elrendel valamit egy tudattalan réteg bázis mezején összecsomózza és egymáshoz kötözi a sorsokat?! Az Áldozat, mire biztattok másokat, lényegi részetek-e? Nem merek kérni senkitől áldozatot, mert az szenvedéssel jár..., de nem mindig bírtam egyedül vinni a keresztet, és akkor azokhoz szaladtam, kiket szerettem, de nem feltétlen szerettem vissza..., tán a leginkább gyűlöltek, épp annyira, amennyire és amiért szerettem őket: nem volt szükségük szeretetre, és nem bírták elviselni a szeretetet, mert a szeretetet meglát, és a titkok emberei nem engedhetik meg maguknak, hogy meglássák őket, mégis rejtélyességük éppen, mi csalogató, csábító és tudattalan akarhatják felfedni maguk, hogy látva láss, hogy szerethesselek igazán, és szerethesd igaz valóm, ne kivetített tükörképed; mégis ördögi kör ez, mert veszedelmes a titkok embereinek, ha belelátanak lapjaikba, és oktondi, kis kamasz látná őket meg, tán csak egy gyerek nagy szemével, mert tragédiába torkollhat minden, mi rájuk van bízva, tán mert leheletnyi fonalhálón kell táncolni, és úgy átjutnia a túlsó partra!

Mégis tán ők a leginkább szeretetehesek, kik nem szerethetnek, de nem vallhatják be, hogy mástól nem függhetnek: „lelkem a vállalatot illeti meg!”

Hazudok, ha mondom szerettelek..., de láttalak és féltékeny voltam arra, amit Isten neked készít..., miért hagyta meglátnom, és hagyta, hogy halálra kínozzalak, hogy mégis én legyek, nekem adja, amit neked készülni adni, mert megláttalak! Gonosz Isten, ki előre eltervezi, hogy én miként jutok pokolra, Téged pedig miként kínoz halálra: kitanított vagyunk a módszerekből, hogy lehet valakit úgy kiürítvén a lelki sivárság poklába taszítani, hogy nem marad hátra semmi nyom, de igazad volt: „lelke az igazi gondja, melytől sohasem szabadul!”

„Féltékeny a mi Istenünk!”

Az egyik kimondta, ki és mi ő, a másik elhallgatta, mert annyira a lényege, részese volt, hogy még elgondolni is képtelen volt, mert a gondolat holmi távolságtartást igényel!

Bírod a Halál Birodalmát, akkor uralod és ismered önmagad: ez a legnehezebb!

Üvöltöttél, mint egy fába szorult féreg, mert a kínzásra ítéltettek közé kerültél: beleláttál, ahová nem szabadott volna... - le nem koptál, hát aztán más se kopott el! Azt már kihagytad volna!?

Mit akartál kikémlélni, mit akartál látni és miért, engem, ez volt irántam a szereteted? Nem láthattál, de nem értetted, miért kapartunk le magunkról, hogy ez veszélyes övezetnyi terület; mi elhúzódtunk, hogy megmentsünk magunktól; mások nem voltak ily szelídecskék! Akkor futottál hozzánk, és észrevetted, hogy nem vagyunk sehol! Jaj, miért nem értettél, mikor érezted, hogy nem szabad már tapadnod és ragadnod, és élni kell nélkülünk az életed?

Ti tapadtatok, mint a kosz...! Van, ki nem sérül, mert nem ragaszkodó típus, van, kit halálra sebez, mi másnak egy légy szárnya ijesztő hangzavara. Az életemnél jobban megszerettelek benneteket: a részvét, a szájalom; éreztem a jeges levegőt körülöttem, a határtalan magány és reménytelen súly kietlen sivatagán, mi engem láncolt hozzátok, és mert életemnél jobban szerettelek benneteket, elvetétek az életemet, mire felocsúdtam, hogy sehol senki, késő volt. Fölösleges áldozat, és már nem tud észhez térni, mert nem akarják, hogy észhez térjen, mert vannak nem szelídecskék, kiket nem érdekel ki kicsoda, csak lőnek, főleg, ha már láthatatlan lehet ingerelni és szívet fölpörgetni, magas vérnyomást, kaparózást, bizsergetést a bőrön, a bőrbe, az egész testbe az elektromágneses hullámokon, miket, ha helyét vizsgálom részecske, ha lendületét hullám egy kötegben! Mégis tán nem-e az átható gyémánt tekintetet szerettem annyira benneteket, ti cigánykerekező oldott szabadságúak?!

„Féltékeny a mi Istenünk”

Az én Istenem nem féltékeny, hanem az adományozó Nap!

Etikus szeretek lenni, és ha gyűlöletet, féltékeny haragot érzek, megfeddem magam, mert gyűlölöm magamban ezen érzéseket; bár a szabadság az érzés szabad hullámszáma is!

Isten ments, bárkinek a mamája lenni, de sok a gond és kell a gondoskodás, bár nem annak kell, kinek nem kell, de jó, ha hagyják a dolgok szabad áramlását, a természet öntudatlan ártatlansága választásait a maga útján, mert minden erőszak a természet vadon nőtt virágai ellen, vadvirágai ellen megbosszulja magát, még ha minden szellemi erő részben és időlegesen természetfölötti is, de lényege szerint a természet része, tehát a szellem alázattal tartozik a teremtett rendnek: természetnek és a szellemi hierarchia ki kicsoda rejtélyeinek!

Mégis tán kell ismerjelek, ha közöd van hozzám, leszakítasz, avagy rám mászol pár éjszakára enyhíteni magányod!

A test gyönyörével kielégülhetnél volna!

Nem voltam halott; most sem vagyok halott; a kitörő nap élete nyúlik bele az örök éjszakába! Egyszerre vagyok a termékeny és termékenyítő szerelem, Nap, és a halál kellemetlen szorongása, az enyészet: minden nyomorult és ezért minden ördög is megtalál! A legnehezebb sors éppen ez lenne, az Áldozat? Önként vállalt? A lelkiünkbe kódolt sors egy mátrix részesévé tesz bennünket, amelyben mozoghatunk egy lélek- és szellemi háló tagjai, melyben, ha megmozdulunk, márpedig az élet mozog -, vele mozog az egész háló, akarataink ellenére, mert ez a kötöttségünk, az egymástól való függőség a természeti szellemen való függés, az üresség törvénye!

Hogy és miként szabaduljak hát tőled, mit tanácsolsz?

Hogy ne feküdjek össze ezúttal ez ellenséggel, és kerüljek olyan közegbe, mely csak szeretet?

Magányom tán túl nagy volt, és a tetszés vágyakozása már nem állt ellen az erőszaknak sem?

Egyfajta erőszaknak ellenállt, másfélének nem - volt mit megengedhetett, volt mit nem: ez is az öntudatlan út függvénye, hiszen az úton végig kell járni, és öntudatlan érzed, mit tehetsz meg és mit nem, még ha darabok törmelékeire is zúzódik a szíved a folytonos zuhanás szívóerejében, mert nem csak a gonosz ismeri a poklot!

Mi rejtőzködik a hallgatásban, mit is rejt a hallgatás?

Gyűlöletet, mi meg akar törni, és a sárga földbe taposni, és élve ásnak el!

Szeretetet és kíméletet, a bölcs féltés és belátás nagy szemében az óvatosság elhúzódsát, avagy árulást, rágalmat, mi a maga nagyszerűségében és diadalában tetszeleg az ostoba, avagy aljas és alattomos hiszékenység?, játékot, esetleg érdektelenséget, avagy halált?!

Fontos neked az Ember?

Ne a külsőségeket tanítsd meg az embernek!

A csillagjegy megtanít sok mindenre: ki a tűz, mi fellobban mértékre, és kialszik mértékre, bármennyire lángol is! Ki a jégen korcsolyázó pacsirta és a jég lángoló tüzei?

Ki a víz a Vénusz csillagjegy alatt, és ki a víz a Mars bolygó harcias véres szenvedélyében, ki a 100% víz, még ha teherautónak csúfolják is -, az igaz lehet, hogy valakik tán terhek nélküliek, még mások összeroppannak terheik alatt, és nem bűneik következményeként, és az elsők nem erényeiknek köszönhetően?! Mégis, addig vidd csak letehető terheid, míg a tiszta szíved ezt diktálja, addig még, ha sújtanak is, meg kell látnod valamit! Aztán tedd le a fölösleges terhet, ha már látod a világod szövevényét megvilágosodni, és akkor tán esélyed van, hogy sikerüljön álmod!

Az ember sorsa szerint bonyolult, elágazó falombozat széttartó érdekvilággal egy kegyetlen és terror építménye-társadalmat örökölvén, hol valakiknek lehet, másoknak nem! Vigyázz azzal, ki hiszékeny és könnyen becsapható ostoba naiv, ráadásul odadob azonnal kis sercegésre a bőrén, és elhord mindennek, mit csak hallomásból, ha tudhat, de ki bizonyíthat?

Ha széttartó is érdeked, a szeretet partnerét keresd, és ne elégedj meg időtöltésed pótcselekvésével, a vágy zaklató jelenével, de a szellemi kihívás is lehet romboló, ha nincs benne szeretet!

A nagy magányos géniuszok, hogy egymásra vannak mindig utalva: egy nő, körülötte sok férfi, férfiak egymás között!

Izzadt lepedőjén a spermamagok; átizzadt lucskosan a szemembe néz, és meglátja, mit én sose láttam volna meg önélküle, és minek ellenáll: Virginia Wolf! Miért látta meg, ha erkölcsi nihil a fészke, és elhúzom folyton a kezem; Te miért itt keresel vigaszt?

A cigánykerekező - a teljesen felszabadult testlélek szelleme: a teljesség -

Meg kell erősödnöm, hogy vállaljam magam az emberek között, hol csak elvétve, ha akad egy igaz, és oly korszerűtlen vagyok, hogy nehéz találnom társakat!

Egy barlanglakó: oly sok az árny a falon!

Utálok a macskákat: nagyon kellett szeretnem egyszer valakit, hogy kibírjam füstölését és három macskája féltékeny szemét, hogy elszeretem tőlük a gazdit, ki éppen Michelangelo isteni burka lepleibe készül bevétetni maga-magához, mikor én egy barátomra figyelmeztetem, kit fogadjon el, ha szeret, mert vele vagyok lelki összeköttetésben! Lehetetlen. Pedig férjnek, az isteni férjnek őt bírtam volna elképzelni! Aztán se szeri se száma a rettenetes lánykéréseknek és orgiáinak; ha írnia kell, legyen tapasztalata, még ha a rózsaszín felhők képzelete is, a messzeségbe meredő szempáré!

Azért halálra kínozni nem kellett volna, hisz ti tudtátok, - a kémek jelentették -, hogy érzelmi viharban tekergek három férfival a szívem bilincsein -

Sem a három Férfit, sem engem nem kellett volna halálra kínozni, még ha utáltak is a Három Férfi miatt, ki ellenségeik, és tán becsapták és kijátszották párszor őket!

Lopva nézte, hogy táncolok, és egyszer egyik utazómunkáját pénzért intéztette el velem, és miért a pénzt el mertem fogadni, hisz nem volt, ezért bosszúból, hogy nem vagyok elég önzetlen és odaadó szerelmes, ráírta a küldemény belsejébe, hogy vigyázz, kurva! Majd megismételte Chicagóban, hová titkon, külön ezért küldetett értem, megrontani bimbózó szerelmemet, és így elvette életem, mi ezen elvettségében is viselhetőbb lett, mint amúgy lett volna - véli ő, bár sajnos övé se lehettem!

Vigyázzunk e Gonosz Párakra és a Párkákra, az ősi csillagzataink alatt, és keressünk nekünk való életet társakkal!

Szeretjük a pénzt és pénzéért a legényt, valljuk be, hátha büszke lesz vagyonára miértünk, és így el nem szalad, mert nem fél már, nem ijed meg tőlünk!

Ha a megismerés, tapasztalás, és a barlangunkban a megvilágosodás fontos, szánjuk magunk oda a szellemi fejlődésnek -

Ha büszke, férfias nőként is fontos nekünk a férfi, vállaljuk önmagunkban a gyengébbik nem férfi iránti vágyakozását, vonzódását és a kötöttséget, a hovatarozás érzését, és tartsuk meg a Férfit csellel, szépséggel és nagy akarattal!

Akkor közölte, hogy nincs műfogsora, csak koronás fogai, és főzni, ha kellene, itt a konyha, máskülönben ő magának takarít, mert nem viselhet idegent a dolgai között: a macska akkor csúnyán nézett rám, féltékeny gyűlölettel, és fulladoztunk a dohányfüstben, mert nem szerettük a belső udvarra néző ablakot a kerengőre kinyitni!

Ha ideges volt, mert rosszak és pattanásig feszítettek voltak az idegei a dohánytól és sör és unikum egymást váltó, végeérhetetlen sorozatától, - mindez egzaltált szenvedélyessé tették -, akkor megpofozhatott is akár, ha a barátomat kezdtem emlegetni. Ezt rühellte, nem mert féltékeny a mi istenünk, hanem mert, hogy jön ahhoz e kis kurva, hogy más hímnősről beszéljen a jelenlétében, ha ő az isteni férfiú jelen: és akkor elcsattant egy pofon, miután következő hétfvégén annyit piált, hogy leeshetett a lépcsőn, mert sebhelyes volt mindenütt, és én hozzá sem nyúlhattam, hisz úgy szerettem izzadt szenvedélyes szerelméért irántam az izzadt és spermamagos lepedőn: sudár magos! Szerelem!

Nemes fehérkék hajamban, úgy húzhatott volna végig a lakáson, az egész világon, mert ellenkeztem már megint, pedig ő tudja nekem mi a jó! Oszd tán meg is szervezhette e sok jót, csak nekem e sok jóból nem sok jó származott, íme -

Bibliográfia!

Rábíztak, ha ő foglalkozik velem, tanít móresre, akkor egyszerre bánnak el velünk: két Mózeset egy csapásra, nem mert zsidók lennének, csak szabadok! A Gellért-hegy legmagasabb pontján -

Mi a kutya fekvése?

Magyar vizsla, kuvasz, komondor, puli?!

Utálok a macskákat! - kiáltott.

Egy nagy fehér kuvasz fekszik az ágyam mellett, illatos-dallamos harmonikus ég a rendezettség galaxisaival: mézes, forró tej! Gála! Aki mindig is volt..., de a Salvador csak késett, csak nem jött, hát Salvadorrá igyekezett válnia... (Klimt)

Szóval, annak a fehér kuvasznak eszébe se jut az ágyamba merészkednie: öröködik mellettem, mint egy pástorkutya a Pásztor mellett. Fél-e tőlem, avagy az őrzőknek időnként kijáró üvöltés végett? Nem tudom.

Hiánycikk!

Dehogyan vagy hiánycikk, de mindig megsértődöm, mikor elmész...

Tudom..., de nem tudok vele mit kezdeni...

Félreérted, hogy nem hiányzol! Hiányzol. Időnként átjár a nagy vágyakozás árama, de van még ezen érzésen túl és innen sok minden -

Együtt egy forró zsákban, mi egy paraszti tollpaplan, egy nagy dunna, melyben először izzadtál, és tudtad, mikor menekülj az izzasztó forróságból, mi a közös testünk, és ezért becsüllek; hogy ő tudta, hogy bánjon velünk, igen, mi nem tudtuk, hogy itt a világon a leges legnehezebb, hogy ez itt a világok leges legnehezebbike, és ő ez a világ, és mi hogy bánjunk vele! Mégis egy isteni áramlat közelített minket csók és kínzások áramlatain, és összenőtt, mi összetartozik, a lélekszellem szimpátiája, a ránk ragadt kosz, mi a neveltetés és hagyomány azonos paradigmáin a szemeink üdítő és fürdőző gyilkos emelkedettség lázas csókmámora, hogy szeretlek, és az azt követő hallgatás!

Erről már szoltunk -

Világok világa, virágok virága, keserűen kínszól, vasszegekkel veretül...

Szerelmünk a Krisztus Úr Jézusban, és a kegyetlen kínzásban Buddha Úr kézen fog minket, és ránk mosolyog egy kisfiú szabad tiszta arcának boldogsága, és felszabadító áramlat boldogsága jár át minket egy-egy jóakarató köszönésben -

Érezlek világ mindenekben, hogy kiben mi lakozik, de minden e világon árnyalatok, színek és kontúrok csomózott, kötözött kötött együttese, és nincs csak fekete és nincs csak fehér: főleg, ha a reggel tiszta fény, repeső angyalok körülré, és az este sötét, de benne él a világosság minden emléke: a szabad jelenlét tiszta boldog autonómiája, az elemek súlyából kiemelkedő súlytalanság önfeléd élménye!

Szellemi könnyedség árkon-bokron át rohan egy karosszékhez láncolt önkívület, mikor megláttál, csak a kivetülésed láttad: Virginia Wolfot. Mennyire szerettelek!

Most is -

Rendekről értekezünk, hogy a világi rend és Isten rendjei, de a valóságban nincs választás, mert a realitás mossa minden nap az ember arcát a másikában, ki világok világa, és a történelem csúfosan végez mindig az emberiséggel, ha nem lakozunk a lét házában és nem álmodjuk a szakadékai üvöltő semmijén a világot, mint akarat és képzet!

Egy végestelen-végig elágazó világ: világosság, energia, és a világ szöttesén felvillanó szemeink egymásban kínlódnak, ölnek és gyilkolnak és szerető ebek -

Vénülő szememmel...; mikor mégis erősödtem önbizalomban, hitben és szilárdságban, rendszeresen látogattam nyomorúságos körülményei közt egy Attila örökös, jövevényt, ki tudtam boldogsága lesz sokaknak, és sok fájdalom, kín enyhítője és könnyek felszárítója, mert szerető szabadság, gyémánt intelligencia lesz, mi hűséggel párosul majd..., kit sokszor újratemetnek, de csak egy Főnix!

Állva nem pisáltak ugyan utánam a lányok - hazudott és hengegett egyszerre apám, ki a nagy ironia mestere volt, a szóé -

Mégis, mikor az utcán átment a Kedves, és elröppentek onnan a csúnya-csúf városi galambok, mert megijedtek fényes aurája nagy energiájában, de én messziről kémleltem, még véletlen sem kémkedtem! -, és dehogy volt itt budapesti értelmiség, ki a gyémánt értelem, és tán mégsem megélhetési bűnöző, ki arra kiált kémet, ki útjában áll, kiszolgáltatván, bedarálván egy korrump hatalomba, tisztelet egy maroknyi kivételnek, ki Igaz volt, és másokért, ha kellett, a halált is vállalta!

Nem beszélek, hogy ne legyen mégse késő, mert csak az számít, a hallgatás mit rejt, és akkor énekes madarakkal zsúfolt bokrok mentén általment az erdőn, és érezte most otthon van -

Nem káromok, nem magyar-kódok, de megvizsgálom tiszta szívem, hogy nem ártok-e mégis azoknak, akiket szeretek: a magyaroknak, és szeretem-e még őket, és ha igen, mit is rejt ez a szeretet?!

Nem höbörgök, nem hőzöngök, nem lázadok kizárólag, csak ha lehet, de vigyázok közben a szívemre, mit hoz, és mit rejt, és miért és hogy vájnak belé egyre erőszakosabban a hatalom csápjai rágalmaik nyomán!?

Fontos-e az Ember még, ha magyar?

Akkor a forró zsákban, mi kettőnk teste elvarázsolódtunk közös izzadtságban, mi ölelés...

Világhír, híresség, dehogy! Szabadság és szerelem, mire én vágytam, az enyéim közt lenni végre gyilkos, kínzó, fekete csápok nélkül szabadon: az igaz alkotók birodalmában, géniuszok között -

Herceg

Nem gondolta addigra már, hogy van ő mint női test férfi lélek szellemével és a másik a férfi talán a férfi testekben egy női lélek mi bevonzza: igen, talán; de érvénytelen számára minden női és férfi jelleg, ha a szellem önmagára talált. Mégis megfoghatatlan benne a vágyakozás a testi közelségre is a Földön, mert a Föld nehéz, súlyos, túl véres és tragikus a születések ideje óta, hogy elvész ki a magányban csak a levegőre hagyatkozván nem él és a realitások helyett, holmi hatalmi pszichózis fehér és fekete mágusai árnyékában a hatalom kiszolgáltatottja!

Szabad, ki Önmaga Ura: mindegy kis, avagy lassan bővülő körökben, de nem vágyakozik többre, mint őszinte számadás szerint egy mágikus tükörben látott önmagára. Nem csaphatod be magad! - mordult rá a Herceg. Tán érzed a jövőd, de azt ki kell várni! A jelen hangjai és képei meghatározzák sorsod, ami van! Ha a fekete csápok falnak, és szívják véred és gerincvelőd, és nem tudsz tőlük szabadulni, és nem tudod levetni őket a hátadról, mert túl gyenge vagy, avagy ők túl erősek. Te túl naiv, ők túl aljasok, te túl tiszta, jó és igaz nemes vad, míg ők mindenre képes bűnözők, kiknek semmi se drága: mégis hibát követsz el, ha nem számolsz ezen erővel, ha van.

Ne állja színpadon, mint egy faszent, mert úgy szétkaszabolnak, ha a gyökereid nem mélyeszted a dús és humuszos földbe, abba, ami van; és a lég sárkányait kergeted ahelyett, hogy magadba a tiszta víz turbulenciájába elmerülnél!

Halálos sebeket kaptam - kiáltott, állandó vérzésem; a szívemből már nem a Duna folyik, hanem egy állandó kiapadhatatlan véráramlatok oxigén-dús levegője.

A Pelikán! - kiáltott a Herceg.

- Hattyú és Főnix - kiáltott Árvácska.

- Uralkodnál a vizeken a nemes fehérség, az abszolút szelídség és az áldozatos közvetítés az ég és a föld között előítéletek, ragaszkodás, sérülések neurózisai nyomán a butaság követői, a hatalom kiszolgálói közé nem igyekszel?

- Ki ezt kérdezi tőlem tart igényt leginkább a másokon való uralomra! Áhítottam a nagy szerelmet: az Örök Tavaszt, ehelyett a hatalom körforgó szél-spirálisai örvényeibe kerültem, és ott imamalommá váltam. Magam számára is teher próbáltam a vér- és gerincvelő lecsapolóktól szabadulni, kik lesve éber figyelők, de a hatalmuk és a szajré megtartása számít nem egy nemzet, nem a világ! Körömszakadtáig védik hatalmuk és nem azért, hogy jobbá és szebbé, gazdagabbá tegyék, és élhetőbbé és kedveltebbé és szabadabbá; épp ellenkezőleg!

A Fiatalság! - kiáltott, és önmagára volt szüksége hirtelen.

- Az a legnagyobb hatalom, ha teljesen önmagad vagy; a ruha arról árulkodik, kikhez is vagy hasonló; miben, mennyiben és miért...

- Folyton agyonvernek, vagy elégetnek önmagam okán; érted ezt, Herceg, hogy sosem engednek magam lenni igazán; az éber ragadozó szemek levadászzák életem társait, mielőtt megszülehetném az éden ethoszában a testek és lélekszemek közösségét, amely nem valami hatalmi ideológia, hanem a szeretet elve alapján működik: az egyetlen ezen a világon, amely önmaga mer lenni, de megtűri, sőt igényli, sőt előcsalogatja rejtett odúiból az elnyomott gondolatot, az elfojtott érzelmet, de nem azért, hogy felgyújtson, leromboljon, szétziláljon és szétcincáljon mindeneket mély sebeiket kiszaglászván a vérpatakok nyomán járva egészen a szív közepéig hova nem kígyó tekeredik immár, hanem egy hatalmi titkos szellemgép-gyár gyilkos gépezetének csavarjai és anyái: fekete csápok mélyednek az agyvelőmbé - panaszkoltam éveken, és nem tudok szabadulni! Ez lenne a 21. századi töviskorona, a Szent Korona helyett, avagy a kettő egy és ugyanaz és összetartozik, amint a trónoló és ítélkező Krisztus császárok és szentek kíséretében az érme egyik fele; a másik az Olajfák hegye vért izzadó félelme a határtalan magány és a Kereszt Elhagyatottsága!

- A Császár lehet felvilágosult a Vezér, ha az ingoványos mocsár és kisszerűség, a hatalmi játszmák vibráló érdekvédelmei a terror titkos láncolata helyben a titkosított ügyekben a titoktartási szerződések árnyékában a félelmet táplálja és minden új csírázó reményt azonnal eltapos és alámos minden új kezdeményezést a gyűlölet, a megosztás katonái a hatalomszolgák hatalmuk és kiváltságaik védelmében! Másrészről az is ritka, ha egy Császár felvilágosult - húzta el a száját, és dühödött volt a világra. Megtehetette, mert határtalan szerette a világot, de a világ nem méltó a szerelemre: nem bírja elviselni a szerelem intenzitását.

- Ezért oly kevés a valódi szerelem az isteni hűség párosai! A nagy szerelmek torkollnak sokszor a legnagyobb tragédiákba: nem is a vakság, de a sérülékeny-sebezhetősége miatt a nagy érzelmeknek.

- Én bölcsen szerettem, de nem tehettem meg valakik feláldozását! Mindenki más megteheti; én nem!

- Tán csak nem vagy őszinte magadhoz, hogy ami múlik, elmúlt: nincs örök, legfeljebb sokáig; talán félsz belátni, hogy kiket szerettél se többek, jobbak és erősebbek nálad, talán csak rejtőzködőbb gátlástalan alattomos aljas machinációk részesei! Ezt belátni nagy csalódást jelent, és alapjában rendezi át az ember lelkeségét, ha őszinte és vállalja önmaga és változásait.

- Árnyékom rétegzett és színes; időnként mint egy szilánkosan tört tükör mint egy remete és sivatagi szent posztóruhájának önkínzó üvegszilánkos bélése a lelkem a zene: ebben a zenében feloldódni, mi karistolva karistol szilánkosan kínoz, a diszharmónia és a disszonancia a szeretetlenség gyűlöletből, inkompetencia, impotencia, tudatlanság, butaság, gyűlölet okán, avagy akaratgyengeség, becsapottság, meg nem értés, erőszakos követelőzés árnyai a szeretet helyett, és a határtalan szerelem vágyakozása önmagára és az örök társakra! A zene mint a kvantummechanika irányok, mátrixok rendszerei rendjén szerveződő kiszámíthatatlanság, ami azonban minden, de nem a káosz: a legnagyobb és legnemesebb rend szabadsága.

A káosz szülhet jót azonban, mint e Szépséges Rend ellentételező párja!

- Szarból is gyémántot; a gyémántból is szart! Mindkettő irányultság létező erő és harcuk örök! A megtartó és pusztító önmaga okán a természet mindig újra és újra megújulni törekvő erői nyomán!

- Herceg, és ha az Este mellé megkapjuk a jéghideg Telet is? Herceg, hátha megjön a Tél is az Örök Tavasz és az Örök Nyár helyett?
- Gesztenye vörös hosszú hullámos hajzuhatagában a havasi gyopárkák, a nemes fehérek!
- A nagy csaták nyomán olykor örök barátságok születnek és örök szerelmek! A kispolgári szeretetlen összefúrások mindennapi árulásai a lassú víz partot mos, és elő a pozitív beállítódással! Tartaléksz magad számára egy csöppnyi gyorsan öló mérget, egy halál-biztosan éles kést, avagy pár képet a lakásban mi Te lennél a túléléshez!
- Túl sok a fogyasztó, kevés az olvasó!
- Túl sok a tevékeny izgága és kevés a mély és teremtő új gondolat, mi megremegteti a szakadékba vezérlők falait, hogy figyelni kényszerüljenek!
- A hatalom kiszolgáltatottságai és kiszolgáltatottjai okán egy százados rozsdás láncon!
- Nem csak a határtalan szerelmet: a szabad értelmet és bölcs belátást is tisztelte mindenekelőtt; egyet nem tisztelt egy rég elaljasult és aljas lejárt szavatosságú hatalom restaurációja kísérleteit külső erőszak által megtámogatva: az elnyomást és elfojtást semmi áron nem fogadhatta el!
- Baszhatod - lett nagyon mérges a Herceg, ha nem fogadod el, ami mindenestül van!
- A belső ellenállás is hiányzik; mert nincs az ethosz önnön magáért. Vallási dogmák közé elkutyulva valami túlvilági vigasztalásért, de nem önnön értéke miatt, mert az Ember, ki méltó és a maradás mi itt marad tán nem csak cölöp, nem is csak acél, de örök minőség, mi rejtélyes erőit honnan nyeri a túléléshez: a szemeik rajtam; nem szeretet. Több és kevesebb: választottak; miért, mert láttak. Titkon. Valamit. Áldozatkészséget!
- Baszhatod elvetemültek között az áldozataid egy mákszem a mákos világzsákban!
- Hogyan élhetek önmagam a nemzetem nélkül?
- Tragikusak a neurózisaikkal, az árulásaikkal, a kilátástalan perspektíva nélküliséggel, a nyomorúságaikkal, hogy semmi ágán a lelencek szél-fútt széllel bélelt lelkeikkel, és nincs csak rég agyonmérgezett gyökérzetük, mely halált hoz rájuk mindig újra, mert talán csak ütnek és kéj gyilkolnak, avagy csak félelemből futószalagon lemészárolják a jövőjüket újra és újra!
- Megpróbálnak mindig egy autentikus integráns életet élni és vezetni a nemes legjobbak, de túl sok és hatalmas az ellen, ki szétszaggatja, becsapja és egymásnak ugrasztja őket, kik embertelen kínokat állnak ki egymásért és mégis szeretik egymást!
- Tönkreteszik egymást! Tülfüggők ahhoz, hogy tisztán lássanak! Túlságosan szeretnek, vagy becsapják saját maguk szeretetük igaz voltáról!
- Szilánkos hatalmi közegben a nagy szerelem, ha teljes egész igaz is agyonsebesedik, egy halom véres mezítelenség a szerelem e szilánkosan karistoló hatalmi közeg csatái metszetein!
- Hol zsarnokság van...; nem kell folytatnom, ugye? És számít, hogy hol a zsarnokság eredője?
- Persze, hogy számít; a legfontosabb, hogy arról téves információkkal ne moshassák fejünk, hogy a titkos rosszindulatú ráksejtek a felszíni történések mögött miből erednek és hol ütnek fel fejük, és mi a terjedésük, és erről becsapnak-e minket az agymosók!
- A hatalom örök természete!
- A kultúra, mint a végtermék a természet tűzviharaiban és vízözönében edzettek szabadságvágyában!
- Mondja: a szabadok és szeretők erős képzeleti ütköznek meg a technika fény és információ korszakának gépesített halálgyárának automatizmusaival!
- A szerető szabad is a természetben, ha edzett is egy végtermék mit szül, mint örök igazságot, mi a rombolhatatlan minőség ható hatalma!
- A Gondviselés!

- A gondviselés, e vagyunk, és az ebben való hitünk ön és közösségi akaraterői, ha feltámadnak egymásért; de én leginkább magukért, elszigetelt, kiszolgáltatott magukért csapkodó-vagdalkozó eszteleneket láttam, mint testvéreimet! Nem volt szemük a közvetlen mellettük levő és élő Szeretőre sem; és az első adandó nemtetszésüket ön- és a másik rombolásával fejezték ki -

- Ki az, ki elhiszi rögtön szerelméről, hogy az egy fekete rongy rohadék kém? Nem ki már addigra egy agyonkínzott roncs nyomorult, és biztos nem egy minden pontja fény torzó, hanem egy mérgezett és eltorzított légkör légi teremtménye a realitás bizonyítékai nélkül egy ráerőszakolt ellenségei által barátivá fésült CSÖNDBEN!

- CSÖND, HÓ ÉS HALÁL!

- Mégis érted-e, hogy én mennyire szeretlek, és Te, ki vagy?

- A hagyomány és a belőle megszülető másik, ki szeret; de nincs, mi jobban fájna a valódi szeretetnél, főleg, ha nem hagyják szóhoz jutni és érvényesülni maga magáért, mint szeretet!

- A hatalom legnagyobb ellensége tán épp mindig ez: kik érdek, sőt még ideológiák nélkül is mégis szeretik egymást: és történjen bármi: üvöltenek egyet egymással és szeretik újra egymást: ami igazán veszélyes az az aránytalanságok, a kibillent erőviszonyok következtében bekövetkezett hallgatás a zsarnokság!

- A hallgatás sokféle!

- Az unalom, a szeretet, a béke, a nyugvópontra jutás, a kiegyensúlyozottság hallgatása; de az alattomos gyűlölet zsarnoki hatalom csöndje a leginkább romboló!

- A művészetek, vallások és filozófiák beszédessége is sokszor csak gyilkos ahelyett, hogy megtartó: egyre kevesebb a valódi és egyszerre igaz! Az ARANY kevés! És fehér arany tán nem is létezik!

- Bolondokat beszélsz... - Mégis mi a művészet művi levése a turbulensen a létezésben benne álló létező tapasztalatához képest, ki villámhárító a legmagasabb csúcson, mint veszélyeztetett és nem hatalmi egzisztencia!?

- Minden nagy művészet e tapasztaláson jön létre a Shakespeare természetben kikristályosodó hit önmagunkban és a másokban egy megtartó erőben, mi ellenében ott feszül az ellen akarása; minél inkább küzdesz ellene, annál erősebb -

- Nem küzdesz, felfal szőröstől-bőröstől!

- Stílus maga az ember: nem mindegy miként, mivel és mi által küzdesz: nem mindegy elsőként: Te ki is vagy és vagy-e?

- Mások ruháját magamra öltve is én magam voltam a határtalan vágyakozás szerelmei: sosem magam ellenében szerettem és sosem dobtam senkit a halálnak, de vállaltam magam hova és kihez tartozásait! Mégis a minden eltörött darabjai, ha ott és itt és mégis én, mert magyar és nem könnyű és nagyon nehéz inkább önmagunknak maradni a nyomasztó több ezres tonnás nehezek alatt, és agyonkínzott és agyonsújtott nyomorult létezés, de mégis nyár és mégis szerelem és mégis a JÓ AKARÁSA! A művészetem megújuló zsenialitás: Rock me, rock me Amadeus!

- Mit akarsz az angyaloktól?

- Jelenléte! Az őrizem a szemedet egy édeni világ elveszett paradicsomának! Mi mást: ez minden!

- Tán nem kell őket szeretni; és hozzájuk hasonló vagy régóta!

- Lehet, de nem bírom nem szeretni őket, nem mert várok tőlük valamit, hanem mert nem vagyok egyedül; és ha nem vagyok egyedül, szeretetközösségben akarok élni és nem egy agyonkontrollált hatalmi gyilok-gépezet csavaranyjaként, legyen a kontroll ideológia, pénz, vagy bármi más hatalmi tényező!

- Az igazi szeretet a legritkább; tán, ha ennyire vágysz rá, azt is megkapod!

- Talán!

- Egy rilkei Orpheusz nyomán!
- Túlélni minden!
- Mondtad! És Te?
- Itt vagyok!
- Jobb lenni, mint nem lenni?
- Nem tudom milyen nem lenni, mert mindig is voltam!
- Talán merni lenni nem létezőként a nem levőben lenni a legnagyobb vállalkozás! A jövőbe kilőtt nyíl tán éppen innen e feszes és megfeszített íjról lövetik ki a határtalan szerelméről valakik iránt!
- Talán!
- Lehet, hogy elpusztítják!
- Már én tudom mi itt a lényeg: pusztíthatatlan és megronthatatlan így használ titkon majd legtöbbet a használhatatlanság!
- Mi megmaradt a betonacél váz helyett valami fehér arany!
- Csak mert szeretett?
- Önmagában kevés lett volna, de nélküle is semmire ment volna: úgy dolgozott önmagán tűzvonalban mindig, hogy megpróbált nem ártani; majd visszavonult, mikor belátta, mily értelmetlen, ha az egyik fél behízeleg, hogy a másik féllal kinyírasson!!!
- Határtalanul szeretett nemzetem!
- A világ már csak ilyen megvannak az örök balekjai, az örök szerelmei és az örök hazárdjátékosai!
- Igen!

Magyar Fantázia

Nem nézte hol az út, akárhova jut: szívét gyász markolta, és a Hármas Nagy Halál fojtogatta -

- Mit irigykedik az a szürke kis veréb! - gondolták, és becsapták az orra előtt az ajtót, de még mielőtt végleg kitették volna a szűrét, kikiabáltak: - Húzd el az irhád, Te, seggbe baszott, ribanc fehér egér!

Mit volt, mint tenni, inába szállt a bátorsága, hogy tovább kopogtasson az ajtón, még a végén egy meghosszabbított listát is a kezébe nyomnak: új Kioktatási, avagy Kilakoltatási Nyilatkozatot, avagy egy Gyámság alá helyezési eljárás végső, mindent megpecsételő döntéséről egy okmányt, ügyiratot.

Semmitől nem ódzkodott jobban, mint arra nem méltók, és hozzá fel nem érők kioktatásaitól. Megérezte azonban mégis mindig a tehetségekben izzó zseniális szikrák lázadó, akaratos tébláboló, csetlő-botló, szerető szenvedélyes ragaszkodóit, avagy a számító-rationális összeszedettség kalandor kóbor lovagjait, és megérezte azt is, ha használják céljaikra: nem állt ellen, hacsak nem becsületébe és autonóm életvezetésébe gázoltak, ha meghagyták a kék cipőjét és szobáját egy íróasztal székével -

Irigykedni, kire, és miért, ugyan, de akiket szeretett, azokkal együtt akart lenni...

Édesapám, kérdezhetném magától, hogy hol a stukker; mégis, hogy tetszik-e, igen, de mennyire is tetszik: ez a Nő egy vadmacska; háromezer Makrancos Kata, kivel, ha ugyan világháborút nyerni nem is lehet, azért a Paksi atomerőművet jól bebiztosítottuk: nem külföldi segítséggel! Tudja Édesapám, és felhúzza szemöldökét, mikor csak kenyéren és vízen él az Ember!

Furcsa mód mindig félreértették. Az ért félre mindig, kinek az a dolga, hogy mindig mindent félre-értsen - gondolta. A Földi Paradicsomot úgy kapta volna csak meg, ha utat téveszt, és elveszejtí magát,

mégis, mily kedve támadt a Földi Paradicsomra! Ne lehessen önmaga, ki lehetett volna? A másik vagy nem értette, vagy nem hitt benne, vagy mindkettő: - Bele akarnak gyömöszölni egy általuk megálmódott sematikus kategória-rendszerek négyzetes oválisába, egy abszurd lehetetlen, kivitelezhetetlen kötözött ragadós vattacukorba, mely mást szolgál, nem kit én szolgállok, ha pillanatokra éppen nem uralom, - tehát uralkodom -, a bennem élő isteni energiáim rozsdafarkú madarait; eluntam az önuralomból fakadó hatalmaskodásaimat, szolgálatára indulok a bennem élő isteni erő kivirágzó madarainak; ha én a körök körei vagyok és metszeteik - kiáltotta, és álmélkodott rongyos gatyájában kétségek között, de még nem kétségbe esve, pláne, ha még jóval nagyobb kör, halmaz, mint az ő rendszereik együttvéve, akkor, ha nem is megyek mindjárt világgá, mégis világok világa vagyok. Egy magyar író, ha NŐ.

Képviselte a Földi Paradicsomban a Földi Poklot, hogy a pokolbéliek nem is gonoszok ám, de nem tehetnek róla, hogy pokolban kell élniük, nem tehetnek semmiről, arról biztos nem, ha fejük felett elnyalogatják a tortáról a habot és felosztják nélkülük a tortát: ilyenkor mindjárt a paradicsomi helyére lestek a pokolbéliek: nekik kellett az ő helye, míg ő nekik készítette volna az utat a földi paradicsomba. Ráparancsolt magára, hogy elég! Mégis sajnálta, mert úgy jóval szélesebb lett volna az út a Földi Paradicsomba!

Szeretett magától elválasztott vidékeket, ment volna hozzájuk nyomban, de lehetőség híján volt mindig: vagy vízum nem volt, vagy útlevél, vagy pénz; máskor jó hírnevét sározzák be: értsd, ilyen-olyan KÉM, sovíniszta, revíziós.... Küldött volna maga helyett másokat a szeretett és elválasztott vidékekre, oda, ahová pénz, ló és fegyver nélkül ő nem juthatott, ők úgy vélekedtek, hogy neki vannak útban!

Lelke kivetülő képeit leste a hosszú haldoklás során. Mi hírt is adhattak önmaga maradék erőiről.

- Egy piros nagy szív dobog a betonsivatagon - mondta.

- Elvesztetted az egyetlen, ki mélyen és igazán törődött veled! - mondta.

- Hét hónapig? - kérdezte jóval később, mikor kezdett észhez térni a csalódástól, a sokkhatástól, és, ha bánata nem is oszlott, már nem kergette tébolyba nagy álma esetén éles és végleges kimetszése szívéből!

- Nem ment volna, Kincsem; a maga álmai holmi Buddha Nőről és Kleopátráról a maga pusztasivatagán csak egy délibáb, mit istennőnek látott!

- Egy papagáj, ki folyton azt kiáltja, hogy gyűlöli a Nőket: mit is akarhat attól egy Kleopátra! Évszázados botrány. A papagáj ráadásul, azt kiabálja folyton, hogy Róma mindenekelőtt: mit is akarhat attól egy Kleopátra! Évszázados botrány.

Ez egy parabola!

- A mütös orvosok, kik szívet cserélni igyekeztek, - szívcsakra ide-oda és itt és ott -, agymosást végeztek lidérces nagy Hármas Halál Éjszakákon, mit remélhettek a kiüresítéssel, ha Isten számukra halott!? Az üresség hullámai könnyen elsodornak, mint a hatalom hullámai az élet elviselhetetlen könnyűségén egy kellemes kisszerűség csapdarendszerei foglyaivá, mily áltatás egy mézesmadzag húzogatása az orrod előtt, amely mindig akkor szakadozik, mikor, kit barátodnak hittél vágat le, vagy nem műveleti csak a természet rendje szerint megtörténik; egy családba térnél meg, mi befogad mint a persely: előbb vagy utóbb a Férj kiált ki szajhának, vagy a Feleség taszít egy ismeretlen idegenségbe, hol minden leszel, rágalmaik szerint, csak az nem, ami vagy!

Magyar voltál, azért!

- Az van, amit ők mondanak, - hatalomnak hívják -, hát úgy menekülj! Fosnak rá, mik a tények! Igazság különben sincs, vagy elérhetetlen inkább, mint a Szépség -

Filozófiájuk a virtuális világ teljes leválasztásának igénye akár az első, akár a második természetről: ez nem Nietzsche esztétikai világa, és nem is a felsőbbrendű, heroikus ember; ez éppen az ellentéte. A bolsevizmus kommunizmusán, a nácizmuson és ezek ellenében világhatalommá feltörekvő Globális Birodalom emberellenes működésén kitenyészett ember alatti tömegembert kiszolgáló informáló és szórakoztató ipar, - nem az erős ösztönök emberét értem -, hanem az elaljasodást, a visszaélést, a manipuláció lehetőségét! A mindenki mindenki ellen elvét, hol fehér holló, ki érti még a Szép Szót, hogy Becsület, Szeretet, Hűség -

A hatalomtól megfosztott Értelem.

Közhatalomnak hazudott pénzügyi diktátumok egy globális pénzügyi terrorban, hol mindenki fogoly mára -

Egy cukormázos kooperáció csak a felszíni csevegés színlelése, míg hallgat a mélyben és magasban a rágalmazások és az erőszak terrorhálózatai -

Nem akarta elméjét kitenni túl sokáig a 7000 tonnás fekete kő csillag nyomásának; számára kis időközöket leszámítva régóta ezt jelentette a Nap körül keringő és tengelye körül forgó Kék Bolygó nyomása -

Nagyon nyomta valami, azt tudta csak, és ugyanezt érezték itt tömegével az emberek, csak el innen, és megkönnyebbülnek -; egy iszonyatos és zsarnoki VILÁGREND, mi itt nyomasztó igazán egy hallgatásokon rejtett zsarnoki láncolatok építményei, egy kiszolgáltatott helyzet elhasznált zsarnokságai és szerencsétlen hős mártírjai -

Messziről elhallatszott hozzá a gúny, hogy teherautó lenne ő, a Nő, de mégsem kérdezte ki őket közteherviselésből! Tudta, hogy fölösleges. Teher alatt Nő a Pálma - viccelődött ilyenkor terhei alatt nem nagyon nőtt e Nő, inkább mintha megcsönkítetták, elvéreztették, megbetegítették volna az évek hosszú során; csak lassan elfogyni akarván zsugorodott az évszázadok alatt; mégis őt vádolták és rágalmazták mások tönkretételével -

- Ha már egyszer kijöttem a Kék Bolygónak hazudott Bolondokházából, hát add Uram, oda vissza sose térnem! - imádkozott önnön képe előtt.

- Az Itt - Lét - mondja a Filozófus: elpusztít, avagy megerősít; de mégis, mi is ez az Itt - Lét - kérdik egy-ketten. A Lét, mint metafizikai állandó változó hozzáférhetetlen: 1. mert elválaszthatatlan a fizikáról való gondolat a fizikától; 2. az Energia mi vagyok, ha elme és szellem mégis egy Fizika és az energia-megmaradás törvénye szerint legnagyobb és koncentráltabb elmeenergia organizmus tudata: mégis miként és hova távozna a halállal? Az Itt - Létről mégis könnyebben spekulálunk, amint összeadjuk tapasztalati részhalmozatainkat, legyen az az alkalmazott matematika a csillagászatban, avagy a modern fizikában, amely átírta az anyagról vallott eddigi hiedelmeinket!

- Energia vagyok egy szűk Börtönben - kiáltott a Nő, de azért ne sugarazzátok a nemzetem politikusaikat, esetleg, ha nem is tetszenek nektek, arra hivatkozva, hogy akkor mást fognak gondolni, mert az elméjükben az idegsejtek közötti kötések megváltoznak az atomi részecskék pazar számának új kötéseivel szívárványjátékán! Esetleg úgy gondoljátok, hogy egyes nemzetek különbek a másikatnál; nyomatékosan visszautasítom. Ti tán az áldozatot becsülititek a legtöbbször, de másokat dobtok oda áldozatul - Ki tesz értetek, azt a végsőkig kihasználjátok, még csak egy üres holt halott hulla báb marad, ki kínjában üvölt, mi titeket nem zavar, de elfelejtetek köszönetet mondani, mindenesetre kezetekben az ostor, mint valami gengszter-isten szerepét játszó a színpadon!

- Elég volt a nem önkéntes áldozati szerepruházásokból! A Kárpát-medence magyarságának: Elég volt!

Az Itt-Lét kinek mi: van kinek nincs oka itt mire panaszkodni; mégis a többségnek sok elpanaszolni valója lenne; valahogy mindig túl sokan keresik szemünkben a szálkát! Elmenjünk? Ne menjünk el? Minket is képviselsz? Legyünk, avagy ne legyünk?

Ki is ez a mi?

A panaszkodók, a sírók, az igazak, a rabszolgák, a bölcsek, a megalázott és kiszolgáltatott Nemzet?!

Ki is ez a mi?

Ki nem hódol, és nem hódít? A titkokat nem lesi meg, nem csatlakozik a hadhoz, és marad fölöslegesnek?

- A Csillagaink! - kiáltott, és beletekintetett a Nő nefelejcs kék árva leányhaj és árvácska szemeimbe.

- A szabadság és szeretet, a fenség és a szépség szülöttei, az igaz útkon járó ide s oda lökdösött nyomorultak, kikkel játszanak, mint macska az egerekkel, de tán csak emberek, és eszük ágában sincs egérré változni, ha zsarnokok végre leszállnának róluk, és békén hagynák őket Tiszta Ésszel élni és gondolkodni!

- Úgy éreztem, mintha milliárdnyi Fekete Csáp, - ki rágalmoz -, szívná el agyvelőmből a képességet a gondolkodásra: a megszállás és fizetett zsoldosai, gyarmatfenntartói!

- Mit bánom - kiáltott szenvedéllyel, ha tiétek a vagyon és a Ló, de a gondolataim az enyéme! Szabadon lehessenek, és lehessenek azok is kiket én szeretek, és ne mákonyozzatok titkos hullámaidokon modern sugárfegyvereitekkel életem, hogy kábán ténferegjek csak, mint legyek a hidegben -

- Élveztétek, hogy üvöltöttek a szeretők a kintől, mert elválasztották őket valami államérdeknek nevezett gázság miatt? Ti beszéltek államérdekről, kik tömeget kínoztatok halálra?

Mi voltunk útba nektek, a bölcsek, kiknek semmijük nincs csak lyukas gatyájuk?!

- Meg akarok szabadulni attól, hogy kiket szeretek, nem nyugodhatnak, mert kízóik uralkodnak rajtuk még mindig! Meg akarok szabadulni a szeretteim lelki és testi nyomorától is!

Értitek, mire gondolok, hogy ez nem pénzkérdés, még talán nem is személycserék történetei, de hozzáállás és lelki beállítódás, és vállalás és kiállítás és elköteleződés a Nemzetért, hogy ellene elkövetett gázságainkat már NE!

- Kiszolgáltatott és megalázott koldusok vagyunk mind, kik komolyan gondoltuk a szabadságot, a közteherviselést és az egyenlő bánásmódot - mondod. Ide-oda taszigált és huzigált szerencsétlenek, mintha egy sakktáblán, ha nem is nyomorultak.

- Nem zavar a milliárdos, ha tudja, ki többet kap, többel tartozik: nem pénzre gondolok. A felelősségre a tömegek iránt, a Föld iránt, és benne irántam, kinek nagyon elég volt!

- A csodaszarvas ki voltam az agancsán felszökő és felvillanó fényekkel, miért volt útba nektek?

Tetszik nektek a sokszor agyon döfött sarvas, agancsától megfosztva és megcsonkítva? Erről álmodtatok? Ennyire féltetek egy kerecsensólyom és a csodaszarvas népétől, a hunok örököseitől? Mitől féltetek annyira? Nem volt nektek elég hatalmas a gyarmatbirodalmatok, miért kellett nektek, ami az enyém, és hagyjátok csak meg a csonkom? Miért hasítottátok le földjeim véreim tömegeivel embertelen körülmények közé taszítván milliókat mostanáig SZÁZ évre, és mai napig a brutális kiszolgáltatottságban hagyva őket; Nemzetem nagyjait elsöpörve egymás ellen uszítván vezetőiket, hogy a csonkon egymást falják fel? Miért gyűlöltök ennyire, vagy féltetek tőlem, miért? Talán, mert a nyelv, mit beszélek itt e földön idegen és nincs rokona se nyelvnek, se fajtának? -

- Börtönben érzem magam, ha nem alkotok - kiáltott az Úr, miközben a tűz körül lévő, aktáikat eltüntető fogdmegek külföldi parancsolói egymás ellen hergelik az enyéimet, és csúsztatnak,

rágalmaznak, maszatolnak az igazak ellen, hogy nincs és ne lehessen igaz megbékélés és tiszta beszéd, és nincs és ne lehessen végre egyetértő megalapozása a jövőnek közös irányelveinken, amiből egészségesen növekedhet és megélhet a Nemzet: egy stratégia mire jövőt építeni lehetne! Nem egy kiszolgáltatott báb-nemzetét, ki örül, ha nem vágják le épp aznap a fejét a padsor túl felén kuksolók, mert a sebeink, mi milliárdnyi, elgennyesedve, és újra és újra feltépik őket gyarmatosító provokátorok, és így nem gyógyulhatunk!

- Tudod Te, mi minden voltam én már, csak mert a vélt magyar érdek lennék?!

- Ti Urak azonban bizonyára nem hitvány ebek, ha szemellenző nélkül és elfogulatlanul csak egyszer is körültekint szemeitek a környéken!

- Tudod Te, mi minden nem voltam én, csak mert a vélt magyar érdek?! Voltam céda, cemde ez volt a szerelem! Voltam rohadék! Az is a szerelem volt: egy idegbajos, pszichopata, megnyomorított vérszívó melegségre, teljes odaadásra vágyó, a Semmiért egészen-t akaró torzszülött, ki magában mindig elintézte, hogy bűneit megbocsássam; voltam rohadék kurva kém; ez már nem szerelem volt, de tán annak kellett hazudni; voltam angolnak orosz, orosznak angol és amerikai kém; németnek az Angol Királynő riherongya, avagy esetleg Amerikai Államelnöki kém!!!

Neeeeeeeeeeeeem! Magyar vagyok csupán, ki kitekintett!

- Mégis ez vérre megy ám, akár menekülsz, akár a szobádból ki se teszed a lábad az utcára, úgysem bízol már rég senkiben!!!

- Félsz a szememtől, kinek úgy tanították a bölcsek, hogy tartozik és követel?! Nem csak állandóan tartozik; évszázadok óta csak fizet, és adóssága nem csökken, csak növekszik, hogy is van ez? Mégis egyszer elgondolkoztál azon, milyen az a világ, melyben nekem élnem kellett, amelyben egy Nemzet Főpásztorát oly módon megalázhatták és megkínózhatták, mert védte a hitét és nemzete erkölceit? Nem vagyok erkölcsvédő! - hozzáteszem, hogy megnyugodj, nem korlátoználak egy pillanatra sem soha ledér, buja, kéjsóvár és kicsapongó élvezeteidben! Kérded, miért? A szabadság szerelmese vagyok magam és mások számára, de ne tépd a körmeim többé, és ne taposs folyton a tyúkszeimeimre! Érted Te, mire is célozgatok?

- Ne kínozd a MAGYART az jó istenfáját neked!

- Lásd be, ha itt és ide szarsz, és itt kevered nehezen lesz itt jó illat; lásd be, ha folyton nyúzkod és kirabolod, csonkítod, elvérezteted a magyart, nehezen jótékonykodik majd neked, amiért újra ütöd!

- Már megkönnyebbülünk e tájékon, ha kízóinkkal együtt megszabadulhatunk lelki és testi nyomorultjainktól és mentális betegségeinktől, melyek terjednek nélkülünk is villámsebességgel a világon! Miért? Jó az emberek közérzete! - ez a válaszom.

- Talán, ha már nem rágalmazol, és jogom van annak adni seggem eperillatú üres lyukát, kinek teljes szabad elhatározásból szerelemből adom, ha nincsenek poloskaid és rejtett kameraid mindenütt, hol megmozdulnék, ha léteznék, pedig vagyok, de folyton megsemmisíteni engem vágyaid netovábbja, ingerületeid ingerei, és folyton visszaélsz mindennel, amit csak teszek, felépítvén virtuális világaidat hazugság elektromos felhőire logaritmusokon, mert mondataid logikai absztrakcióját számítógépes programmá exportárod egy mindent vevő műhold adóvevőjének -

- Lehet Barátom, hogy mi ugyan filozofálunk, de a létezés mégse más, mint egy hullafoltosan terjedő penész a falon, mit jó esetben időnként fertőtlenítenek, és újra festenek fehérre, mert mintha nagy szellemek levegővétele hatalmi érdekek egész koncentrált hálózatába ütközne, mint tejfoggal a gyermek harap bebetonozott hatalmi viszonyokba, és szorul deszkarésbe, és minél gazdagabb és intenzívebb életünk, úgy növekszik bennünk, meszes csigolyáinkon a halál, és árulásnak se kell ma már nevezni semmit, csak az erősebb természetes érdekérvényesítése a hatalomviszonyok mélyrétegeinek fenomenológiái - a Perek a megközelíthetetlen „Kastélyok” árnyékaiban kémkedő angyalok harcain! Nos, hogy miképp és mennyire szerettelek, azt el se képzelheted; mégis kicsit sok volt a jóból! Talán ezt mégis el kell tőlem fogadjad!

NE BÁNTSD A MAGYART!

NE BÁNTSD A MAGYART!

NE BÁNTSD A MAGYART!

- Innen már nem mész tovább, mert én lennék számodra a beteljesülés! - kiáltotta.

- Csak szabadon! Miért is vigyáztalak a karon ülőt, hogy tejfoggal kőbe ne harapj, és szabadon járj és kelj útjaidon szabadon megmaradj, még ha mint deszkaprésbe..!

- Mi is a létezés a Van Gogh-i hullámvásznain a természetnek?

- A természetre felhúzott falak érdek- és jogvédő ideológiai elméletei hatalomvédő bástyáival!

(vége)

Mi a magyar most?

Tanítások - gondolta, avagy inkább egy Céda emlékiratai, nem mégsem, legyen inkább egy Kurva Szent iratai... a Nyulak szigetén, nem inkább Árpád-házi Szent Margit szigetén...

Talányosan juttatott neki a szarpucolásból és a fosásból és utána a fertőtlenítő önkezelésekből... a megszállott övezeten bel- és külügyi megszállottság mezőin, hol a szigetek sem lehettek szabadok, mert mihelyt egy magyar író ott írni akart és ezért járt föl s alá, biztos gyanús lett: és vitték, mert vittek mindenkit, mert mindenki gyanússá lett, mert valakik mindig mindenkit gyanússá tettek, mert ők voltak a ködösítő, szarkeverő, mindent és mindenkit kiszolgáltató kiszolgáltatók...

Szent iratok, ugyan dehogy... akták, mik nem semmisültek meg és használták őket, és időnként egyet-egyét előráncigáltak, hogy fosás legyen az általános közszellem, és ki viszi át a szerelmet és a szabadságot a másik partra...

Látalak akkor széttrancsírozottá verve, kiket szerettelek mindig végig az éveken át, de nem engedtek hozzájuk, mert itt fel van parcellázva jó előre minden értsd a temetői parcellák vannak jó előre felosztván...

Nem tudták...

Mit nem tudtak...?

Három Férfi élt a szívében, mintha szerelem lett volna mindegyik az első látásra, mintha kötődés, mintha hovatarozás, és tartozott még kettőnek, mikor egy harmadikba szerelmes lett, kinek lángja rég kihunyt már, mert a lángok könnyen lobbannak és kialszanak, de élt egy álom a szívében, miből nem lehetett semmi, mert falakba ütközött, és mert a szeretete kritikus szeretet volt, hol csak imádván rajongani lehetett volna, de a tudatlan, félték ragaszkodás legkevésbé tartós jó, ha nincs más sok jó mellette...

Minél több a negatív energia, - később részletezve -, annál több a kegyelmi pozitív energia is., hisz a természet erői mozgósítódnak, hogy megtartsák azt, kinek meg kell maradnia..., amíg meg kell maradnia; nem ragaszkodtunk nagyon hozzá e maradáshoz -

Nincs senkinek a homlokára írva, hogy KÉM, sem az, hogy szigorúan titkos tiszt, de halálos mind az egyénre, a világra nézvést, belekeverni a szeretőit, nőit, havernőit, esetleges feleségét, gyermekeit, holmi agyalágyult pokoli körmönfont aljas gazságok, alattomos agyafúrt ármányos cselvetéses cselzővésekbe talányos fiait és leányait: a rothadás terjedése - gondolja, hisz annyit mondják neki rohadék, és mindenki magából indul ki!

Életveszélyesek a láb alatt okvetlenkedő kiskacsák és kiscsibék a frontvonalban!

Mégis sok az sok, hogy ha már nem minden út Rómába vezet, hát egy-egy diktatórikus mágnás Miska hajcihőibe és hótaposó csizmájába vezessen minden út, és egy pár dúsgazdag manipulátor kis lánctalpasa alá, avagy elektromos elmeszálaikon kell vezetvén lennie mindenkinek rogyadozva és görnyedezvén számos hadseregük egy-egy kiképzett katonája lévén...

A Kémek okos kisfiúk és okos kislányok, és tökéletesen játsszák vagy a művelt hazafit, vagy az úriembert, vagy a művész szenvedélyét, lehet köztük pár Ember is, de szabályzatuk, mint katonáké: az engedelmesség: tehát a katona, de még inkább a kém köteleesen engedelmeskedő gépalkatrész! Ha Angyal is, abszolút tudatosság és isteni teremtmény, akkor tán sikerül megmenteni pár Embert, ki nem kém a kémnek...

A Titok világa, a titkosszolgálatok a valódi mocsár és lápvilág, mire a mai halálgépgyár-embert csavarosító technológiák ráépülnek.

Kevés a Férfi - gondolta a Cédá.

Ki ma a Férfi, ki intelligens és erős és gógyija is van és független, de nem átkozott mégsem és nem megátalkodott a gonoszságaiban, hanem még amellet hogy Férfi, érző Ember... ki más mint a Kém..., no nem - morfondírozott a Cemende, ki, mivel nem volt homlokukra írva a Férfiaknak, hogy szigorúan titkosak, hát gondtalanul belesétálás helyett, ágyaikba belebújt, és mintegy varázsütésre egyikből ki a másikba be mintha egy láthatatlan leheletnyi pókfónálon rezegne öntudatlan követve valami láthatatlan vonzerőn az egyik ágyából valahogy csak a másik kém ágyába, mintha egy kibocsátott hormonia lenne a kémeknek, vagy az álcázás művészetének egy bizonyos kibocsátott hormonia csak a jelen Cédá iránt érzett volna egyfajta vadászösztön vonzalmát, és sorra az egész hadsereg, de maga a hadvezetés is bevonzotta e női szerencsétlenséget, - vagy gyűlölték, vagy imádták -, talán mert képes volt a világ legutolsó katonájáért is maga a vesztőhelyre menni, úgy sírt utána évekig a szerencsétlen katonáiért, mert a szánalom és a részvét hevült az ő nagy szívében, míg a katonák titokban, mert titkosak, köptek rá, röhögtek rajta, de egy-pár szerette mégis igazán!

Amerre a cédá elmeálója sző-szövi csomóit és letekeri gombolyagjait, avagy isten uccse olykor elvágja végre-valahára a gordiuszi csomót, hogy végre szabad lehessen és szerelmes újra, akkor elektromos elmék kémhálózat szöttese kebelezi be újra a cédá elmeálóját..., tehát alig kiszabadult egy természetes nagyság és uralkodó hőscincér fogságából, - ki feltétlen a haza védelmezője, tehát elhárító tiszt -, az biztos, hogy már egy másik cégnek lesz gyanúsítottja, hisz, ha szabadult, veszélyes! Akkor egy ellenséggel kell a legellenségesebb hatalomnál bevádoltatni, hogy ő a mienk, és bedobni a tűzvonalba, hogy fogják azt a cédát rípiyára löni, és lesz vér és kitárulkozó hús, hisz a cédáért sose kár!

Igen ám, de a Cédáknak is van ám egy Istene, kikhez kiszolgáltattott üdvös szerelmeik között az égre fohászokodnak... oszt, ha az egyik felderítő tiszt idegenben besokall a cédából, felapríthatja a mellét arra fel, hogy betévedt egy még elvarratlan szál elhárító területére, mert akkor a Cédá kicsoda? A felderítő építő a Nagy Nyilas Csillagképben a Birodalom Katonája, a Császár hű alattvalója, avagy a Császár hű alattvalója elhárítója egy gyarmaton? Egyik vagy a másik, mert a Császár dolgai beláthatatlanok, titkosak kell maradjanak..., hiába egy gyár, egy Cédá nem lehet egyszerre egy felderítő építő birodalmi katona ágyában is, és egy honvédő elhárító császári zsoldos ágyában is, és nem várják meg, hogy ő maga döntsön, hanem a nagy Kuss! Parancsolatára az örök hallgatás tájain bandukolnak ezután a cédá szerelmei, a nagy kuss vadászai, és a cédá most pihen, mert ki vannak az idegei, és nem találják soha, miként tudnák egyszerre bekavarni az elhárító tisztek és az építő, felderítő tisztek mindegyik szíve szerint ágyaikba, az ő imádott markotányos cédájukat! Ha gyűlölt, hát a rájuk ragasztott koszt és poloskát és piócát, hát azért... Minden katona ellenőrizendő, különösen butácska cédák által!

- Te tetves rohadék, a bűdös geci anyádat azt, hogy bekevertél, hűn szeretett cédádat ebbe a pokoli zűrzavar-zsibvásárba, csak mert a magyaroknak akart írni, és mondád, jó remek, de nem adjuk Dante és Shakespeare alá, mert mi magyarok, a Marslakók és a Szíriusz mágusai elmével verjük majd a Császár, de a Cár összes úrkatonáját, mert nálunk lesz a világ legjobb hackere, a magyar nyelv logikai csűrzsavar zsenialitásából adódóan, és mert itt a furfangos csűrzsavar cselszövés és cselvetés él-huszárai élharcosai csak a Magyarok Nagyasszonya szemében tevegélnek évekig semmiért a sivatagon, ha ő megköti őket magának, más nem árthat a magyarok felderítőinek és nyilasainak, és senki

úgy meg nem tanul magyarul, kinek szíve is legyen e magyarsághoz csak egy magyar vagy egy magyar hősszerelmes -

Céda, cemende, avagy Magyarok Nagyasszonya?, ki tudja, hogy ki kicsoda, hogy kémek minden nációból, legyenek honvédő elhárítók, avagy felderítő hódítók e női illatárban kívánnak meghempergőzni, legyenek angol magyarok, értsd jól, nem magyarok, mert magyarok nincsenek, csak a Magyarok Nagyasszonya vigyázza mára a magyarokat, kik mind rabságban robotolnak és fogházban szenvednek valahol, még ha uralkodóknak néznek is ki, beszervezvén egy idegen hadi rendbe, tehát erősen kétséges magyar mivoltuk, az igaz, ha egy tegyük fel amerikai magyar, vagy netán német magyar..., fából vaskarika... az a magyar, ki magyarnak vallja magát, tehát sokféle magyar van, és az egyik arra kárhoztatott, hogy magát mentse és a másikat elárulja; no de isteni erőnek nincs megvetendőbb mint egy katona kém, ki nem tesz meg mindent a rábízottakért, hanem az első kis perzselő érintésre beárul, odadob a halálnak, elfut és menti a bőrét ahelyett, hogy honfitársait, másokat védelmezne, mentene maga helyett is... nos kém-katonák közt a céda a legkiválóbb elhárító és felderítő építő - mondja a szigorúan titkos, ki szerette volt, és idáig kihat a szerelem..., a karjaimban tartalak k.! Te kurva egy ribanc, ki többet érsz mint ezernyi regiment, mert milliárdnyi bőröd lenyúzása után ott ragyog azonnal a következő, és üdébb, varázslatosabb, bársonyosabb mint az azt megelőző, és sakkban tartasz léha, pipogya kisszerű magyart, császárt és cárt, és leugatod az angol király fejét, hogy orosznak vél, mikor az szóba se jöhet, íme, mert éljen ő itt a Kárpát-medencében (orosz - ukrán - zsidó maffiájával) a hülye agyalágyultja orosz nélkül, főleg, ha ökegyelme sosem áttal nagy üzleteket kötni éppen ellenünk az orrossal: Trianon, (ja, azok a franciák voltak! - is, főleg, hogy csak a magyar arisztokrácia ellenezte az első világháborút, de a geopolitika soha senkit nem érdekel!) +Sztálin! Bármennyire réalpolitika az angolnak, és a politika a realitások művészete a magyarnak is, mégse vagyok orosz, ha a palesztinokért és a békéért megálljt kiáltottam is, ki mert, hisz mégis a komcsik örökösei, a belügyesek, - kik között sok a zsidó épp -, a sárga földbe, - értsd Dávid csillag - akarták taposni Palesztinát.

Komplikált! - Király Uram, igaz-e?

Nos, oszt szeretett egy kissé zsidó vérű boldogot is, Engem, ki nem a sárga Föld, de magyar, régi arisztokrata famíliából, és a magyar írást és szellemét leste el tőle, nem a kémkedést, mi is a magyar most, ha nem rút szibarita váz, és hogy is van ez ma most magyarnak megmaradni, és nem tébolyodni meg, és nem árulni el senkit, még ha a kreatív elme képzelődik is. Az oktondi, vad magyarral azonban a sajátja legjobbját csináltatják ki, mert miként érhet is fel a finommechanika-elveszöttések őriző és védő, de nem rendőr talányaihoz, hogy épp érte küzd így a Nő, a Magyarok Nagyasszonya, - mit a belügy és a külügy le is szed bizonyosan -, mikor írogat egy képzelt Grófnak épp a vad magyarjaiért, köszönik nem kértek védencüknek épp egy céda-cemendét... Nem baj, azért ő mégis védi őket, mert a Rendőr, a hivatásbeli, azt csak verklizi, hiába mondják neki az ellenkezőjét másfél évtizedig, amit hivatalból a szájába adnak: ha a Magyarok Nagyasszonya az izzó pecsét szerint angol kém, hát a németek tűzvonalaiba küldik, mint a leggyűlöltebb „magyar” futtatottját! Túlélte? Elképesztő. Mi is ott voltunk... Ki az a mi?

Hazám, hazám, Te mindenem, tudod, hogy ...

Elmennek a bús galacsin rőt picsába és az ágaskodó lófaszokkal a bús picsába, ki a Magyarok Nagyasszonyát ezentúl angol kémnek tartják! És a komcsi örökös hálózati oroszok, esetleg német magyarok, - faj itt nem tárgyalt -, oroszok tartják a Nőt, még ha az angol király kémei maguk, és minden mozgó magyarban orosz, angol kémeket látnak, vagy amerikaiit, ezért minden magyart minden amerikaiitól távol tartanak, - százár, kuss!, mert a másik nem lehet más, mint orosz, angol, német kém -, kivéve saját embereiket, kik ellenben Anglia és Amerika és Oroszország és Németország házasodj! napi csellengő réalpolitikáját űzik!

Peches, én a Nő, ki e rémült gyorsaságban száguldó forgó Földnyi golyóbison, mi mégis a Nap körül kering, Magyar vagyok, mert Magyarnak születtem, és mert magyar voltál azért, Te rohadék kurva kém - mondja, mert mást nem mondhat, hisz a hivatal és a maffia ezt mondatja a Rend a Rend őreivel,

de hazudnak reggel és délben és este és éjjel! És összezavarják látásunk, de mi hadd maradjunk a tiszta gondolat szabad gyermekei kik szeretetben e nemzetért tanítunk, írunk és szabad Levegőt! - is szeretnénk időnként egy kis hó fuvallattal!...

Míg csupasz mellkasom e rémült iramban száguldó forgó és keringő Föld a Nap körül, addig a hasított, kidomborított mellkas megedződik, hisz Szív erősít - mondja a szép kedves Nő, de addigra Szívem örökre itt hagyom dobogni a Magyar Nemzetért, de elválik, eltávozik tán végleg e Földközéletről egy Szabad és Szerelmes Fehér Szellem, kinek visszatekintő védelme azokon, kik rászorulnak és megérdemlik, mert istenfélő, kedves és jóakarató népség voltak...

Mi a magyar most?

2. változat

Képzeljünk el egy Desdemona típusú, makulátlan hölgyet, - imádkozó sáskát -, ki Jago fogságában mint egy rohadék, kurva kém futtatva van, mert elrabolták..., és mást se tesz, mint hön szeretett nemzetéért, a rabságban sínylődő Othellokért imádkozik, és folyton beleköp Jago levesébe, mert titkon, hön szeretett nemzetéért imádkozik, de mert Jago mindenütt ott van, hát ott is a makulátlan, szűznél is folyton érezteti jelenlétét testlélekszemben egyaránt, de mivel Isten, az imádásig szeretett nem személyválogató, így Desdemona, bár Jagoval soha, de soha együtt nem működik hön szeretett és érte minden áldozatra képes nemzetéért, kivéve, ha a nemzet érdeke az, hogy Jago fejét, ideig-óráig Desdemona, ha nem is szántsándékkal, de a túlélés vágyának, kényszerének és parancsolatának minden bevetett ösztönével, úgy isten igazából elcsavarja!

Tudvalévő, hogy legendás időkben, egyszer régen történt, hogy nem eső záporozott, de csatazajos viharban pisztolytöltényeket küldözgettek egymásnak a szerelmesek illatos zsebkendő és virágcsokor helyett, ha az egyik fél esetleg másfelé is kacsintani mert, - pillanatok és rossz értelmű kacsintások egy-két láncszemén is sokak élete foroghatott a bizonyos kockán -, aminél, mármint a kockánál több is kell egy kifosztott és végtelenségig megosztott gyarmaton -

Ezen viharos időkben, mikor Jago Úrra igencsak rájárt a rúd, és csak úgy záporoztak felé a puskatöltények, félelmében, de lehet Istentől kapott sugalmazás szerint is, el találta magát ordítani, hogy Desdemona egy sárga kacs, ami kém-katonáknál azt jelentette, hogy az Angol király öfelsége izraeli ügynöke egy sárga virág, de lehet egy körte is -

Desdemona erről mit sem tudván, megkezdte pokoljárását, kényszerűség szerint, ha már mégis, ott is hű maradt önmagához, és másokért könyörgött folyton, kik talán a világ legnagyobb ördögei voltak is, de melléjük sodorta az élet, és a természet sem személyválogató, furcsa vonzások és kötések teremtődtek, mik választások nem, de tényszerű jelenlét adottságai voltak, melyek elől nem lehetett a Marsra átköltözni, de ártani se lehetett, mert a legtöbb, mit Desdemona tehetett, ha nem ártott, ellenben, ha komolyan nem vette valaki, azt a hátáról levetette, ha az rá találtatott volna mászni, vagy jól beleköpött a levesébe az ostoba fajankónak, ha nem akart érteni a szóból, de ehhez, a természet ajándéka, Desdemona, csak a legvégső esetekben folyamodhatott, mert neki ártani, az ártás művészete egyenesen tilos volt: tudták is ezt róla az ördögök, mind áldásos szférájába menekültek, mert a Siralomvölgyben így kiáltunk hozzá: Irgalmazz és kegyelmezz az bűneink miatta!

Kapkodta csak fejét a nemes hölgy a pokolban a sok hozzá nem való vendégecske miatt, kik közül sokan igen nagyon kedvére voltak, és lassan élete tartozékává lettek...

Együtt a pokolban: Dante alászáll, Krisztus alászáll, ki a fene állapítja meg ott, pokol az pokol, hogy ugyan ki az, aki a pokolban velünk együtt időzik... Elég egy tekintet, egy mozdulat, egy szó, és érezhető, hogy ki milyen minőségében van jelen..., mégis, ki szeretetből, másokért alászáll a poklokra, kinek van nagyobb szeretete annál?!

Desdemona, mikor a poklok bugyraiban nem felfelé közlekedett, hogy lassan elhagyja azt, és onnan kiszabaduljon, de egyenesen lefelé, barátainak inába szállt a bátorsága, és hagyták, Te vén Isten Barma, maradj hát, ha ott jól érzed magad! Erről szó sem lehetett, Desdemona másra se gondolt, mint

a szabadulásra, de a terhek nőttek, a pokol csak mélyült, új és új látogató vendég jelentkezett, és vége-hossza nem volt a pokolnak - Nem vagyok én a Messiás, a Lelkek szabadítója, hogy így rám tapadjon a pokol! - Gondoltad volna meg előbb! - rivallt rá Desdemonára a Pokol Fejedelme, ki csak hajtotta a pokoli lelkeket e patyolat tisztaságú szűz felé. - Miként játsszam el a világ kurva kém szerep után a szüzies imádkozó szerepet magának? - kérdezte a Pokol Fejedelme. Desdemona hallgatott, de szíve jó messzire elkívánczolt a Pokol Fejedelme Birodalmából, ha nem is a Marsra, de távol a Pokol Fejedelme érintésétől, mi nagy fergeteges, viharos csatazaj, eget verő nyomás, hogy a fejünk, ha nem is milliárdnyi darabra ripityára hullik, de biztos a pokoli nyomás alatt megzavarodik a nagy rázkódás, agyrázkódások fejbe koccintásai miatt, ha azt a Sátán Fejedelme kezdi rázogatni, hogy azt hihetjük a Föld fordul ki tengelyéből. A lárma akkora ott, hogy a fejünk, mint egy rivaldafényben háromezer különböző fajta zenét játszik háromezer különböző zenekar: a fúrás, kopácsolás, acélrudak egész nap való fűrészelése és a betontömbök kopácsolásról nem is beszélve! Ilyen lármában imádkozz és koncentrálj, Desdemona, és terved csak a Teidért, sok sikert!

Desdemonáról jó ideig hallani se akart a művelt, jó érzésű, polgári társaság, ki jól tudjuk a társadalom alapja, de a művészvilág tartózkodott tőle a leginkább, mint egy harcos pokoli nőszemélytől, ki nem érti, hogy a művészetnek semmi köze a katonasághoz, holmi autóparkokhoz, és más effélékhez, legfeljebb egy-egy jól működő maffiához, avagy világhódító Mágnes Miskához...

- Nemzetem, imádot, hön szeretett Nemzet! - könnyögött a nem létező övéiért Desdemona, mert tudta, hogy léteznek az övéi, csak félnek, elnyomottak, rabságban sýnylődnék, és az uralkodó elit nem vesz róluk tudomást, vagy róluk könnyen megfélemeznek, mert nincs erejük képviselni maguk, hallatni hangjuk: az elnyomottakért és a kifosztott, kismizettekért imádkozott Desdemona a Pokolban, és pár csodás becsületű, lángelme-katonáért, kiket hön szeretett!

Desdemona a Pokolban látta magát a szent királyi lepelbe bebugyolálva, és fején a Magyar Szent Korona, mi azok fején a nehéz időkben, kiket védelmeznie kell! Kezében a Jogar és az Országalma, és derekára a Szent királyi Kard felkötve -; majd a szeretett másik arcában megmosván önnön arcát látta, hogy aranyhímzésű tiszta fehér ruhában fején a pápai tiara, ki a mindenkori jelenlévő isteni erők kegyeltjeként, mint szerető szerelmes, szabad alázat és nyitott odaadás örkődik, imádkozik, és mindenkit a saját útján szabadon élni enged -

Mi lennél, ha Háború?

- Mi lennél, ha Háború lennél? - rikkantott inkább, mint kérdezte volna.

- Szerelem. Voltam. Vagyok. Leszek.

- Jól rábaszunk...

- Ja, a háború...

- Kellene volna legalább egy kocsit vennem hajdanán, ha itt megint ég, legyen miben menekülni!

- Ha lenne itt valami, Te húznád máris a beleid?

- Miért Te bevárnád a katonákat?

- Balfácán!

- Kit menekítenél?

- A családomat...

(feszeng, nem találja a helyét, kellemetlenül érzi magát!)

- ...nem engem menekítenél!

- egy négykézláb mászót?! Az jó lenne egy négykézláb mászó!

- Négykézláb másztam Istenem, belenehezültem a sárba, emelj magadhoz, Istenem, hogy ne legyek kegyetlen Árva!

- Árva Bethlen Kata..., ha-ha!

- Gonosz vagy, és kínoz, mert nincs másod csak e kízás! Nincs senkid, csak egy megtúrt lakótárs vagy, de van egy nagy szép szobád és teljes ellátásod!

- Neked saját lakásod van, és magad látod el!

- Így alakult, amikor valakivel már nem bírtam együtt élni, mert a közelségében a világ összes fekete karvaly kampósa belém mélyesztette csápjait... a nyomorúság, a szegénység, az elnyomott lét lelki és szellemi rokkantjai..

- Mindig azzal jössz: a Felszabadúúúúúúúúúulás! És ha nincs más, mint migráns1., migráns2., menekült3. És menteni való4...és egy nyomorult embertömeg veled az élen az élő halottak élén!?

- Te most menteni akarsz, avagy megsemmisíteni? Temetni küldtek engem, miután megcsinálták az élő halottat, az üvöltő robotot X maguknak, miután nem lehetett soha sem azzal, kivel épp szeretett volna, mert azzal épp sose csinálhatta ki-ki, kivel szerette volna, amikor épp önmaga lenne, mert attól mindig elválasztott ki volt és van, hogy ne lehessen önmaga, aki..., mert mindig előregyártották, ami ők maguk voltak, de nem az én volt, mert az én nekik nem kell, az éntre nincs szükségük; az én, aki mással akarta, mint ki barátságot tetteve árulta?

- Bár megvettek volna annak ellenére, hogy tettek róla, hogy ne vegyenek meg! Bár ettelek volna meg!

- Rajtad ragadtam, és már nem kívánsz menekíteni engem, mert én nem kívánok menekülni, mert tudjuk, hogy nincs mi elől és nincs hova, mert ez a Fekete Zongora! Van bőven azonban, mitől óvakodni!

Rajtad ragadtam: senkivel nem maradhattam, kivel lenni szerettem volna! Te vagy az egyedüli, akivel maradhattam, aki maradhatott! Mindenkit megöltek mellettem, és elhalásztak mellőlem...

- Ha lehetett, mit sem értek!

- Tudod Te, mit beszélsz!

- Tudom!

- Szóval Te a családot menekíted, nem engem!

Kellemetlenül fészkelődik, majd nyugodtan, mégis kissé zavartan eseng.

- Téged, persze, hogy Téged!

- Te, Senki Fia!

- Nem! Így látod, akkor az!

- Egy buta Buddha vagy, ki mindig túl szenvedélyes!

- ...buta Buddha vagyok-e, ha Téged ölelhetlek, ki gömbölyödsz bennem, kit újra és újra megszülethetlek általad, ki az örök anya, a teremtő géniusz?!

- Akasztod a betűt a betűvel össze, mint bajszod velem! A végén arra jutunk az agancsunk, ha összeakad, ha menekítesz, csak engem, magad előtt is engem, de én már nem menekülök: itthon vagyok!

- Megváród, hogy felégjen alattad a tarló, és jöjjenek a katonák? Lesz elég!

- Az én házamra lövik majd ki az első rakétát az én ablakomon lövik be, és az a rakéta írás közben talál, és az ott lesz a vég..., édes álom, mi elaltat, és közeleg!

- Sosem engedlek már, mert hozzám nyomorodtál, édes kurvám, Te bűdös picca!

- Ha nem szeretsz, miért jársz hozzám?

- Lusta vagyok, és itt meleg van!

- Én is lusta vagyok egy f... után futni! Mikor lánogtam, gőzerővel bizonygatták az ellenkezőjét mindannak, ami voltam: égő szenvedély egy álom rejtekén, és Szerelem és szerelem! Maradtál te, ki lehetett, kit nem halásztak el még eddig, ki akkor is itt vagy, mikor fintorgok, de nem akarlak elveszteni, még ha a vörös folt a fejed tetején növekszik is, és a faszod lekonyul lankadó, hervatag virágszál, kinek bűdös a zoknija, és ritkán tesz arcvizet az arcára!

Senki Fia és egy Örök Árvácska!

- Bedugjalak a kocsimba, ha menekülök a háború elől?

- Mentettél már magad előtt és helyett engem! Már nincs erőd se magad, se engem menteni! Nekem nincs erőm menekülni. Majd írok, és a rakéta becsapódik, és egyszer csak vége lesz; de boldogan halok meg, mert a ravaszok mosoly ott lesz az arcomon, mit sem a kihívó gonosz szellem, sem a kerecsensólyom rabsága, se szabadsága nem teríthetett le végleg...

- Miért, állsz, jársz a két lábadon, emberhez méltó módon?

- Ez a szabadság, mire mindig is vágytam, de oly keveseknek adatik meg! A vágyakozás elragad a tobzódó lég viharai, és nehéz a kízó magas fellegekből hazatalálni, de nem lehetetlen!

- Mi az otthon? Mi a hazatalálás?

- A gyógyulás. A megbocsátás és az elengedés. A megértés. A másik elfogadása önmagaként, ami volt, és ami van. És önmaga elfogadása, ami volt, és ami van. Nem másként láttatni önnön magát, hanem ami volt és van!

- És most mi van?

- Minden, ami van, van, és nincs, ami nincs! Van a vágyakozás és van a realitás. Van az alkotás és van az önfenntartás; van az önismeret és önelfogadás. Jó, ha jössz, mert míg sírboltként vélsz rám csukódni, kiegészítéd, mi belőlem hiányzik, és magányom otthonra lel: időnként idegesítesz, ha jössz, máskor boldog vagyok, ha itt vagy, és jó, ha jössz, és itt vagy! Már nem veszíthetlek el, nem, mert hozzád csönkoltak és nyomorítottak, hanem, mert úgy simul egymásba üres köreink, és betűink úgy csapnak egymásba a szofista szócsatáinkon, hogy szeretsz-e, és unsz-e, és vágyol-e még rám, és én megcsinálom éppen melletted, amit nekem kell, miután és miközben mással nem engedték csináljam, de én velük voltam a végsőig! Mégis már rég nem élnék, ha nem vagy!

- Bűdös kurva vagy csak, ki végig kihasználta, és másokat szeretett közben!

- Is-is. De állj, Te ki vagy! Kezeket fel, vagy lövök!

- Nem lesz szükség se háborúra, se rakétára!

- Rajtam ragadtál... hulló hajrengeteged ragacsos bőrömmön!

- A fejem ragadt oda a bőrödhöz, és a faszom a függ egy fekete lyukon!

- Szegény fejed és egy állhatatos fasz, kit szeretek mégis..., van, kitől undorodnék..., tőled már nem, még ha olykor undorító is vagy! Egy katona? Egy értelmiségi? Egy műfordító?

- És Te, ki vagy? Bűdös, rohadt, kibaszott Kurvám, és Te ki vaaaaaaaaaaaaaaaaaagy?

- Nem egy varangy, de nincs ellene kifogásom! Egy kis szofista a közeledben, egy alkotó a múzsája árnyékában, de alkotó, tehát ő az erősebb!

- Szétcincálnálak, ha nem érezném, hogy esélytelen, mert megközelíthetetlen vagy immár! Ha el is vegyülök ösztönöddel, és hátat mutatok, és cserben hagyom, és odadobnám ezerszeres halálnak a gyűlöletem mágnesén, hogy erőtlenedj, és végre ne maradj, és végre ne legyél, ne lássalak, és ne legyél, kinevet akkor egy diadalittas szellem, ki szeret, és élvezni alávetett kínom, hogy rajtam úr és uralkodik.

- Nyald ki a seggem, ha így látod! Akkor nem érdemelsz már mást csak seggnyalást, Te szolgál! Nem kellett másnak; neked sem kellek, aki én vagyok. Valami ellenállhatatlan vonz a testem, még ha grimaszolok is... Te mindig a korkülönbségre hivatkozol, hogy azért nem lehet teljes a szerelmünk..., de ez nem biztos, hogy így van, és nem biztos, hogy igaz!

- Kell, ki a gazdag övezet központjában a minden!
- Az a Szívem!
- Az kell nekem! Nekem és nem másnak!...
- Az anyámat nem menekíthetem, nem szorul rá; ugye Te sem lennél négykézláb járó menekült?
- ...álló Szívem belém karolt, és felemelt engem, mert nem csak játék és nem csak álarcosbál!
- ...hazaértünk, szívem!
- ...Talán, igen!

Monológ

szellemharcok tiszta sugaránál küzdeni, és a mély süllyedésből oly magasra tenni, mint lehet

Szabad-e a Nő szíve akkor, ha szeret? - kérdezte önnön magát, mert nem volt más.

Szabad-e a Nő szíve akkor, ha nem szeret? - kérdezte önnön magát, egy másik jelenlétében, ki talán volt, de nem tudta, hogy ki ő..., csak azt, hogy régóta vonzódott hozzá, mint valami holdvonzás következtében létrejött apály és dagály érzelmei -

Lehetünk valaki ereje maszkjának rabságában sokáig, hogy szeretetnek, sőt barátságnak hazudjuk, hogy el bírjuk viselni, túlélni, és létrejöhessen az, amire várunk, önmagunk az elvegyültem és kiváltam nyomán...

A Súly mi megigézett az ördögökben, és valami jéghideg, avagy egy Kígyó kellemes közeledő tekergése, mintha az Én számítana, nem a ravasz és leselkedő, kíváncsi szándék -

A Tömeg, mi fénné válik az ördögökben, amint a Lét terhét elrendezik feladataik nyomán a mindenkori Feladat kis parányi céljaikban megalkotódik tekergő, léttelen, saját lét nélküli, idegen eredetű meghatározottságban ördögi létezésük: annál ördögibb, minél kevésbé önmaga; egy másik kötözött lelence, ki veszi bérbe, mint egy gazdasejt egy hajlítható és eltéríthető és forgatható, csavarható másikat...

Miként szerette az Ördögöket! - gondolta, és ez mit is jelent, és mit is jelentett?!

Az életét jelentette, ami a határtalan szerelemé volt, de az ördögökkel volt dolga mindig mindenben és mindenütt -

A viharsebesen tengelye körül forgó, és a Nap körül keringő Föld elektromágneses eltérő töltései vonzalmán történtek-e e kötések, vagy egy Titkos Jósda jóslatai határozták meg jövőjét, nem tudta, de gyanította, hogy a Tűz körül tudhattak róla valamit, egy határtalan Jó jövőt, és mindenáron el kívánták azt a Jót kerülni, hatalmukat megtartani igyekvők, és e Jó veszedelmet világgá kürtölő és sugárzó kémeik -

Nem hiszek a hatalomban - állapította meg. Nem azért, mert ma mindenki a Hatalmat akarja, és van kik gyakorolják, hanem mert kicsinyes, szűk látókörű és ostoba szinte mindig, és úgy veszejt el mindig mindent, hogy mindent meg akar tartani!

Féltem-e a hatalomtól? A legtöbbször igen, nagyon, de a világ semmi pénzéért be nem vallottam volna; minél inkább féltem, annál harsányabb, hangosan kiabáltam, mint hajdan a kalandozó magyarok, hogy erejüket felettébb hatalmasnak tartsák ellenségeik, és ha kételkednének is, évtizedekig kémleljék és találgassák, mi a kalandozó magyarok titka, mire természetesen már lesznek veszteségeik, de felnőnek az újabb feladataikhoz, mert a Nagy Harcosokat, kik a bőrüket a vásárra viszik másokért, egy álomért, őket az Élet edzi, és rugalmasságra, flexibilitásra neveli! Lehetetlen leragadni egy Fekete Foltan, egy Gyász rémes és hosszúra nyúlt emlékezetén, de lehetetlen a kötöttség, amely kizár minden szabad ítékezést és gondolatot, alkotó életet lehetetlenné tevő mindkét fajtája lehetetlen, még a rossz Házasság is, de lehetséges minden szabadságot és beteljesedést biztosító kötés és kapcsolat!

Hiszek a Jóságban, de nem hiszek a Jóság a Jóságért elvben, mi megrontja a Természetet!

Az életre nézvést a Gonoszságot, tehát a gonosz szellemet tartom a legveszélyesebbnek, mert a Szent Lelket öli meg, és tartja fogságban, mi az Éltesítő Élet maga, és addig kínozza azt, míg vagy megtöri, vagy részévé válik, és eluralja, hogy céljaira felhasználhassa, de mindenáron az Uralom éltesíti a Szellemvilágot! A Gonosz a Jóra éhes, a Jó a Gonoszra, egymás területeire szomjúhoznak és éheznek, miközben saját teret és uralmat vesztenek, mégis a természet örök szabálya tán az emberi szféra lélek és szellemvilágában a kísértő e játékos huzavonája!

Minden bűnösség a gonosz és a jóság harca mellett eltöri! Kavarg a létesítmény-kerékben létesítményeink pokla és imamalma kötegeink bálákba kötvén, és felgyújtván, avagy a csillagos úrbe száműzvé kis rózsaszín virágzó rügyeink fagyhalálra, hogy ott dögljünk meg, de ott Csönd van és Hó és Halál!

Együtt akartam azokkal, akiket szerettem, de ök terveik megvalósításukban egy gépcsavarra anyának gondoltak esetleg talán, avagy szolgálónak, de nem egyenrangú érő és gondolkodó társnak. Értesítő, hogy tervük, ha volt, nem illett feltétlen az én terveimbe, és sok dudás egy csárdában még angyalok közt is pokol, de ha nem dudások, mit is tanulhatnék tőlük, lenne-e értelme velük akár csak egy pillanatra is meg- és leállni az úton!?

A földi mágneses mező természete szerint, ha koncentráldik valamiféle gonosz szellemi erő a földi határban, kitermelődik, megszületik ellentétes előjelű párja a Föld Álmán, és az örök harc szerint e Szellemi Jelenlét érethető, de egyszerre köthető és nem is köthető archoz és maszkhöz -

A Gonosz szellem nem ugyanaz esetleges rivális szellemekkel, kik kiszoríthatnak a harcban erejük és adottságaik okán..., és nem is a Hatalom lapokat leosztó kisszerű zsarnoki, de konspiratív-titkos befolyásoló világalkotó mindenkori szerepkörével., de ha az Ember Magyar, és érdeke Magyar, és egy lehetetlen földrajzi helyszínen kell függetlenségét megőrizni, mindegy, hogy a germán, avagy egy angolszász, osztrák Császár, avagy az orosz Cár, a török Szultán, a tatár Kán, vagy egy szemita Uralom fenyegeti-e folyton-folyvást Autonóm Magyar Létét!

És látta, amint a Helytartók közül sokan szövetkeznek ellene a Tűz körül, mert meglátta öket, de vagyontalan és hatalom nélküli lévén nem bírta képviselni magát és övéit, mégis hangoztatta véleményét, hiába mondták, hogy maradjon veszteg, és KUSS -

... mert látta, amint a beavatott tűz körüliek lehazudják a csillagokat is, és ártatlanokat pecsételnek meg életveszélyes vádakkal, amint a kulisszák mögöl osztogatják az Uralom lapjait: angol kém volt az orosznál, pogány kurva az Egyházban, antiszemita az Angol Királyi Udvarban, és amerikai kém az oroszbarát német vizeken, és orosz az angol -, esetleg Amerika-barát német vizeken -

- Nem az! - mutogatott egy-két igaz Ember pantomimet. Á, dehogynem az! - volt a válasz.

- Akkor megmentjük úgy, hogy az! - volt a néma válasz.

Csoda számba megy, Isten létére lehetne egyeseknek bizonyíték, hogy valóban megmenekült az árusok szibvásárán, kézről kézre egy piros pöttyös Fehér Labda, amint dobálták egymás közt, kik szerették, és nem csak a kosz ragadt rá, de nem is csak a Hógörgeteg, és nem is csak egy gyilkos, érdekeket fontolgató és kijátszani akaró és befolyásoló Némaság, hanem jó szándék nyomán, ötet felnevelő és lassan romjaiból felépítő Bölcsesség, az örök csillagok között az emberi melegség!

Én voltam nektek útban?

Gesztenyebarna, vörösésbe hajló hullámos hajrengeteg a nemes fehérekkel mezítelen lovaglása a sűrű aljnövényzetű lombhullató erdők nincstelen magányán, egy Őzike tiltakozása, hogy vigyázz!, mert feléget a sátáni erő! Egy erős akarat mégis, ki megalkotja a pokoli erőt a szívben, hogy meglát-hassa csak egy percre is az isteni békét és otthon lakást, hogy van valaki, ki igazán van, és nem gonosz, de jóság és szabadság, és iránta érezt igaz szeretet!

J. S. Bach, Liszt, Wagner, Bruckner, Vivaldi, Mozart, az isteni szent zene...

És a meditáció, mikor a szálak és kötelékek eloldódnak, és nincs semmi és senki, ki idegen, ki köt és megköt érdeke szerint, de egy végső oldottság és szabad kötetlenség, amikor látod, ki vagy, egy sorsüldözött nemzet, ha királya nem is, de folytonos érintkezéseken a világ érdekeltségén ezen elvéreztetett és megnyomorított, agyonkínzott nemzet vélt érdekeiért krisztusi palástban, Krisztus szívében egy női Buddha megvilágosult abszolút tudatossága, békére és jóra törekvő Szellem, ki elszakadt innen, a földközlelől rég, hogy a zseniális művészi isteni energiát adhassa azoknak, kik méltónak tartják, hogy tiszteletük jeléül felvegyék olykor e krisztusi Buddha Palástot!

Mégis mi köze mindennek ahhoz, hogy antibiotikumot rendeltek, és szedte is, és fosott és fosott egyvégtében, miután alul nem semmi, de úgy elfertőződött, hogy nem kínálta fel pináját akkor terítékre, könyékig lenne tejfel másoknak, de valaki ezért úgy hisztizett, mint egy rossz kurva, vagy kitarított szépecske, hogy majdnem törésre vitték a dolgot, hogy sosem látják többé egymást, mert neki az jár..., de aztán bár nagyon igyekezett ráérzős, beleérzős simogatásai időnként csak szeretgetni akartak, és nem gyönyört okozni, például játszani!, hogy dobolna egy nagy hordó-hason, de a másik meg akarta értetni vele, hogy egy rossz kurva, és hülye röhögése különben is elviselhetetlen, minek jössz akkor? - kérdezte, és tudta, a másik túlment egy határon a szeretetlen durvaságban, amelyet az ő szerelme már nem tud sebek nélkül áthidalni!

Fájdalom, egekig érő üvöltések és egeket ostromló fájdalom, hogy akiket szerettem nincsenek többé, mert nem is azok voltak, kiknek gondoltam őket, csak a magam ideái álmai kivetülése egy álmvilág virtuális rajzolatai, mi nem a valóság!

Az idő, mint egy fenomén nem lineáris, hanem a jelenben ott a múlt és a jövő: hozzáférhető, mert az időháló csomóin sűrűsödik a létezésben!

Létezéseink kavargása, a sorsok összecsomózáván, egymást felismervén a Lét Semmijén megsemmisülésünk, és mégis létezőnk e megsemmisülés egy tejfehér semmiben egy nincs, ami van pillanatain, a szellem magányán!

És nem tudta megbocsátani az uralmon lévőeknek, hogy nem szerették ezt a nemzetet úgy ahogy ő, hogy nem, hogy nem tartották elvéreztetett-kizsigerelt hulláját a karjaikban a végkimerülésig, és nemhogy nem védték, és képviselték, és szerették utolsó lélegzetnyi erejükig, de a gőgös aljas terror örökségét választották félelemből, hatalomvágyból, kicsinyes kényszerek vélt előnyeire -

És akkor látta a csúszó-mászó nyomorék-nyomorultakat, e halálra kínzott, elárvult népet, a tengődő, lélek vesztett és szellemtelen milliókat, és sírt hosszan és sokáig, de megfogadta, hogy amit még lehet, meg fog tenni ezentúl is azokért, akiket hozzá vezérel a sors!

És békülékenyebb lett benne az elutasítás, és oldódott a görcsös fájdalom, miután már nem nézett oda, ahová, tudta, neki nem szabad odanéznie! Persze a szemek belemartak még időnként, és az erőszak uralom hatalma kínozza még, de szemei szivárványa edzettebben lökte ki a provokálók okozta mérget a tisztaság álmain -

Névadók: Árpád-ház és az ismeretlenségbe vesző eredet-múlt és a Névtelen

2017. 07.24. Árpád-házi Szent Kinga

01.18. Árpád-házi Szent Margit; Árpád-házi Bizánci Piroska Császárné

07.18. Árpád-házi Szent Hedvig

11.19. Árpád-házi Szent Erzsébet

02.02. Gyertyaszentelő Boldogasszony

03.26. Gyümölcsoltó Boldogasszony

07.02. Sarlós Boldogasszony

07.22. Magdalai Mária Magdolna

08.05. Havas Boldogasszony

08.15. Nagyboldogasszony
09.08. Kisboldogasszony
10.08. MAGYAROK NAGYASSZONYA
12.08. Szeplőtlen fogantatás
11.24. Krisztus Király

Kérdezed, és én már annyiszor válaszoltam Neked: a Határtalan Szerelem a Magyar Nemzet iránt!

Krisztusi szellem, mely nem árthat és jó próbál maradni, míg hű magához; nagy befogadó irgalmas szellem!

Nem a Nagy Inkvizítor ki csak a hatalom aspektusa Krisztus körül; a másik oldalon rejtőzködöm mi isteni minőség és így nyitott Istenre és világra; határtalanul elasztikus de csak egy bizonyos határig mert valójában egy kőszikla becsülete a hűségében: őskövület; ízig-vérig Nő: nagy álmodó és szenvedélyes a végletekig; nagyon tudja mit akar de nem akaratos és nem erőszakos inkább félénk szelíd és jóra való de tébolyultan kifordul önmagából és üvölt torkaszakadtából ha elhasznált idegei szétcincálódna a nagy hatások következményeképpen -

Ki kicsoda: ki téged határtalan szeretett, de magához, ki Te is vagy, hű maradt!

Egy fényes pogány hun-magyar kinek a buddhai Krisztus a leginkább szeretett szelleme ki közel van nagyon egy Istenben! Így világok világa: így világ a női princípium, mint a Magyarok Királynője A Mennyei Királynő Asszonya Angyalok Királynője -

Apám, a nagy pusztuló bohém a semmibe kínzott, mégis boldog, de elhagyott és árva nincstelen!

A szerető, de erős Szív táplálván láthatatlan humuszával a Földet, a gyémántszerű intelligencia, ki átlát embereken és helyzeteken, látja rákfenéjük és erényeik értékét és értéktelenségük...

Kérdezed ki ennek az apja? A hagyomány és dühödte vagy és haragos, mert közel vagyok a bőrdön csüngők, mégsem értesz, mit akarok és ki vagyok, persze túlságos nagyon is, de megvan a látásod érdeke rólad és rólam és az egészről és tán a rokon ellenfélből a rokonság felszíni ellenáramlásai egy irányba áramlik a felszín alatti víztömegek!!!

Apám is vagyok de nem csak: mert míg a hatalom fekete csápjai vájnak karma csőre váj szinte vés elmémbe megszerezni és használni mert a hatalom csak azt tud addig én védekezem mert széjjeltépett szétcincált használt megvett elmeszelt befalazott van elég, és nem csak szolgálkúekre van szükség és de nem csak Ördögökre; értesz, a Szerelem vagyok, de nem A Nagy Parázna hanem az Örök Női a szerelem a harc és a termékenység az etika és erotika a legnemesebb értelmében az isteni princípium -

A gyógyító a tanító az irgalmas jóság az esélyek esélye a tiszta szívűség és a mindenkinek mindent lehet elve de következményei vannak tetteinknek: a legnagyobbban értelmezett szabadság erénye a nagy befogadó a nagy elvegyülő de öntörvényű erős szabad jelenlét öntörvényűsége önállítása de mindig másokért is: a lényeg a határtalan szerelem szíve a hun-magyar nemzetért de határtalan szeretet a világért az Istenben; ha időlegesen a szíve nem vérpiros vérnarancs bíbor és rózsaszín, de elfeketedő sem lesz gonosz elvből a hitében szíve nem halott akkor sem, csak kiürült fáradt elhasznált és üres szürke szív, de dobog akkor is, bár párszor mártírhálált hal a szeretteivel, kik benne is halnak és kelnek újra és újra, új életre -

Ki vagyok, kérdezed: mind, kit szerettem nagyon, és kiknek száma tündöklően magas, kik lettem én a szerelmes befogadásban: a Tibeti művészet levágott fejei szemeivel ábrázolja a szellemi sokszínűséget, a szellemi sokféleséget, az uralmat, de az enyém a szívjószág uralma!

Örökkévalóság ruhatára: mint egy színész ki kedvenc szereplőivé megsemmisülve átlényegül magát vesztve a szerep idejére; de mit éltet, e maszkos, álarcos, álruhás menetet a hűség szerelmes becsülete és az isteni örök minőség, mi e szereplőket egy édeni-éteri színpadán a képzeletnek együtt szerepelteti, de képzeleti virtuális világunk, bőrünk része éppúgy, mint a valóságos világ és a képzelet álom-szöttese sokszor az akarat szálain lesz való világ!!

Párhuzamosok a végtelenben metszik egymást... - mondod mekkora badarság, de a szellem művei az átáramlás és átlényegülés a tudatátvitel a megszállottság a távhipnózis az angyali-ördögi világban, hol vagyunk: erről tanúskodik a fénykorszakunk, a jelen jövője! A technika finommechanikai kvantumfizikájában a Mágikus Kor nagy szellemi harcai tanúi vagyunk.

Mindez vagyok, mégsem boszorkány, mert mindent, mit tettem szerelmen alapult, de e szerelem virágai mindig feketék voltak: sosem számított a hatás, sosem a mások használata, sosem a hatalom.

A művészetek vonzaskörében éltem: az irodalom érdekelt vonzott leginkább később a képzőművészet lett a Mágikus Tükör majd a zenében és táncban tudtam föloldódni igazán!

Írni akartam a magyarságnak valami rendkívülit, szeretetből: ha alkotsz, növekszik benned a szeretet!

Az ind és a sumer szerelemistennők: Aditi-Inana és Kinga, IV. Béla, - az Új Honalapító a tatárjárás után - leánya, a lengyelek szeretett királynője!

Apám egy másik apám nagy hatása a hagyomány vizein, egy vidéki kúrián Angliában egy James Bond és egy Shakespeare-i Nő birtokán él és hal, mit cipel magával és majd én, kihez eljut a vatikáni Bazilika kupoláján áteresztődő, beragyogó fény, de Fellini és az antik Róma romjai, az ázott római freskók a metróépítés során -, majd Nagy Károlynál tett látogatása apámnak a németországi magyar katolikus gimnázium paptanáraival a pogány műveltség nagyra becsült tisztelete a krisztusi szívben, és Jeruzsálem, a kultúrák találkozásának városa!

A beteljesülés a magyar nyelvben, míg nem fürödhetek mezítelen anyanyelvem virágos mezején egy világhatalom gazdag paradicsomában, mint e magyar nyelvben való feloldódás és megsemmisülés voltál Te a beteljesülés, az én feladatomban, melyhez az élők közül Te álltál legközelebb, mert művelt római katolikus és mégis Attila király a hun-magyar fényes pogány, és Krisztus, a mágikus fehér király, apostolkirály és géniusz. A feladat: maradni e nemzet szívében a nyelv és szelleme által, melyről vallottál, és a példaadás: Mátyás apostol: 02.24.!

És minden mi az isteni szent művészethez és a szellemi szférához köt engem: vallások ismerete a hit filozófia tudományok...

Természetszeretet! A hun-magyar indiánok nevei szabad szellemmel fényes tudás szabadjai szabad harcosok, de sosem az ártás szellemével, de az önvédelem és a saját közösségek védelme szellemében erős akarató szabad szellemből őserő birtokosai!

Elvegyültem és kiváltam a hagyományon az abszolút személyes isteni örök minőség!

Autonóm személyiség: hatásokon, mégis független ősi és mágikus fénykorszak szelleme az Örök Nő -

Megérkezés a városba

Mindenki azt látja, milyennek mutatod magad, s csak kevesen értik, milyen vagy valójában.

Ez volt a szerelmes szabadság gesztusa a 2019. Nemzetközi Könyvfesztiválon, ahová elvitt pár gyereket, hogy megmutassa nekik a Goethe-sarkot, az angol sarkot, az olaszt...

Vörös Veréb? Dehogy. Nem tudja, ki szereti, és ki gyűlöli, és a gyűlöletet választja, dehogy! Keresi az igaz szerelmet, mi itt ritka rég, mint a fehér holló, és mindenünnen ellensége leselkedik rá, ha kell baráti áruhában, mert van, kiknek mindig csapdát állítanak, minek értelme, hogy bármit választ, ő hulljon a csapdába bele, és mégis ő legyen mindig a rossz és az örök vesztes! (Szerintük riherongy egy kurva kém!)

Tudod, úgy ők gondolkoznak, a kurvák, kik futtathatók, mint a mérgezett egerek és a gépesített mozgatott egerek, az agymosottak, a fáraóhangya sereg, a bekötött katonaság, kitől, ha minden lény-

gest elvesznek, és nem marad semmije, akkor igazán használható, ha halálra kínozzák, avagy csak a szellemi fölény, avagy sugárkezelésében, egyre megy, hogy egy fekete elmében égsz, vagy sugarak célkeresztjében!

Vörös Veréb? Dehogy. Nem tudja, ki szereti, és ki gyűlöli, és a gyűlöletet választja, dehogy! Keresi az igaz szerelmet, mi itt ritka rég, mint a fehér holló, és mindenünnen ellensége leselkedik rá, ha kell baráti álruhában, mert van, kiknek mindig csapdát állítanak, minek értelme, hogy bármit választ, ő hulljon a csapdába bele, és mégis ő legyen mindig a rossz és az örök vesztes! (Szerintük riherongy egy kurva kém!)

Agyon szaggatott, el- és kihasznált, agyontöredezett kiszolgáltatottak, miként szerethetnének igazán bárkit is, ha rég minden egész darabokban, és az Út sincs, az is fragmentum, de kinek-kinek létezik a sajátja egy egészen! Ne hagyja hát, hogy más megtörje, reá rátelepedjen, és akaratát rá erőszakolja, hanem küzdj és bízz, hátha létezik sok ellenségnek öltözött igaz barát is!

Féltek attól tán, hogy ő egyedül veszélyes számukra, de velük együtt gondolkozván akart valami rendezett, szép, szabad újat, de a kezdeteknél tő alatt csonkolták -

Ez a csonk voltak ők, ez az agyon áztatott, alázott, kizsigerelt, hullává gyalázott Fenség, kiket szeretett, de nem bírták elviselni a szeretetét, mert nem létezett nagyobb büntetés számukra, mint az a rájuk szegezett kérdő tekintet!? Régóta már nem tudtak és nem szerettek senkit és semmit, és nem tudtak, és nem akartak adni semmit, csak hatalmuk fenntartandó, - annak maximális, kérdések és válasz adás követelése és kötelezettsége nélküli -, kiszolgálóit, hisz nem lehet itt semmire se igaz mód válaszolni, és akkor már tisztességesebb hallgatni -

Aki egy globális egészet kényszerül látni és fenntartani, nem ragadhat le évekig egy halálra sebesített katonánál, mert neki már nem lehetnek sebei, még ha naponta szórják is nyitott sebeire a sót: „ide többé be nem teszi az a Nő a lábát”, akit ő választott talán, de kibaszták, mint macskát szarni a keresztút első állomásánál, mert a könnyű életet áhítozták; ki nem? És benne egy „lázadó, kurva kém, ki ráadásul nem is az övék, de az ellenséges oldalon sertepertél, egy boszorkány, egy Fekete, az ide be nem teszi többé a lábát!”

Ha valami Fekete az éppen ez a Pokol, mi nem más, mint a császári szenátus leosztott lapjai a tőke körül, mi mára egymást öli, de ez csak a Látszat!

És nem is lenne ez baj, hisz a szlogen a „Nyugati Világ védelme”, és ki szeretné ennek pusztulását?

A baj ott van, hogy ez a tőke tűzzel-vassal gyilkolja azt, amiért ő itt van: egy kizsigerelt, elvéreztetett, idegeit végsőkig felőrlő és felőrölt, kifosztott és halálra csonkolt nemzetért, melynek ingyen adták kétharmadát az ellenségnek és a maradékot is ingyen akarják, mert nekik jár, mindig minden ingyen, mert megszokták, hogy akinek van, adatik! Az idegenek gyámkodása alatt azt kell mindig elsöpörni és elsöpörtetni a gyámkodókkal, - akiktől irtózik, jobban, mint bárki mástól immár -, azt kell megsemmisíteni, amit ő szeret!

Ahogy az olaszoknak Dante, az angoloknak Shakespeare, a magyaroknak is van királya, nem is egy, egy ismeretlenbe veszett kódos múltban ott él elfojtva e nyelv lelke szellemében számtalan spirituális vezető, király és regös énekes!

A „Nyugati Világ” védelme mindannyiunk érdeke, de nem mindegy, milyen az a nyugati világ! A szabad és boldog Birodalom, sose felülről vezérelt Halál, hanem alulról szerveződő Élet, hol szabad kinek-kinek sértetlenül, helyi érdekét felismervén érte munkálkodni, mert a Birodalom erős csak így lehet!

A megtermelt javak, pár kézen, ha megoszlanak, az végzetes mindig a közös jó megteremtésében. Nem kiáltja, hogy „döntsd a tőkét, és ne siránkozz!”

Másért és másokért kiáltott évekig!

Végignézte, ahogy halálra kínozzák az egyiket, majd a másikat, majd a harmadikat, és mert három a magyar igazság és egy a ráadás, hát..., és üvöltött és sikított, hogy „Ne tovább!”

Elmérgezett, egymásra uszított, megtévesztett, veszett Kutyák és szelídített vadmacska faj, ki oly beteg, hogy gyűlöli saját faját, és azt támogatja, ki gyűlöli, mert a végsőig nem veszi észre, hogy annak vitorlájára hajtja a szelet, kit gyűlöl, mert itt e föld örökölt szolgaság és kiszolgáltatottság, de én szeretni és gyógyítani jöttem, és nem gyűlölni és nem felégetni a maradékát!

Nem is átjátszani másnak egy tál lencséért!

Egy minden lényegest, tehát a valós titkos és tudott uralmi hálózatokat eltakaró ködösítés és igazságot amúgy is tagadó virtuális és látszatvilágokat éltető, a hatalmi berendezkedést így megtartó, minden mást elnyomó, mindent lebontó, de semmit, az új embert megtartó filozófiát létre nem hozó, vagy azt agyonhallgató hatalom nem erős, de veszélyeztetett és erőtlen, és mindig egy központosított, rendőrállam a válasz a tőke korlátlan uralmára: csöbörből vödörbe!

Mi magyarok, kinek megvan a Szent Koronája, és tán annak mindig választottja is, ki vigyáz az igaz népre és nemzetre, a gyűlölet és gonoszság felismerő ismerőjeként. Soha nem lehet nekünk, míg másoknak sokat, akár mindent lehet!

Lehetnek gonoszságban, hazugságban, gyilokban, újra és újra összetörhetnek minket, de nekik sose kell tükörbe nézniük, míg határtalan pokluk terjesztik a világon, lelkük örök otthontalanságának poklát! És nem hagyják, hogy másnak nyugodt és békés és szerető otthona legyen, vagy addig fészkelődnek, míg kitérítik a saját otthonából!

A mindenre rátelepedők, kik elszívják az élő nedűt, majd a másikat bedobják a poklába!

Mi is volt a hegyre járatás, mit mégse bánt meg? Az idegei elhasználása és áramosított eltérítése! Egy hívő magyar, mágiikus-misztikus, fekete romantikus, ki mégse volt fajelvű, nem volt sovíniszta, mert Krisztussal jegyezte el magát, mikor a szépséggel és a tudománnyal! És tőle tudták, hogy életét is odaadná barátaiért, hát nem kellett az ellenségnek, de valaki elfogadta áldozatát és magához vette, mert hol van ma már az a népből, ki maga lesz másokért égő áldozat szerelemből, és nem a másikat veti oda, bárkit is, csak magát mentse!

Mi magyarok is tudjuk, hol dörög, és hol osztják le a kártyákat, régi nemzet, sok harc után!

Mindenki azt látja, milyennek mutatod magad, s csak kevesen értik, milyen vagy valójában, de tudd, hogy az ellenséged, már tán születésed előtt tudja, hogy jössz és résen lesz, hogy tő alatt vágjon el minden álmod és minden gondolatod, de élnek az igazak, és elrejtik rejtőzködvén szerelmük irántad, kik tudják, igaz vagy!

És vagy, mert egy nemzet lebegett a szemed előtt, mindig másokért kért és harcolt és volt kész az áldozatra mindig, de a valóság és a realitás milliárdnyi pókhálója sorvasztotta és ítélte lassú haldoklásra, mi volt határtalan szerelmes kén és szenvedés, melynek keresztjéről újra és újra lejött, hogy egy zseniális lélek és szellem otthonából beteg és elkínzott testét új életre maga szülje, mert a Magyarok Nagyasszonya, Angyalok Királynője e Szent Korona valós és igaz Birtokosa -

Szerelmes Budapest

Most írj, Te rohadék!

Nem mondta, hogy Isten dicsőségére gondolja-e, mert nem szerette a nagy szavakat, és sokkal jobban tisztelte és szerette azt a valamit, hogy néven nevezte volna, de érezte mindig, és megpróbált benne megmaradni és élni, de megpróbálni birtokolni őt akár egy név adásával is, ez volt lehetetlen.

Ez a Hang, ki mondta mindig, hogy Rohadék, ott volt már akkor is, mikor a Szerelmének Chicagóban magyarázta: Értsd meg, a kárpát-medencei magyarokért vagyok én, és szeretlek nagyon, nézd, folyvást képekről írok, a tiedről is, és nézem és látni kezdem őket, de ott vannak ők, egy pár nagy nyomorult az nagy veszedelemben. Ez utóbbit nem mondta, csak érezte, de nem bírta megfogalmazni e félelmetes és rejtelmes érzését.

Oly jó lenne veled e földi mennyország, e földi paradicsom, de csak úgy lehet, ha itt is ott is!

A hang, ki mindig rohadékoz engem, de nem, nem vagyok rohadék! Ez a hang hatalma ott kémlelt már Chicagóban, és mindennek elmondott és lehordott, csak vissza ne mehessek a szerelmemhez, mert az már, szerelmem, van sok, ki a két tájék között legyen a híd, és különben is e kapcsolatot sok ezer évre biztosítva látta, és előre lefoglalva magának, uralni minket, uralkodni, gyámkodni felettünk, de mi is itt vagyunk! Mi, magyarok a Kárpát-medencében! Az igaz, hogy sugárkezelések után vagyunk itt, és mi mindig rosszak vagyunk és láncot hordunk, és valamiért mindig választottak büntetnek meg minket, nem akárhogy -

Különben sem számított e büntetés, ha a szerelme az első bajnál odadobta a halálnak, nem mert a szerelmét kémkedéssel vádolták meg, hanem mert rájött, sem nem kurva, sem nem szolga természetű a szerelme, és neki erre volt szüksége!

Csigolyánkon húzván fel a gerinccsatornánkat, úgy törni meg, míg üvöltünk a fájdalomtól.

Körmünket tépdésni ki fogóval, véres hús-péppé verve minket, sikoltó idegeket, de ők a választottak, nem rosszak sosem, sehol a világon, ők a szentek, a kiválasztottak!

A rohadék - mondja, de nem!

Ki korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók, de nem!

Nem keveredtem korpa közé, de a kis gyámkodó szemetek rajtam, kik rohadékoztok engem, az nem korpa, sokkal rosszabb annál.

Kik terelgetnek, mert azt hiszik, barom vagyok, mindig karámok mögé, és börtönökbe, de nem, ha én megyek valakihez, nem könyörgök, és nem siránkozok, hanem vagyok, és kihez megyek, annak oka van!

Nincs szükségem évszázados ellenségek gyámkodó szemére, ha már szabad világot hírnökölnék egyfolytában, de lehet, hogy már csak egy száz ember szabad itt mindent csináljon e kék bolygón, de mi az emberiség is itt vagyunk, és nem is mindenki akar szabad lenni, de emberhez méltón élni akar!

Nem kiváltságokat akar, megélni akar, emberhez méltóan!

Nem erősek, kik erőt prédikálnak, csak náluk a pénz, a hatalom és az erőszakszervezetek, mert lefizetik és megfizetik őket, és mert zsarolják őket, hisz legtöbbször van mivel!

Van, kik folyton büntetnek, de nem, mert erősek, hanem mert a fent elmondottak, és mert a bőrünk alá is belelátanak rejtett kameráikkal és sugárkezeléseik kísérletei nyomán, ahogy figyelik az eredményt, ti nem vagytok embertelenek, rosszak és gonoszok, ti csak fenntartjátok a sárga, dehogy, a pénz uralmat!

Igazatok van! A hatalom mindig pár család kezén összpontosul előbb vagy utóbb, de én nem vagyok korpa között, és nem vagyok rohadék! És magyar vagyok, és azzal szeretnék együttműködni, akiben megbízom annyi szem felnyitó sugárkezelés után! Értitek? És nem azzal, kiket ti gyámok a fejemre raktok, terelgetni új pokolba, új börtönökbe, új falak mögé, új szakadékba!

Tudom, hogy működtök!

1. Titkos, koncepció per, 2. rágalomhadjárat, befektetés, 3. a lehető szövetségeseimmél, kik már a hatalomban, addig rágalmaztok, hogy ne legyen szövetkezni semmi esély már, 4. sokáig voltatok

üldöztetésben, jól bírtok titokban szövetkezni és hallgatni, 5. minden térfélen és intézményesülésben ott vagytok a pénzettekkel, a titkos hatalmi rendszeretekkel, maffiáitokkal, ha bármerre is eldől a játszma, ti ott legyetek a végén, de én is ott vagyok mindenhol!

És a ti választott területeitek, és a halálnak odadobott területeitek!

A rangsorolt területek az élet és halál skáláján!

Mindenki a jó életre vágyik, de vannak területek, miket ti évezredek halálra dobtok oda, mert olyan jók vagytok, ti intézők, de engem ne büntessetek azért, mert rossz vagyok, netán kurva, fekete rongy és kém, mert valami egészen más vagyok. Engem vádoltok, de tán épp ti vagytok mindez! Ti választottatok el mindenkitől, kiket szerettem, és nem engedtetek egyikhez sem, de nem kurválkodni akartam. A szerelmemhez sem engedtetek vissza, mert magatoknak akartátok megszerezni; mindenhogy máshogy inkább a tiétek is lettem volna, de ti nagy étvágyúak vagytok, és nektek semmi se drága, de semmiért nem akartok fizetni, mert nektek minden ingyen jár, de nem, mindenért kölcsönösen fizetünk.

Nincs minden ingyen, de van mi megvehetetlen!

És tán tényleg eladtak volna engem tinéktek, de ti mindig fitorogtatok, és nem tetszett nektek az ajándék, de az hagyján, de mérget kevertetek az utamon mindenbe, amihez nyúltam, és amit csak érintettem! Kurva kém? Nem!

Majd mondtátok, ti nagy tőkekoncentrátumok, hogy túl nagy falat vagyok, és folyton kisebbrendűségi érzések lennének mellettem, de közben röhögtek, egy szaladj ide, szaladj oda inas, ki nem is sejti, hogy a mi érdekünkben cselekszik, de mennyit is -, egy szolgál, egy rabszolga!

Nem! De tényleg nagy falat lennének a torkotokon?

A globalizmus terrorja!

Mondjátok orosz ez, nem!

Zsidó, nem, azok mások!

Arab, nem azok is mások!

Én magyar vagyok, és mindenhol ez az első, hogy magyar vagyok, miért, mert magyar írás, magyar szívvel, értitek, magyar érdekekkel, értitek, hogy ez ilyen egyszerű, és napnál világosabb? Ehhez nem kell a ti milliárdnyi, milliárdnyi sejtéből álló hálózatotok, ha a technikát nézzük a trillió a hatványokon, mert megmondom a titkot, hogy ennyi, töretlen hittel ember és magyar!

Határtalan szerelem szülte a habokon!

És még egyszer, nem én és nem apám és nem a rossz, de ti mindenkit odadobtatok a halálnak, sugárkezelésnek, mind a különbeket, és most még a maradékot is célba vesztitek, górcső alá, lassan fásasztjátok, ki bántja a ti szeméiteket, de nem!

Nem volt apám elég olcsó tinéktek nem volt egészen ingyen, nem!

Nem volt mindenre kapható, mindenre nem, de e nemzetért elment a végső, az utolsó utáni lehetséges kompromisszumot is meghozta, de amit lehetetlen embernek, azt nem! Azt csak ördög teheti meg, de ti zsák a foltját, de...

Ki más az igazi ördög, mint kinek csak a haszon, az olcsóság számít, és nincs más érték, és semmi más, csak a hatalom!

Tévedtetek, engem a hatalom, mi legkevésbé érdekel, de a SZÍVEM, az érdekel ám!!!

Mindig más lennének, mondjátok, mindig mást mutat?

Tényleg? Nem! Mindig ugyanaz, de ti soha nem engedtetek oda, ahova én akartam, ti gyámok!

Bár hagyatok volna, konfliktusaimat egyedül megoldanom, és nem települtetek volna, ti gyámok, ti hallgatók, de a hallgatás sem egyforma ám, van hol gyűlölet és van hol szerelem, és a hullámok ultrahangjai!!!

Szíve csöcsei két bimbója, ha kivirágzik egy hajnalon...
Kárpát-medence koszorúja a Kárpátok a fejemen -
Elmeerő, mi bevilágítja poklom, mit készítettetek nekem,
de én egy virágos mezőt adok tovább örökül, kínokkal telít,
mégsem aljas, galád, ostobát, ki ingyen ellenségnek átjátszik
mindent, ha kicsit is szorítják az övet és a kantárt,
de megbokrosodik, és hullik le hátáról, ki nem oda való!
Miután csigákon felhúzták gerincét, „nekem nősz nagyra, szentem”,
hogy vágjon belé az első mennydörgős ménkű, és mászották hegytetőre,
miközben röhögtek a birtokon belüliek, hogy mit erőlködik!
Sosem várt, de ostoba lett volna erőlködni, ha tudja, hogy nincs miért!
Ostoba, ki mozdul, ha tudja, hogy ellenség veszi körbe, és kezükben
mindnek felé szegezett töltött puská és pisztoly!
És tán, ha nem mozdul, megmenekülhet, mert még titkon egy álma van!
És tán az a világfa neki is immár egy életfa lesz, ki töretlen hittel
tán már nem is ember, de lángelme szülötte, angyalok karának jegyese
és magyar!
Miért? Ő értük van itt: nem megrontani, nem ártani, de a csupa seb,
agyonkínzott testeket és lelkeket gyógyítani, és vállalkozni szabadon, merni,
hogy ne verhessék itt a sárga földbe azt, ki vállalkozni mer! Bármiben is.
És ne gyámok mondják meg nekünk, kinek lehet, és kinek nem!
És utolsó utáni leheletéig szeretni és segíteni és gyógyítani, bárkit és bármit!

Szeretett szerelmetes szerelmeim, imádott isteni művészek, géniuszok, határtalan isteni zene, és határtalanul szeretett MAGYARSÁG!

Úgy ölelte magához a Budai-hegység karjai, hogy végre ez nem fojtogatás volt, de határtalan boldogság napfényes csókjai és pergő vidám kacaj, sírás helyett!

Azok a fekete könnyek, mit mások mértek ki semmiért egészen, majd szidalmazták, mint egy bűnöst, hogy FEKETE!

Nem hiányzott neki az erotika, a szeretet hiányzott, de nagy magányában még be is csapta magát, hogy lehessen még, és átvergődjön az éjszakán!

Eper- és málnaillatú hiába volt a segge lyuka, ha megbízó azt mondatja, szarszagú!

Milliárdnyi éjszaka után, ha eljött a fekete sereg, az igazi, meg kellett döbennie, hogy nem fog rajta verés, mert lepattan róla, és helyben visszahullik arra, ki ver...

Akkor gondolkoztak először, ki is ez, addig se hitték, mit mondtak róla, de tették, mit tenni kellett, mit mondtak nekik, és parancsoltak, gondolkozni nem a katona dolga...: a REND!

És van, ki még gondolkozni képes, mer és tud és akar, és nem csak közigazgató?!

Rajtam, személy szerint, oly nagy volt az elnyomás évekig a terror hullámain sugárzása, hogy nem voltam képes, csak nagy erő kifejtéssel voltam képes gondolkozni, de tisztul, gyógyít, erősödik és megszentel - mondtam magamnak évekig!

Tisztul, gyógyít, erősít és megszentel!

Először magamat, majd talán képes leszek mást is!

Azon a Nagypénteken ragyogott az ég, csodálatos tavaszi időben sem kellemetlen hideg, sem kellemetlen meleg nem volt, és öleltek a Budai-hegyek karjai: a Széchenyi-hegy és a János-hegy, a Károly-kilátó a Hárs-hegyen, a Nap-hegy és a Vár-hegy a rózsaszín virágzású vadcseresznye-sorral, a Tóth Árpád-sétány végén a Magdolna-torony, a Budai Vár Palotáival is őrizte a Széchenyi könyvtár a Magyarok Nagyasszonyát és Templomát, az évszázados elnyomatás ellenére az utolsó várvédőt, Szent Margitot a Szigeten!

A Hármashatár-hegy, mely ha a horizontba belesimul, nincs határa, mert az Egész Látóhatár, és minden magyar felelős minden magyarért, és ez itt sose könyörgött, de erős szabadokkal csatázott és vitázott, és nem bújt el előlük, hanem bátran szembeszállt, és ha lehetett szövetkezett, amiben lehetett, ha kell, alárendelte magát annak, kit határtalan szeretett és benne még maradéktalan bízott, - joggal -, és csak akkor húzta érzékeit vissza bőre alá, mikor tudta, hogy most vére megy és nyolcadik bőrét akarják!

Az ördög-árokhoz oly közel, mi a Magyar Írás segítője volt!

És állt még sértetlenül a Szent István Bazilika, szeretett Árpád-házi Szentek otthona, édes otthon, a Szent Jobb őrizte Szent Korona, minnek titkon én szolgálok egyedül, de nem szolgál, hanem Barát, mert csak barátok lehetnek, kik a fényét annak el bírják viselni, mert nem tej és mézben csöpögő Kánaán az, de leggyakrabban Töviskorona!

És a Gellért-hegyről ellát évtizedes kínzásának helyéig, a semmiért egészen, egy börtönig, mi ellátja, de lassan lehullanak az utolsó börtönfalai is a szeretett magyaroknak!

És a belvárosi templomok tornyai, a könyvtárak kupolái mind ott magasodnak még a szeretett sík fekvésű Pest város szívében, mire oly jó pillantásod vetni a ragyogó nappal megvilágított budai oldalról, a Gellért-hegyi kilátóból, a Gruber Vízyűjtő Medence szakrális szoborcsoportjai felől!

Nem korpa a disznók közt, bár ítéljen mindenki belátása szerint, mert a korpa hasznos növény, és én ma még hűsevő vagyok, de ha már állatkert, akkor a vadállatok! Nem szelídítő, nem, de ki velük megküzd, ha kell, és időnként békében elheveredik velük együtt a napon, és ha kimúlnak ideig-óráig elhagyja őket erejük, a pucér testüket magához öleli, mert nem vadak, elmék vagyunk, és akkor kivirágzott benne valami félelem nélküli Szépség annak szívében, kinél már régóta otthonra lelt, de jól csak a szívével lát az Ember, ami lényeges, az a szemnek láthatatlan...

...és a Vén Hajós a Nemzetközi Hajókikötőtől a Megyeri-hídon túl a Pilisig, de szemét elnyugtatta a Római-parton és a Csillag-hegyen, a Péter-hegyen, - és ismét egy nagy folyami hajó araszol a kikötőbe -, és most ellát a Csepel-szigeti oldalon végig, hogy a hegyek koronája összezárjon a Város védelmében Törökbálintnál, és soha, semmit szebben...

...és a nagypénteki tavasz, mint örök tavaszi örökség borul le rájuk, és a tengernyi orgonabokor illata, a sok virágzó egyéb bokor mézédés illatával elkeveredvén felszabadító, könnyed illat, és a ragyogó nap sugarain a vad magyarok ló patán vágatása szelídül kicsit határtalan szerelmem dalain, mert kik életüket áldozták Magyarország függetlenségéért, szabad boldogulásáért, azoké a lelkek, és tovább...

...mert csak szívével lát az Ember, ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan, és a fül nem hallja, és a sugarak el nem nyelik...

Színház

Színház az egész világ!

Na persze - mondta, ha hagyom benne eljátszani a maga szerepét, mit én jó előre látok, hogy ki maga, és úgy vigyázott bőrére e mellett a Nő mellett, hogy az épségben megmaradjon, mert ez a Nő egy két lábon járó párhuzamos tűzoszlop volt maga! Más egyéb semmi -

Mégis. Egy nagy glóbusznyi szerencsétlenség, ráaggatott ruhákban!

Mozgatott egér? Mérgezett egér, soha. Járt a útját, de a szívet csak három vén, viseletes, kopottas Csataló, más néven Katona, rég levitézlett Hadvezér látta, kik előnye abban állt, hogy tudták, kit, és miért kell és akarnak megbaszni, annak halála nélkül természetesen, hisz az örökkévalóság halált már nem ismer!

Nem úgy a fényre áhítózó kis Fekete Szorongó Kő, egy Ellen-Buddha, ki szeretetre éhes, nagy vágyakozó, telis-tele félelemmel, és szorongásból és állandó idegességből, gyomorgörcsből adódó meszesedés jellemzi -

Mindez mellé, ráadásul, egy kis Őz, oly félénk, hogy kis zöreijre is futna ezer felé, bár a Magyarok Szent Kardja ereje benne, de nem használja, biztos okkal, mert a nyomás rajta nagy, mindenhol ellenség rejtőzködik a bokrok mögött, és még egy kis szandálos, Mosolygó Kislány, ki úgy gondolja, ne harcolj, csak menekülj, mert ki kardot ragad, kard által vesz!

És mert Kisleány, Honleány, megérzi hát, hogy mind ellenérdekű, mert ellenfelet szolgál, és nem azokat, kik az ő szíve választottjai; mert vannak, kiknek már nincs választásuk, csak kis taktikai csatározásokra, vagy, mert már rég választottak, és azon az úton következetesen haladnak tovább, vagy mert rég eltaposta őket az úthenger, és ahová sodorta őket a Sors, hát oda telepedvén, ott vannak, ha a létet, a levést a levesben választották!

Nem választhatok a világi forgatagban egy jegyest, ha nem e világi a jegyesem, és nem e világi jegyesben vannak kötődéseim a szív bonyolult választásain -

Színház az egész világ, és benne én a létezés arany virága - gondolta, mikor egy vén tüzes csatalóra gondolt szelídített kancája.

Színház az egész világ, és benne Attila, az Isten Ostora, a Magyarok Nagyasszonya, Angyalok Királynője.

Színház az egész világ, és benne a Magyarok Szent Koronája és Királyai, egy köztes Komp-országban a mindenkori Cári Érdek és a mindenkori Német-Római Császári érdek köztes terében, egy satuszorítóban! Az Új világról jobb, ha Salvador után szabadon a daliások beszélnek!

Szakadék. Feneketlen Tó.

Színház az egész világ, és benne mi vagyunk betegen, kiszolgáltatott, elhasznált magyarok, de vagyok, ki lejött egy hun-magyarságért milliószor is akár naponta a keresztjéről, hogy új hazát teremtsen nekik a Kárpátok ölelésében, hogy milliárdnyi ellenséges erő és akarat között is lehessenek Ember és Magyar!

Ficánkoló, sétáló, futva menekülő Emese?

Minden a fejben születik meg, és a Szívben tisztul meg, és az elme, szellemem, mi átölel, Kárpátok koszorúja, de ha örökzöld fenyves tűlevelei mindig zöldek is, ne legyenek tövissek, ne legyen Töviskorona fejünkön e Kárpátok Koszorúja -

Színház az egész világ, és ha nem is hagyod eljátszani szerepem, itt vagyok, élve elásva, és ezerszer már újra tő alatt visszavágva, hogy ne legyen esélyem másokkal egy Pályán, ki Ember és Magyar, mert csonkolsz és visszametszel, hol nem kell, hol akarok kötni és természet szerint lenni és létezni, és

természet szerinti ellenségeimmel kötögetsz folyton, kik idegenek, és semmit nem vesztek itt, nincs itt érdekük, akaratuk, de fekete csápokat hagysz meg rajtam, kik elmérgeznek lassan és biztosan kiszívják az életerőt, a csontvelőt, és tengernyi pókháló, mit le kell fejtenem magamról, látott és láthatatlant, hogy eljussak enyéimhez, kiktől mindig elszakít erő, erőszak és hatalom!

A világ falaiba befalazván az enyéim, de a lelkünk egymásért kiált!

Szegek, mik dideregnek intézmények deszkáiban, holt élők, nem függvén, de halálra ítélvén, de én az életért vagyok, és az Ember érdekel, hogy lelke szelleme erős és egészséges, és teste nem rogyadozik fölösleges terhek alatt, és szellemét nem betegíti állandó perlekedés!

És nem akarok levágni másképp gondolkozót, de becsületes harcban álljon ki ellenem, és ne, mint egy Féreg, hátba támad folyton, egy konspiratív, titkos-rejtett és rejtőzködő Szörnyeteg, de az isteni is rejtőzködik -

És a színpadon nem állhatok fel egy Pénz beszél, Kutya ugat szereposztás szerint, mert nincs szerepem az egészben, mert az egész vagyok, vagy a semmi sem, hát én!

Semmi leng, lengedez elnyútt és elhasznált, áramos idegeken, de a semmi bársonyos lehelet, mi éltet, és kárt nem okoz, de lenni enged, a levést a levesben -

A terror, a mindenkori erőszak ma már sugárkezelés, a láthatatlan, mi nem lát mást, ha globális is, csak egyéni Érdeket! Ha globális teret hódít, érdeke legyen globális Jólét, de abban én is benne vagyok!

Színház az egész világ, és benne én az áldozati szerepre ítéltetett újra és újra, de ez nem általam választott szerep! A világért felelős mind a saját posztján, és ott áldozatot hozni egyedül a maga nevében hozhat, úgy, hogy magát áldozza fel, és bűnös, ha mást maga helyett vet mészárszékre, és fehér ingben osztja a Halált mindig másoknak, és végletekig kíméli magát!

Az egészséges élet lényegi része az áldozat, mit önként hozunk!

Az Út járása, a Szív szerinti, követel úgy is elég Áldozatot, természet szerint, nem kell oda beavatkozó Kéz, ki hóhérod, mielőtt megszületnél, és fogalma sincs valójában, kit mészároltat le, ha van, sokszorosan hullik rá vissza, de lehet Bátor!

Ha három Férfi élt szívemben, hát mert mind háromhoz tartoztam én! Nem, mint egy Kurva Céda Fekete Rongy, hanem mint Lélek és Szellem, Társ a Nagy Nincs, a Nagy Idegenségben! És ha velük tervem és dolgom volt, az minden más, mint egerészni és kémkedni mást és egyéb kémtechnikák, ha mind betévedt e zsákutcába, mind az egér és az Egerek Fejedelme, az nem az én dolgom!

Elválasztani tőled, kit életednél jobban szeretsz, lehetetlen, ja, hogy ők ezt nem tudták, ugyan már!

Ha lett e Színház egy sugárkezelt, virtuális világ, torzított és igaz valóságtól távoli világ, egy művi rózsaszín álomfelhő altatókkal, sem az én hibám, de nem az lett, mert a Mester duruzsolta: tisztít, gyógyít, erősít és megszentel, a Mester és a Margaréta, ezt suttopta, és új barátokkal telítődött a fényes szemhatár, a Horizont!

Egy oltáron lemészárolt üvöltő kínjaink lelkünkben visszhangoznak, és nem felejtjük, mert hogy is felejtethetnénk, mi lényeg szerint a miénk, a lelkünk szellemét, az Utunk, mi ha szilánkosan tört, mert leejtettek minket, a törekeny üveget, ha elszáradt, mert felégették minket, sem a mi hibánk, ha minket néztek ki, hogy halálra kínozzanak lassan és biztosan, mert minket lehet, mert mi senkié vagyunk, ránk a Kutya sem vigyáz, de!

Ha elárasztott minket a nyomorúság nyomán a kétségbeesés és a bűn, próbáltunk megtisztulni és erényes igaz emberré válni, de nem vagyunk bűnösök, mert tudatosan nem ártottunk sosem, de jártuk életünk útját, ki-ki a helyén, ha szét- és elszakítotttság kínjai nyomán sikolyunk fellármázta e „kék” bolygó minden égi rétegét, hát ezer bocs, de tudatosan ellenünk, ne tovább!!!

Ne bánts d a magyart!

A rituális színház, a mágikus, hogy a szétszakítottság kínjai után az egybe visszatérsz, mi semmi és nem semmi, a létezés mi Tiéd, mit kiköptél az emésztés után, és itt vagy, ez Szellemed: Hun - Magyar Apostoli és Királyi, ki rendezett Szép és Egész, ki nem e világgal, nem e világgal jegyezte el magát, hanem ha a Magyar Írással, írni a magyaroknak, hát e korban, már ez maga a lehetetlennel felérő Áldozat!

És a Színház, mi az enyém, hol a Szövegé a Főszerep, mert mondanivalója van, de ott lényegivé váljon a Színész, és hamis nem lehet! Teste, szellemek örök búzatáblája, sivatagi óceánja, hol hullámozik lehelet és Vihar, de ne zárja el önként magától az Édent, miért élni egyedül érdemes!

És a Színház, az Isteni Zene és Képek Folyama, hol az Ember a Fő Anyag: színek és hangulatok, képek és hangszínek tobzódó árnyalatai, egy emberi szoborcsoport által alakított Téridő és Időtér, mi egyszerre egyként bohózat, show, vásári komédia, misztikus, mágikus, rituális színház, és tragi-komédia, ha mondja, hogy ne vess, ha beléd rúgnak is, de ne légy hamis!

Oszt, ha megerőszkol, kit életednél jobban szeretsz, tudatlan megtévesztetten, hát ott ragadsz rajta, és magjai rajtad, míg nem felejtet, kivel eljegyeztetted rég Magad a Határtalan Szerelmet!

Árkádia

Árkádia

Proa	állambiztonsági ügynök
Kagám	császári és királyi ügynök
Elmi	szellem ügynöke
Dala	alkotó művész
KAR	

Proa
Árkádiából, mint tudva lévő az Édenből hazatért -, nem lehet más, csak kém!

Elmi
Huss innen, ki ha Kém, ki házam táján falni akar, és másnak osztja aljas mód az összeharácsolt bért!

Kagám
Őt ne! Cserbenhagyásos gázolás szörny hulláját még kémnek is kikiáltják, hogy triumfáljon rettenthetetlen diadalmuk: holmi Zách Klára a kiskirályok védelmében, mint az ország ellensége, árulója, egy rohadék kém kurva. Ha fontos lenne neki legalább, mivel tömik a népet, míg kifelé száguld az aranyvonat, befelé nemcsak szemét, mert a piaci érdek szabadsága mindenek előtt van!

KAR
Kém-e feltétlen, kit a légből okád a hangos bemondó és a tűz közeli, ellopott akták fenegyerekei szája, a megszarolt és ráijesztett erkölcsi hullá nemzedék hatalmi machinációiban a fonalak szövése?

Elmi
Az egzisztenciát ki adja, arra hajlik a Szép Szó és a Szavazat: pénz beszél, avagy hallgat, de és ugat a

KUTYA, avagy hallgat; kinek ereje semmi (pénz, paripa, fegyver) nagyot vét sokak és önmaga ellen, ha hangja óriási. Kis vakarék vonyít, nyüszít, és pofáján át az éktelen hanghullámok összeakasztják bajszukat! Egzisztencialista vagyok: ha ez nincs, mire mész lánglelkű lángelme? Hiszed, ha megküzdöttem a magam ravasz csalafinta mivoltában magamért, érted áldozom a VAN-t a TE nincs szemedért?

Dala

Neked írom, akit kifosztanak és becsapnak és elárulnak mindig, Te árva és szegény, kit úgy szerettem! Mit is jelent ez: figyelmeztetésem a hatalom ellenében életem veszélyeztetése árán is, és áldozat, mit hoztam önként és dalolva egy álomért, mi szívem nyomta; mert szólni kellett arról, mi a valódi baj, mit a hatalom elhallgat, mert az övé a baj: nem akármilyen büntetés volt erre a válasz a „kém árulónak”: nem azért, mert elárult, hanem mert prezentálta, mi való; ha kérned is mi az igaz -, lásd be Te magad, hol lehet az igazság, ha van is a betűk, sorok között valahol egyáltalán!

Proa

Súgják oda szerelmének a gyönyörű Árkádiában, hogy egy kurva nőt szeret, kit azért uszítottak rá ott a földi Édenben, hogy kikémlelje és beárulja majd apjának a Nő a szerelmét, ki az ellenfele!

Kagám

Csak tudjuk, ki tartozik közénk: a Nő nem!

Proa

A kezemben van hálózatuk szálai, hogy összerontsam és megrohasszam és megromtssam minden fészkiük, ha a Nő nem lenne esetleg KÉM! Mondom Kém, hát kém, mert én mondtam és ez a beszéd...

Kagám *(félre)*

Rendben. Kém. Saját gödrödben élve áslak el, ha én is benne ragadok sáros mocsarában, akkor is...

Elmi

Szellemem őrzöm; ki ne szökjön a palackból! Feladatom a jövő nemzedékek felnevelése, de szellemem épségét és érinthetlenségét úgy őrzöm tőle, amint fogamhoz verem a garast: nem átadni semmi lényegest, de kiszedni belőlük mindent: felhasználni őket, az új generációt nem ám a hazának, de a saját dicsőségem fényezésére, és önbirodalom építésére: nevelés? Magad vagy a Trónusok trónusának jövője... Mikor jut egy nemzet előbbre? Ha az egyes önnön magát fényezheti, vagy ha a közösségért kell folyton értelmetlen áldozatot hozni, mi az aljassággal egy érintőn nyugszik-? Tán sok lehetőséget adván az egyénnek, a szabad, kreativitás fantáziái működésbe lépnek...

Kagám

Nemcsak egzisztencialisták: a hatalom mániákus fenegyerekei, kik egy árva zabszemet se engednék át másnak, még ha mindenük közben elpusztulna is, de a nagy fősvény zsugori szellem és birtok és vagyonvédelemben és hatalom- és igazságféltésben nem veszik észre a pusztulás nagy mértékét, a szakadék felé vitorlázások egyazon forгатókönyv szerinti történéseit!

Proa

Farkasok belisztezett lába a nagy moralista, ha másról van szó, erkölcsöt emleget: nekünk személy szerint mindent lehet, minden megengedett! Avagy prédikál nihilt és morál nélküli etikát, de ha nem tetszik individuális etikád, beveri fejed! Bort prédikál, és vért iszik!

Kagám

Amit szabad nagy ökörnek, nem szabad a hatökörnek!

Proa

A Kurva szószólói: a Nagy Kuttyák! Hú, de megbánják, ha nem hallják meg ítéletem egyértelmű döntéseit!

Kagám

Mindenestül halljuk folyamatosan ítéletei döntéseit; mi is meghezzuk a sajátunkat: csak nehogy polgárháború legyen a vége, és vér folyjon, bár nem tetszik senkinek forradalmat csinálni, ha mindenki más a saját peccsenyéjét sütogetheti, - és az nem a másé -, mert magán kívül hódít világot, és látása pazar!

Proa

Ki lenne hát erős, ki megszedi magát és uralkodik, és eléri, mit akar, ha kell árulások láncolatán, terror és vérhullatás árán is! Rajtad is én uralkodom itt e tájon, mert rossz a terepismereted, és mindenki az én zsebemből fizetett és eszik: szét nem osztasz Te itt annyi pénzt, mit nekem ez itt megér nincs neked annyi, mert e Tájék néked mit sem jelent; a pár fizetett ügynököd elhintett rágalom útján élve elásom, eltemtettem befalaztatom nem mert gyűlöl engem, mit érdekel az, engem erősít, hanem mert neked dolgozik, és azt szereti, ki mindig ellenem: ezért a bosszúm határtalan; megérted? Nékem dolgozik itt, ki nem léha és rest okádék.

Kagám

Leghűbb sajátjaid nyírod ki legelőbb, örökölt gyilok uralmad, mert nem ismered a hűség mit jelent; és a hízelkedést a boríték parancsszavával jutalmazod!

Elmi

Be nem tör közénk, ki Proa ellen, hisz Proa mindannyiunk védelmező, eltartó helytartója; míg mi örködünk a szellem helyességén, mi az, mi Proa hatalmára veszedelmes, és mint kártékony elem megsemmisítendő, lassan kínoztatván kifosztandó, nyomorítandó, tönkreteendő! Be nem tör közénk, ki Kagám ellen, hisz Kagám a védelmező királyi és császári oltalom fölöttünk, hát megvédjük a szellemet, mi Kagám érdeke, és megbüntetjük, ki tapad-ragad, és az útjában áll.

Dala

A pofa be: és szólj, ahogy lehet! Tudd, mikor Kuss a neved, mert könnyítsd meg úgy a dolgom harcait, és enyhítsd úgy nagy bajom, hogy nem nehezíted, ha segíteni képtelen vagy... Kuss, ha hallgatni kell; szól szám, ha beszélni kell! És élve eláslak és befalazlak, ha mást mernél gondolni, mit megfizetnek, és életben tart, ha a jövő kárára és felélésére is gondolnád -, mert az kiszámíthatatlan a JÖVŐ, de mi most vagyunk itt, és nem MÉSZÁRSZÉKEN akarjuk végezni idő előtt, hát erősödj, és harcold ki a magadét! Alkosd meg magad, keresd meg tieid, de hol bújnak a tieid, mert mi egy szál lelket nem látunk melletted: ki közel van hozzád mind figyelő és megkínzó, habzó szájú börtönöröd, Te szerencsétlen, nem segítőd: ha lenne mégis segítőd távoli lég csalóka játéka és képzetei, ha tényleg vannak, mégis segítőid ilyen sokáig mégis hol maradnak, hogy senki nincs melletted, hogy senki nem látja őket?

KAR

Most már biztos, hogy őt választották - a kisszerűség védelmében írni nem nagy kunszt, csak írás! Ki magát vállalja, és nem les bankszámlára közben, és sikerül áthágni minden megkötözött kikötözött sorson és akadálypályán elsőként vágózni végig, és letáncolni, ha ápolatlanul is a mezőnyt e más e másik, mert úgy tudják a „beavatottak” miként kezdetnek ki önmagában bizonytalant -; hol a mély nyitott sebe kiszagolják, s abba a sötétet lassan és csöndben szórják az áldozatnak észrevétlen, mert a lassú kínzást választották, és időben lefülelik, kit és miért szeret: egymás ellen ugrasztani „JÓ” indokkal őket. Védvén és őrizvén csak a mély titok nem rontható, csak a mély titok, a ki nem mondott nem tehető tönkre, és a mi nincs, az őrizhető épen, mert tudják, mit kell tenni, hogy tegyenek jégre lassan mindenkit, és miként rohasszanak meg mindent és mindenkit, kivéve, ha vannak, kiket mégsem lehet, - avagy nem akarják, mert hű ebek és szolgák -, avagy a lassú kínzás során nem sikerült kinyírni őket, kik mégis igazak!

Elmi

Az irigyek, a féltékenyek, a titokban bosszúra esküvők, a fösvények, és a szellem titkait rejtegetők, mi lehetünk a legbeteggebb nyomorult rohadékok, - a rossz virágai -, mint a szellem őrzői, mi vagyunk, kik megpecsételünk minden aljasság vádjával másokat, mert ki nem adjuk hatalmunk a korszellemet, mint legnagyobb rabtartót és börtönört. Kiszabadulna a palackból szellemünk, a szellem titkait őrizzük magunk, mi nem tanítható, mi terelhető, de sajnos nem 100%-ban irányítható! Gyakran megesis, hogy a legnagyobb ellenfél elnyel mindent: szemeinket-! Védjük, mi egyedül miénk, a szellem egy nevezőjét: ki hálóinkat velünk kötözi, és a kör elvárásaiból kilógni nem akar, ki tudja, minket is fizetni kell, hogy élni lehessen, és ki fizet, afelé hajlik a szó. Ki nem akar mindenáron mást mondani és mást látni, mint ép ésszel érdek és hatalom megköveteli; ki nem akar mindenképp egy kibaszott nemzet árváit és elhagyottjait egy globális maffiával szemben védelmezni, ki tudja a szellem, mint társadalmi tényező mindig a hatalom kiszolgáltatója, hisz egy levegőn egy vele, és a nagy ellenállást is csak

hatalomtényező támogathatja meg, és egy fecske nem csinál nyarat! Ha egy idióta félkegyelmű vas mégis az elhagyatott árvák megtámogatója, hát láss csodát, és ne nyöszörögj, hogy kibasznak mindenütt, hol a lé folyik, és a jó falat -

Dala

Ne akarjon szelídíteni holmi morálfilozófiával, ha dühöm határtalan, és mindent szívem szerint darabokra hasogatnék magam körül, ami van, mert gyűlölöm azt, és nem, nem szeretem, mert nincs rajta semmi szeretni való -, akit szív szerint szerettem nem engedték hozzám sosem, mert holmi kufárok támogatta dirigensek megmondják azt is ki szerethető és ki nem; letiltják titkon, mondják mindent lehet, csak őt nem, ő nincs - így rohasztanak el mindent, és így vezényelnek a következő nagy tragédiáig hatalmuk kiterjesztendő -, mert Kasszandra, ha tiltott, még él az igazság, és a hazugság nem a való, de lehet mérges gőzben egy virtuális világ a fejeinkbe hipnotizálva!!!

KAR

Mondja, az az erős, ki végig -, meghódítja a világot és uralkodik; én úgy vagyok erős, hogy kiállok önmagamért és a rám bízottakért, az elnyomott és kismimizett nyomorultakért IS, és a fenyegetett gyengékért is szólok, hisz ki többet kapott, nincs segítségre szüksége annak, míg a létezésen halódó, a semmis, de létező egzisztencia is élni és halni akar. Lehetnek a legzseniálisabb tehetségek, nagyobbak a legnagyobb tudósoknál is, ha kifosztják őket, és tönkreteszik életük hazard haramia-maffia kéz kezét mos hatalmi ülnökei és ügynökei a szajré védelmében az egyesült proletár-globális bankár szellem ügynökei, érdekeiket hangoztatván, agyontámogatván, még lehetnek azért nagyok mások is! Megpróbálok magam lenni önmagamban a szeretett másíka biztos horgonya és gyökérszék fénygömbökben az elmém és mellkasi tájékon a szív, mit hiába dobáltak a súlylökők, kiheverte átkaik mocskos köpedelmeit a kárognak, mit se szőke ciklon, se vörös bestia ki nem tép gyökereimet a földből, mi már ősközület - Nemcsak a Kémhálózat alakít tökéletes bohózatot: más is ölt színészgúnyát rejtőzködni, ki, ha akar, ki VAN, olykor, ha van, és ha turistáskodik is, csak útját járja, és magához jut közelebb: kérded, hazaértem-e a könyvek és zene, a tökéletes szellem birodalmába, ahová én tartottam, és a barátok ebben támogattak meg és nem megöltek, ha tudták is, hogy még kis gyerekcipőben járkál a naiva, ki LESZ, nem mert génius, hanem mert hű fehér kutya, kinek határtalan szerelme, de ki kell őt várni, amint ő várja a nagy művet, mi megérkezik, mert az igazi célja, a legérettebb bélyeg a mellén a Szép Szó, a felelős Szép Szó vágya, a nagy isteni parancsolat valakikért -

Huhn-Hahn Hungária, avagy a Magyarok Királynője az eltűnt, de létező Krónikák nyomán

Szereplők: Drága
Hahn-Huhn
Huhn-Hahn
Kagám
Szilaj

Szilaj

El a tetves 8000 évvel, ha nem tudsz megoldani egy több ismeretlenes egyenletet, avagy egy végtelen függvényszámítást!

Drága

Minek lovagolok, mit gondol, Kedves, minden reggel és este imádott bíbor paripámon szélnek és fagyos hidegnek, máskor forróságnak kiteve, míg mások több lóerőn szélvédett menekülésben videóz-
nak és zenét hallgatnak, míg róják a mérföldjeiket a kihalt sivatagon!

Kagám

Lenne bár kinn és benn is egér, hogy vadászhatnának a házasított vadmacskák!

Szilaj

Több is veszett Mohácsnál!

Drága

Több is veszett egy-két Huhnnál és másik Hahnnal!

Kagám

Mégis bejárta és felfrissítette viharod a Pílist és a Budai-hegységet: völgyeken át vágta és domborulatokra és hegységekre fel, hogy imádd, amiért lejöttél, e pokoli halálgyár bevágott és reszelt csavarjait!

Drága

Úgy járt csípőm Európa nagyvárosain a legkülönbözőbb világzenékre az eksztázis örületig fokozódó önkívületében, mint Liszt ujjai a zongorán, és az Írás alkotása közben ujjaim a klaviatúrán egy fektetett piros rózsát!

Kagám

A Rózsaszín Párducát a kiömlő rózsaszín gyémántjainak a kis kakasa gyomrából!

Szilaj

Halálhörgés és siralom zajlik már helyettek -

Kagám

A rút szibarita váz...

Drága

... a bizonyíték, hogy szerettelek: a hunok ugyanis, ha nem vadászhatnak, és nem bosszulhatnak, végigrabolva mindent sérelmeikért; mit csinálnak, szerelmeiket vágják le először, mint egy marhát a vágóhídon, és bosszúból idegen asszonyok papucsai lesznek!

Szilaj

Magyarok a Mágusok Népe, a Titok és a Tudás Népe!

Kagám

A Hunok a Hanc Daliái!

Szilaj

Így tökéletes a két testvérpár örök szövetsége a vérzivatarosnak és időszakokra diadalmasra jósolt jövőnek!

Drága

Ki vagyok, nem mondom meg: 1. izzó vasnál tüzesebb bennem az élő hit fergetege a Mars bolygó vonzásán; 2. édesebb hűségem mindeneknél és csókjaim gyöngyei pörögnek a jövő asztalára Vénusz tébolyult ördögi kacajai szerelmeim: megtartani, kiket határtalan szeretek!

Kagám

Mi lett a kis Patkányból a Patkánylyukban!

Drága

Na persze, a szemed pillantásain nem is pusztult, de növekedett és gyarapodott a Nő!

Kagám

Minek nekem egy Nő, ki folyton utamba áll, és mindenkor, mindent keresztbe tesz ahelyett, hogy fogná az eke szarvát és úgy követne engem, az Urát és Parancsolóját!

Drága

Istenem, Te mindent tudsz, azt is, hogy határtalan szeretlek!

(okvetlenkedve jön egy pár, és be nem áll a szája, mintha félne)

Huhn-Hahn

Jól kikaptuk a sorshúzáson egymást, tündérem!

Hahn-Huhn

Erre kakas, erre tyúk: erre van a gyalogút!

Huhn-Hahn

Különösen, ha magunkat hunnak nevezők, félelmükben kinyírunk minden hun szelleműt, hogy védjük pozícióink és a szajrét és az állam mély-strukturális berendezkedését, hogy csak a felszín fodrozódjon kissé!

Hahn-Huhn

Hulltok hamar, míg a tollfosztás bőrünkön, mi mezítelen, és akkor többször hallattuk egymásnak a hangunk, hogy „Félünk”!

Huhn-Hahn

Eljátsszák, hogy ők vigyáztak, ők örködtek, de csak kízásnak éreztük: és halott mind, kit szerettünk, de él mind az ellenség!

Kagám

A legjobb harcos a legjobb színész is egyben: becsapja, mert becsapni kényszerül azt is, kit legjobban szeret, hogy így mentse meg! Ki legjobban szeret, nem árul el sosem, de ítélet élvonal tűzviharában tévesen; ezernyi veszély és viszály közben és után is megrogyván és összetörten, de mégis szeret nagyon: szeretik egymást nagyon, és csak ők maradnak életben, a szeretők!

Hahn-Huhn

Tudtuk mennyire gyűlölnék minket! Ha azt mondjuk egy bestia kém, egy túrhetetlen és viselhetetlen egy Nő, biztos azonnal védelmükbe veszik: alámosni minket! Úgy is lett; csakhogy a Nő e Nemzet csecsén és becsén nevelkedett, még ha kissé retardált és elmaradott is!

Huhn-Hahn

Mitől hulltok, hatvanéves magyar FÉRFIAK, kik titkon, de mégis közel álltok hozzám? Egy arany-Shakespeare a magyar vérukbén, a hagyomány szolgálata: Erdély! És elverjük a Habsburgokat a Török-mezőn, de csak képzeletben, hogy idejében nehogy levágjanak minket, és gyors és szép legyen a halál! Egy pillanat! Mind elmenni, de nem odaveszni!

Hahn-Huhn

Ha páran nem áldoztunk volna mindent valakikért, ha nem mondtuk volna ki, mi kimondatlan, nem, mert nem lehet, hanem mert nem szabad róla beszélni, ha kedves az életed! Elrothadásra ítélni magunk és a mi FÁJ, de NEM MARADT VOLNA HAZÁNKBÓL SEMMI, MÉG AZ EGY HARMAD RÉSZ SEM! ÁTJÁTSZOTTÁK VOLNA, HOGY ABSZOLÚT LEGYEN URALMUK RAJTUNK!

Huhn-Hahn

Mindent megtettem, többet nem bírtam a túlerő nyomásán.

Miként provokálnak a túlerő erőszakosai, de azt se veszik észre, kire vigyáznak és kit őriznek, kin is van szemüvegük, mert folyton csak szaladnak árulásaik után és elől!

Hahn-Huhn

Kedvesem, ha szemed előtt családodra szegezik a fegyvert, hogy vagy ők, vagy a forradalmi kurvád és népe, Te mit csinálnál, Távoli Kedves, ki nem Grófnó!

Huhn-Hahn

Jobban, még jobban szeretnék, hogy a szerelmünk legyőzze a gyűlöletük és a halált!

Hahn-Huhn

Ezért Téged választottalak, hisz meghallottam tiszta és gyermeki kacagásod, és az poklok ezrei és egek paradicsomi birodalmi gyöngyöző nevetése a szerelmem irántad, dühöd, mint a fergeteges, legkínzóbb szenvedély, míg szeretni foglak örökkön-örökké!

Huhn-Hahn

És akkor féltünk, mert bújt az üldözött, és felé kard nyúlt barlangjába, a diktatúrák örökösei, gyilkos titokhadak árnyékain elvetemült, mindenre kapható, gyökértelen lelenc hadak!

Hahn-Huhn

A hatványosaira növesztett, felturbózott profit és az adósrabszolgaság! Halál hitelbe! Minden más csak figyelemelterelés: súlypont-áthelyezése zajlik a hatalmi centrumoknak! Az egyik behízselgi magát; levág a másik!

Kagám

Vérzivatarban mily kedves kedélyesen elcseverésznek ezek ketten! Képzeletük foglyai és nem veszik észre a fenyegető „VÉSZT” még saját küszöbükön sem soha!

Hahn-Huhn

Hátha mégis, de mindent megpróbálván egy Sárkány gyerekei, kinek kezébe jutottak minden utcán és kitérőin és a régi kontinens és az új kontinens terein, és mindent megpróbáltak, hogy maguk lehessenek és szerethessék egymást, de mindig ugyanaz a GYILOK-SÁRKÁNY, mi szembe állt, megtanulták-e a leckét, hogy mit szabad a nagy ökörnek, nem szabad a kis ökörnek!

Kagám

Gyáva nyulak, kik az egyéni érdeket a köz és a csapat érdeke elé helyezik, kik minden rendszer korrumpáltjai, kurválkodó kémek...

Hahn-Huhn

Mindenki magából indul ki, és a maga lidérces moslék szemei szerint hozza ítéletét! Bagoly itt nem mondja senkinek immár, hogy nagyfejű! Határtalan kisszerű, provinciális ostobaság tömegei áldozatán a sajrévédelem és a kiváltságok védelme minden új ellenében, és a teljesítmény gyökérben elmetszve, egy tönk! Ki magáért kiáll, már nem árthat a köznek!

Huhn-Hahn

Kivetül, hogy ő egy rohadt farönk, ki sokat áldozott; ellenben ők a hatalom bátyái és a cinkos hallgatás titkos röhögői, míg elfelejtik, mivel tartoznak: üres gög felvetett fejei, kik nem hisznek semmit, de isteneknek játsszák szerepeit: isteni gúnyában a gonoszság mesterei csak; az istenek nagyvonalúsága és nagylelkúsége hiányzik! A szarrágók diadala!

Kagám

Isten halott, Te nyomorult, és míg én élek, Te nem lépsz helyükbe! (*gúnyos elvetemültséggel röhög.*)

Szilaj

Csak azért nem vágják le idő előtt őket, mert lassú kínzás az előírt gyógyszer!

Drága

Kit szeretek, meg nem mondhatom, mert nincs rá szó és nincs rá fogalom: mindig ironikusan beszél és adja át az információt, hogy titkon lépjen úgy a tyúkszememre, hogy elterüljek és föl sose álljak, míg azt hihetném, egy szerelmi tornán ő a császári küldött, a filozófus Kedves: a szellem, a kiismerhetetlen, a megtévesztések szelleme, ki úgy elagyabugyál észrevétlen, még a szart is kiveri belőled, és az utolsó szuszra vár csak, hogy kileheli-e már végre lelkét az ebadta, mindent összeszarozó és maszatoló céda, cemde, és azt mondhatja: „Végre! Kidőlt az áruló, mit is ugrálsz, kis csacska kurva kis lény, ki kevesebbet ér egy cafatos rongyos hálóingnél!”

Kagám

Isten úgyse, ki nincs, tenyérbe mászó egy lehetetlen alakok e nők, kiknek úgy tépdestük ki egyenként tollazatuk, hogy rettegtek a szellem sugarainál, ha sugárzás: lett légyen gyors halál helyett ilyen-olyan rák; a ranglétrán közepes formátumnak elég csak az átlagnál nagyobb nyomás, hogy hatvan valahány évesen elvigye egy szívinfarktus, avagy hovatovább...

Huhn-Hahn

Ragaszkodnál még e földi völgyesség didergő erezetéhez pár levélen, hogy légy a világ tengelye, hát szedd össze magad, mert szeretetednek, mi nem volt itt még soha, nagy gyűlölettel és romlott hajcihővel kell itt megmaradnia!

Hahn-Huhn

A Nap sugárinál, hogy egyenlőn vehessen a bőség kosarából mindenki, a Királyi Paláston valaki ítélkezett!

Huhn-Hahn

Romlatlan és tiszta volt szenvedélyes szerelme, ha nem is volt mit adnia mást, mint csupasz magát, szenvedélye időleges zokszói és barikádjai harcait!

Hahn-Huhn

Miként őrizzünk meg önnön magunkból valami igazat, ezernyi ellenség közt, kívül-belül leselkedő halál elől?

Huhn-Hahn

Lelke ellensége annak a legnagyobb, ki tagadja gyökereit, és erkölcsét vesztt, és mint futóhomokon pár gízgaz, avagy kiszáradt kóró és tövises bokor!

Hahn-Huhn

Amint a Latin egykor egy Birodalomnak, úgy volt a Hunok nyelve, mit mi beszélünk, - változatai előttiségében -, a nyelv a Hunok Birodalmában: kiterjedt pusztákon és bő vizű folyók, kisebb-nagyobb tavak életterében a boldog természetközelség, mi szerelemre és vadászatra csábít, és nagy megmértetésekre a nők közt, párviadalra a kakasok közt. Hősies csatákon éles a messzelátás az alakjátás és színészi teljesítmény során: lenni, ha lenni ítéltünk, írmagja maradni e nép-nemzetnek, közvetíteni egy egyéni világlátást és életstílust!

Huhn-Hahn

Sűrű erdők mélyén mezítelen lovaglásom és a mezítelen fürdőzés a tavak gyöngyöző hullámai habjain, mint sellő lány, ki ha partra jó már szirén, mi a mezítelenség, és amazon ő, ha támadják, kiket szeret, és pajzsos acélban ADITI-INNANA, a SZERELEMISTENNŐ, ha csak provokálják nemzetét, vért okádó szíve védelmezi utolsó katonáit és lovagjait, ha, és elhúzzák levágásuk idejét, hogy élvezetük teljes legyen a kéjgyilkosoknak!

Hahn-Huhn

De...

Huhn-Hahn

De a papnők a szent ligetekben és a papok a szent ligetekben; a gyilok a cinkos hallgatók közt ott a gyűlölet, és de a szerelem hallgatói is itt vannak, kik védelmeznek: és az egzisztencialista jogos megbúvása, de a homokba dugott fejeiket is felemelik olykor! Milliárdnyi halálom a lassú vérpatakok csobogása és elfolyása, de távol tartom a kegyetlen erőszakost, ki mások vérén lesz egyre boldogtalanabb, egy kéjgyilkos torz törpe, ki átkozott! Nem akarom többé rajtam a gyilok tekintetét: mégis a HATTYÚ és a FÓNIX és a PELIKÁN mit sem kezdhet egy szemellenzős ostoba gyűlölettel; mégis a leginkább tán a TESTVÉREM, kit úgy szerettem e lassan elfolyó vérpatakok csobogása!

Hahn-Huhn

Szerelmünk!

Huhn-Hahn

Nézd, ha az alhasam, mint mondja, fel is szabdaltatott, egy anatómiailag kezelt PINA, hullámos gesztenyebarna hajam telis-tele nemes fehér-kékkel: mi magyarul: havasi gyopár! Néked lenne, kit úgy szerettem, míg fekete gyöngyökből egyre hosszabb lett a lánc a nyakamon, nem mert a halálos völgy árnyékai csupán, hanem mert nem lehetett élet, hisz halálra ítélték, mielőtt megszülettem volna; mégis csak ártatlanul!

Kagám

Fogd be a pofád, Te nyomorult!

Huhn-Hahn, Hahn-Huhn, Szilaj és Drága együtt:

Egy ország, hol eggyé válik, hol egy az imént is itt mind ki igaz és mind ki igazán szeretett! És dehogyan kell a Tiéd, de ne felejtse, hogy vannak kik megtettek mindent, de nemhogy nem díjazták, de ütötték őket folyton a verőlegények, az átokverte csönd, félelem és halál sugaraikon! Nem kell minden tőletek, de kifosztani, mi itt már megvan, jaj, arra ne gyertek: kifosztani parancsolóitok szavaira, kiknek már rég más parancsolója és a hazája, de van, kié megmaradt, a szeretett, minden ellen ellenére is! Hajtóvadászatot rendezni miránk, váddal illetvén minket, kik tán épp itt ti vagytok: kurva, rohadt kémek!

Hungária

Hungária
Hunnia
Raszlán
Kagám
Gül baba
Tündér

Hungária

Fegyvert és vitézt énekelnék, de nincs FÉRFI, kit nő be ne csapott volna, ha időközben felállt olykor a fasza! Nincs férfi, ki háborúban, mérges ködökben a vágyott nőtől el ne csábíttatná magát!

Hunnia

Nincs nő, ki mérgezett ködökben, egyedül a frontvonalban körbevéve ellenséggel bírná egyedül, és ellenségét, ki megdugja, ne tartaná barátjának!

Hungária

Elvétett minden, ha csak pár hősiek küzdő, egy maroknyi ember érzi csak magáénak a hon ügyét; a többi borítékol, pecsétel, dobozol, irattárazik és üzletel!

Hunnia

Elkeseríteni se tudott már, mit láttam, csak csináltam tovább, füldugókkal fülemben és ragtapasszal a számon, mi dolgom volt, egy vélt feladat, miközben már csak gyűlöltem mindent; miért, mert egy bűzlő métely, amit láttam, és csak öklendeztem, azért -

Hungária

Hiányzik a magyar nyelv: minél több jut belőle, annál inkább hiányzik. A nemes fehér-kék hiányoznak. Sok a fekete, nemes vezér, mi mit jelent? Elmondhatatlan: levágott jó párat félreértésből a nagy mérgezett ködös harcban! Ki szerette, azt vágta le először, és nem vette észre, hogy az nem élve befalazott, nem élve elásott, de szeret és figyel!

Hunnia

Anti-Krisztus világában a főszellem-sodor elcsábít, kifoszt, beletapos hízelegve a földbe úgy, hogy barátodnak hiszed ellenséged, ki lát és látod: mégis szereted; mert édes a bűn illata? Nem. Nincs más, és mégse a szürke érintetlenség; nem a féltékeny, fukar, magát istennek hazudó halál-pozíciók, de valaki, ki kockáztat, mert egy kis nagyság, mi belé szorult. Nem. Nem a jó, szép és igaz nemesség, de álnok alattomos verőlegény, de mégis, nem a valaki, ki mindent elhisz, és ingyen odadob, kit sose szeretted, csak használta egy kicsit, és alig várta titkon, hogy megszabaduljon tőle: minél inkább, annál...

Hungária

Megkerestem egykor az Elvarázsolt Kastélyban valakit; nem kémkedni utána, hanem: látni és tudni, ki ő! Őt magát látni és ismerni nem lehetett még akkor, csak ma, itt és épp most, de akkor láttam eleget ahhoz, hogy öklendezzek és szaladjak, de túlságosan szeressek ahhoz, hogy amit látok és érzek, valóság legyen, és annak fogadjam el, ami...

Hunnia

Vak Asszony visszanéz esete...

Hungária

Nyakig benne állunk az Itt - Lét, Szívem Tükre...

Hunnia

Ez kellett? Ezt akartad? Ezeket szeretted? Nos.

Hungária

Valakik emléke miatt, kiknek ígéretet tettem a szív rejtett zugaiban, kimondatlanul; és ha vannak, mi más marad, mint velük: azért a gyilkos nem áldozat, és a többi...

Hunnia

Múlt a jelenben; jelen a jövőben és jövő a jelenben a fénytengerek szívében: elvágják sorsától, mi övé; elvágják sorra mind attól, akit szeret csellel és gánccsal, szerelemmágiával, csábítással, agyonhallgatással, terrorral és lassú elsorvasztással, agyonkínózáván képzeletük ígéretei szerint, hogy keressenek rajta, de az a Másik, kin keresni akarnak folyton, csak a maga útját járja.

Hungária

Szerelmes Liszteszsák: magyarság!

Hunnia

Basztható-e Hungária anélkül, hogy minden baszás a Szent Korona királyi kincstárát gazdagítaná?

Hungária

Szezámagok és piros, erős magyar paprika: e nyáladzó titkos terror csak egy császárelleses összeesküvő kurva bál és a nyereg alatt a hús puhítása!

Hunnia

Rabszolgásítanának a végsőkig; kifosztanák utolsó leheleted az egy ágyban az ellenséggel fejezetre, de mindig a leglényegesebb kerül el figyelmüket.

Hungária

Te csak tudod!

Hunnia

Te is tudhatnád, kinek szart kutattak a végbelében, és meglepődtek, hogy eper és málnailatú - Te is tudhatnád, kiről azt hitték, hogy olyan, mint mindenki más, mert nincs, ki ezért a Földért ingyen is tenne valamit. Mit is hittek volna, ha a kalandozások után, gazdag országokból hazatér oda, hol csak ellenségei várják, e kommunista örökös honban, hol csak kémnek képzelhették a lánglelkűt, mert ezért a földért, „e porfészekért”, - vélik ők -, ingyen, szívszerelemből nem dolgozik senki.

Hungária

Az egyiknek sárgára sült kacsá, a másik sokadszorra üti le a fejét, mint sárga levélgyűjtőnek, mert kell a hely a lombkorona zöldjének, és nem veszi észre, hogy kit levág sokadszor: őt szereti és örökzöld!

Hunnia

Ment volna szembe nyíltan maga magával! Hamar kiderült volna sok minden, de ő nem ismerte fel maga magát: ha férfi vágyai foglya nem biztos, hogy a vágya tárgya a barátja is, kire vágyik, tán épp az árulja el!

Hungária

Ki leírja, lenne KÉM: BIZTOS EGY SZENT IGAZ, HOGY NEM KÉM, DE ELÁRULÁ SZIMPÁTIÁJÁT, ÉS ADDIG ÜTÖTTÉK a sugalmazott képmás álorcája mögé bújva, hogy majdcsak kiábrándul ostoba álmaiból! A rejtőzködő bújók csak nem szereztek meg a Lelkét -; mégis, ki sugalmaz a képmás és maszk és álarc mögött? Mely hatalom rejtőzködik, ki érzi, érti csak, ki szeret?

Hunnia

A maszk viselőjéről árulkodik! A maszk a lélek és szellem fantáziái.

Hungária

Istenek és sátánisták alakváltoztatók, és a frontvonal tüzes fergetegében ki marad életben a tébolyult halálfélelem fénytengerei kábítószerei közt: rejtély!

Hunnia

Épen és egészségesen tiszta ragyogás eprei málnái és szamócaszeméi!

Hungária

Leveri a fejét, mint sárga leveles zsákot a zöld lombzatért, és nem veszi észre, hogy örökzöld és pusztíthatatlan, és a kis csapatot, mit levágott, nem hogy zöld, de örökzöld, és a test halála tán a lélek

és szellem egységében megerősödése, de nem ellene, a megtévesztett gyilkosa ellen, ki véli magáról, igaz és szent. Nem lesz árulója azoknak, kit mindennél jobban szeretett, bár lehet a csalódás óriási, mint a mesebeli hétfejű sárkány tüzet okádó pofája és az óriások földjén egy Gulliver utazásai keserű szájíz, mi marad!

Hunnia

A struktúralátás, mi elbizakodott, hol a struktúrák, mátrixok és rendszerek egymásba csúsznak, és ki a színpadon és ki a porondon ezerarcú!

Hungária

Hungáriát tiltotta egy állambiztonsági Hunniától, hogy hatalmát erősítse, és keressen rajta; sikerült neki. Lehet, de ő, Hungária, egy irgalmas arcot szeret, kinek hatalma a tenger lecsendesítése, a kenyér és a hal szaporítása, gyógyítás és a démonoktól szabadítás a szeretet erejével, és minél inkább tiltották, annál jobban szerették egymást Hunnia és Hungária, mert látták egymást a mérges ködökön túl és innen, de az árulók nem ők voltak, de EGYMÁSÉRT mindent -

Hunnia

Ki kicsoda, úgy figyel, és úgy olvas, de nem csak betű szerint, hanem lényeglátó: az igazat; ne csak a valódit!

Hungária

A Szent Szerelem egy Szent Koronában a dantei Beatrice és a Shakespeare-i szenvedélyes láz a szent zene: de szeretnék, ha szeretnék, mint a Nap nem egyet, ne hinné a többi milliárd, hogy őt nem szeretem, sőt árulója vagyok!

Hunnia

A titokvilág paranoiája; az elrothadt szemű, az elrothadt testű a mocsaras ingoványos bűz-világ, ki ha rád veti pillantását és kipécéz magának, hogy kellesz neki, jaj neked, mert Isten légy, hogy el ne rohasszon, meg ne rontson ez a titokvilág paranoiája, ármányos gyilkos csalétke, ki ha behízselgi magát az egyik oldalon, már megbízás alapján ugyanazon pokoli mélyből ássa sírod a másik oldalon!

Hungária

Létezik az örök tiszta minőség, az égi megbízatás egyik és másik oldalon, de kevés, ki égi éter azúr az Úr és nem korrumpálható, és mindenki kompromittálható: minél naivabb és minél inkább bárány, annál inkább! Isteni szent zenét, a művészet és az isteni tudás diadalát hazámnak!

Hunnia

Minden isteni igaz és tapasztalt, tiszta szent, valódi minőség átment a poklokra, de nem saját bűnei okán, de másokért való szeretetből, vagy mások bűnei ostobasága okán!

Hungária

Nem csak magunkért vagyunk itt, magunkért sose jöttünk volna ide! Nem vagyunk egyedül: de elárulói se egyiknek, se másiknak, se... Ki kéri tőle az egyiket és a másikat: NEM; ki kéri tőle a másikat, az egyiket másik kéri tőle az egyiket: NEM!

Hunnia

Nem tudtam máshogy!

Hungária

Mondhattad volna, hogy nem: istenekkel nem viaskodsz!

Hunnia

Dehogyan nem: csak istenekkel; ki tudta, hogy az istenek csak álruhás démonok, ördögök és rablóvezérek! És a halál árnyék-országára hosszúra nyújtott időtlen árnyékai!

Hungária

A tiszta forrásokon az erdők szarvasai és őzei, vadkanok és kicsinyeik között egygyé váltam a természettel, míg kísértett a démoni rend a határtalan gonoszság mesterei! Nimfák és szatírok között növekedtem titkok rejtekén a szent ligetek PAPANŐJE, ki nem veti meg az igaz szerelmet és az erotikus nászok éltető virágait a szellemi különbségek finomságai és a puzzle és a mozaikok vizes csempés világ - montázs töredékeinek illesztékeit sem -, falragaszainak plakátmagányban ázó, megrágalmazott

és gyártott éjszakáikon: a határtalan gonoszság csókos falragaszait mesterei, kik tönkreteszik élve elrothadt leheleteikkel a világot!

Hunnia

Véled a szeretet az ellenszere?

Hungária

Szenvedélyes hit és bölcs belátás: a mesteri tudás az ellenszer, minek forrása a szeretet!

Hunnia

Harcra készülök én!

Hungária

Nehogy magad légy az első, kit levágnak: és szerelmed legyen a második, kit levágnak!

(Hunnia, Hungária el; Kagám és Raszlán jönnek)

Raszlán

Hiába mondom nékik, hogy szeretőm volt a Nő; csak bizonyítják, hogy ki onnan hazajő, csak kém lehet: ezért a földért ingyen nem dolgozik senki! Azóta tudom, nem lesz könnyű, de meg kell menteni bármi áron és bárkivel e Nőt, kit látom: a jövő!

Kagám

Ki oly naiv és tudatlan, de álma és képzelete rózsaszín felhőkbe varázsolják, mi megvédi, míg szeret, mert minden nő akkor hervad és sorvad csak el, ha már nem szeret. Míg élteti szeretetenergia, és fölkel tetszhalott, kiterített mivolta bebábozott és balzsamozott bőreit vedli a külsőt, elszáradt és kiszáradt magát levetni képes a forró szenvedély, a láz-ittas megadás, az engedelmesség, a szerelem, annyiszor újul tiszta és édesvízű forrásokon, mi szerető lelke és szelleme, semmi más, és nem holmi impotens és inkompetens, már uram bocsáss, faszfejű férfihad: mihelyt a NŐ felejt ki is ő, a férfi vágyának tárgya és a férfi másik fele, ha ezt felejt, elvész örökre: mihelyt ebbe belesimul és igazodik és mindenkori párjára talál, megigazul önnön lelkén!

Raszlán

Főleg, ha sok lélek szelleme eszi testét a halálok halálán és mindegyikhez hú marad, miközben elalél sorvadása és lassan haldoklik egyre, mert ő ilyen sok férfilelek szelleme szeretője egy álomért: mi a szent zene!

Kagám

A kibaszott egy kurva élet: mi más, mint egy NŐ!

Raszlán

Sok száraz bőröm el- és levedlettem, mire tán menedékbe, a végsőbe juttattam a Nőt -

Kagám

Hiába reménykedsz, nincs ilyen, míg a Föld nevű bolygó forogva kering a lábunk alatt!

Raszlán

Önmaga menedékébe végleg tán eljutott!

Kagám

Láthatatlan gyilok információs és fénykorszakában könnyen elgáncsol örök Nőt is a halál, hogy észre se veszi, mi az, mi kimozdítja lelki nyugalmából, és ki barát, ellenséget gyárt abból, idegen, ellenséges érdekre képzelete!

Raszlán

Védett ettől egy idő után, mi örökkön valóság, és ki lát!

Kagám

Múltkor egy kurva bevetett mindent. Gyönyörű volt, mondhatom neked! Úgy csavart látszólag az ujjai köré, de nem járt senki más fejében közben, mint kit szeretek, a Nő, és e kurva oly bűzös volt, hogy fertelem!

Raszlán

Ki kurva és téged akar, add el a másvilágra!

Kagám

Előbb meggyőződök róla, valóban jó kurva-e, hátha tévedek!

Raszlán

Egyszer volt, hol nem volt, mikor, kit szerettem, a sok kurva kém között, úgy mentetem másfél évtizedig, mint ellenséges kurva kémet. Úgy gyűlöltek engem, tudtam, mihelyt ellenségemmé teszem, látszatra a Nőt, a halálos ellenség, mint védelmi hét torony ezernyi bástyája veszi körül védelmére őt, és kijátszom a Nővel, kit szeretek, ezernyi ellenségem, míg megmentem, mint ellenség a „baráti” tengernyi ellenség házában az egyedüli NŐT, kit szeretek!

Kagám

Sikerült, Te álrühás, császári tiszt?

Raszlán

A feleségem!

Kagám

Nem ismerem!

Raszlán

De igen! Kiről meggyőződted, hogy jó kurva és nem kém és irgalmadban tartottad egy ideig!

Kagám

Nahát! Barátom! A feleségem!

Raszlán

TUDOM! Én adtam hozzád! Kevés szezám, kevés erős piros paprika; cselhez kell olykor folyamodni szerető egymás ellen is!

Kagám

Tudja?

Raszlán

Mindent tud!

(Ketten el, jön Gül baba)

Gül baba

Míg szerettelek, hitted nem szeretlek; míg haldokoltam és hallgatásommal vigyáztalak: vélted ellenséges agyonhallgatásom!

Tündér

Míg szerettelek nem voltál meggyőző; mihelyt uralmad érezted fölöttem, elvitetted a sulykot; ki szabad madár, nem élhet az kalitkában; nem élhet rabláncokkal a testén, vasgolyóval a lábán; rabsága csak önként vállalt, egy álom járulékos következménye lehet; nem önként vállalt szolgaság egy férfi mellett, ki nem méltó -

Gül baba

Nem voltam méltó?

Tündér

Jeges Úrben egy fagyott hulla, befalazva egy kiszáradt Test, élő halott és tapasztalatok híján hiszékeny és naiv voltál a félelem, az érzett nagy szenvedélyek áldozata, én is, nem csak Te!

Gül baba

Gyűlöltelek határtalan, mert el tudtál hagyni engem; gyűlöltelek mindenkivel jobban, mert átláttál rajtam: megmértél és kevésnek találtál, nem volt elég neked a szerelmem, mit éreztem, hogy megtarthassalak, mert másoké volt lelked szelleme -

Tündér

Tiéd volt vágyakozásom; máshol lelkem és szellemem feladatai egy becsületnyi tengernyi és óceánnyi könny!

Gül baba

Bármi áron tönkre akartalak tenni; oly beteg voltam nélküled, de vallani nem bírtam többé, vallani többé, szerelmet vallani többé, nem lehetett: nem bírtam volna hallani még egyszer az elutasítást!

Tündér

Sosem utasítottalak el, de nem árultam zsákban macskát sem, látnod kellett, ha szeretsz, ki vagyok; de nem láttál! Csak magad vágyai kivételései és álmai és céljai rozsdás csavaros kerekét láttad bennem agyi képzelődéseidben a vágyakozásod tárgyát: és nem hallottad, mi vagyok, és mit akarok én te veled és, avagy te nélküled!

Gül baba

Idegenül egy halálos rendszerben lennék, ki vagyok, ha elfogadsz!

Tündér

Itt vagyok, ha elfogadsz!

(Tündér és Gül baba el)

Hungária

Vér áztatott mezőkön értem el Te hozzád, kit tiltottak mindenünnen; tán azért szerettelek oly annyira és mindenáron meg akartalak menteni; talán sikerült; bár tengernyi a gond, nem tűnik nehéznek, ha a szívben a tiszta béke és megelégedés! És a lélek szelleme vállalhatja végre magát, mert a sugárnyalábok tüzes özöne el nem éri többé, leválik, lepattan róla!

Hunnia

Furcsák voltak mentőakcióid; belesápadtam nem egyszer a találékony ravaszság és a kockázati magasles miatta...

Hungária

Küzdj! - mondta és szeretett. Küzdj! - mondtam és szerettem és szeretek.

Hunnia

Kikaparni a gesztenyét?

Hungária

Nem. A magamra találás a végső elszigeteltség magányában: a legtávolabbi, ki vagyok, és ki szeret, én vagyok, kire vetem tekintetem sugarait, kire vágyakozom, kit remélek mindenek előtt, kit szeretek: kiért volt minden áldozat!

Hunnia

Na azért! Ki volt az?

Hungária

Hungária és Hunnia!

Hunnia

És a Szent Korona tüzes vaskorona égető fekete csápokkal a Kereszt Éjszakája?

Hungária

Kiittuk talán a méregpoharat és az ecetes rongyot kicsavarták a szánkba; és a Korona Keresztjén elfogadták áldozatunk, hogy a dicsőséges Trón ítélete irgalmazzon nekünk, talán!

Hunnia

Szerelmem, talán...

Katonai szabadság

Róka
Gorilla
Tyúha
Oroszlán
Nő
Tavaszi

1. felvonás

Róka
Azt hiszed, nem tudom, hogy ott rejtegeted a kurvád az ágyad rejtekén?

Gorilla
Egyedül vagyok a meszelt falak között! A nő is egyedül van a meszelt falak között; nincs itt már régóta...

Róka
Azért találkozik veled, hogy végre a mienk legyen...

Tyúha
Miért akarják mindenáron a pokol gyűrűi közé csavarni mint egy mosott rongyot a centrifuga forgó gyűrűi közé azt a Nőt, mikor mégis mozog a Föld még ha hó, csönd és halál is a zsarnokág ellen!

Oroszlán
A Nő, ki baszható, ki eladható, visszaforgatható, állami befektetés forrása. A feltétele, annak adják el mire való, aki kicsoda!

Róka
Kellott a nő, de ő másoké akart lenni, és ráadásul dühömet növelte, hogy ezt a másikat mindig hangoztatta!

Tyúha
Nőt akartad-e, vagy csak magad kezét hosszabbítani, és a Nőt mint eszközt és médiumot a szócsövedet, a testét mit rajta és benne láttál, tán csak érdeked egy szövevényes szöttes játszmáiban, hol a rabok piros és fehér és kék és fehér párhuzamosok mint összekötik az eget a földdel!

Róka
Dolguk az lett volna: e Nő ezen szellemi kapcsolatait eltüntetni, mint egy teliholdat!

Tyúha
Teljesítettük parancsát; apja szándékait a magáéval elegyítettük; a Nő nem járt jól, míg mindenkivel elhittettük - és bekapta a horgot -, hogy a Nő a kiválasztott és kiváltságos harci fegyver, mi előtt mint Felsőleges hölgy előtt hajbókolni kell! A Nő ellenben elszigetelten elsorvadt, mert elsorvasztottuk az évek alatt.

Oroszlán
Míg apját szövetségesemként kezeltem, kicsalogattam minden bokor mögül nyulait, így kevés puska-töltényt vesztettem a vele való leszámolásakor! Őt se érdekelte az enyéimmal mi lesz; a lánya idegesítette: egy rőt, vérnarancs-sárga folt katonai zakóján...

Tyúha
Nem értette a nyomorult Nő, hogy ne akarjon minket felszabadítani: mi szabadok vagyunk! Ki szabad: magának dolgozik önmagából, és nem hivatkozik, mint egy disznó nem létező viszonyok képzeleti akaratereire!

Gorilla
Magára van szüksége a Nőnek, míg eljártssa, mindenkit szeret, és mindenkire szüksége van: csak

kiürít és kifoszt, és tovább áll, mert csak magára van szüksége az éj leplei alatt: megérteni e sötét rejtelemben mindent, mi rá tartozik, és neki kell megértenie!

Tyúha

A legnagyobb gyönyörűség a megértés: ha megértetted létezésed abszolút 100%-át, akkor halott, de létező a másik...

Gorilla

A teljesség játszmái az istenek gyönyörein a lehetőségeké a semmi alapjain a létezés fénysugarain gyöngykacajok násza az éj leplei alatt...

Tyúha

Anyád nem mert a jég-halott apád szemébe nézni: a jég-halott, agyonkínzott, elföldelt és elárvult, a rabszolgásított és kurvásított vasúti kocsik szeméibe: mikor az életmenet a halottak árnyai egy katonásított közéletben! Hol mégis az értelem, a szépség a tetszhalottaknak, éltetőnek? Hol a szabadság, ki nem csak magáért akart, de olykor másokért!, meg is ért, és nem csak süket fülekre lelsz, kiknek prédikálhatsz ítéletnapig, három mondatot böfög vissza, mint egy megátkozott, az élet sebeit nem tudván feledni, nem tudván megbocsátani senkinek, és nem képes elengedni végleg senkit!

Gorilla

Az elengedés a halálban könnyen megy; a vágy a szeretet a szükség mi nem enged és fogva tart délelőtti délutánjaidon!

Róka

Szemetesben az áldozatoknak feltüntetett lidércnyomás!

Gorilla

A bioszemét mi magunk vagyunk, a közösség, mi kihat, és minden percünkre rányomja bélyegét! A láthatatlan Ember!

Oroszlán

Légyfegyelmezett, tudd érdeked, tedd a dolgod magadért mintha másokért, mert szétválaszthatatlan szálak fonala szó, ha magad komolyan veszed, átáramlik erőd akarati józan ön-nevelt részeidbe! Ne várd, hogy benned majd hisz valaki, á dehogy, higgy magadban, és tedd, mi álmod, a való!

Gorilla Tán hisznek majd Tebenned, ha nem marad más választásuk; esetleg hisznek majd, ha rosszabb lenne nélküled immár! Hitesd el, hogy mindig Téged akartak és Tereád vártak, ki szeretted őket!

Róka

Magát szereti és a kurváját nemkülönben... minden más etetés és beöntés egy ideológiai lepel, hogy miként növelhetjük optimálisra a nemzeti össztermékünket, és miként maximalizálhatjuk bevételeink, az országba befektetett aranyat, és nem kiterített női mezítelen hullákat jelesül, mi bátrak vagyunk: kiterítjük a fegyvertelen és mezítelen Nőt...

Oroszlán

Elbasztuk, de nagyon, a Nővel -

Róka

Ugyan már, katona, miket beszél... a Nő most lesz csak igazán aranyat tojó tyúk...

Oroszlán

Már nem nekünk: más bassza szájba, annak tojik, ha nincs összevarrva pinájával együtt a szűzhártyája -

Gorilla

Kurva léte az a Nő, ki a pinájából hamar kiveti a Faszt, vagy be se engedi; bár könnyen csábítható: ha szívébe beenged valakit, az, akit nehezen zár ki onnan!

Róka

Mit néz így, mintha vesztőhelyen nézné Kedvesét lógni piros magas sarkújában a dagonya fölött...

Gorilla

Téved... lassan és nyugodt bizonyossággal adagolom a Kávét itt és ott a túlélésig!

Róka
A kurvájáért...

Gorilla
Maga Barom! A Kurvám én vagyok!

Róka
Nemcsak...

Gorilla
Ami nem én vagyok az lóg a vesztőhelyen piros magas sarkújában -

Róka
Téved...

Oroszlán
Téved....

Tyúha
A Kurvája mindannyiunké... államérdek: a nemzet aranya! Egy függesztett aranyóralánc pontos időkkel több struktúra több mátrixában!

Oroszlán
Róka azt hitte minket könnyen bezongoráz pár kurvásított beadagolt dallammal ellenünk... a Kurva azonban nagy érdekű széles perspektíva napsütött tavasz, míg szeret!

Tyúha
Kurvákra alapoznia jövőt, ha minden szál szakad...?!

Gorilla
Mikor végül beülteti hullámos gesztenyebarna vöröses hajába a nefelejcs és harangvirág, a nemes fehérke illatárja: akkor jössz rá, ki is egy Kurva, ha szeret!

Tyúha
Szerető Nő ő, ha szeret: és Kurva a Feleség, ki még megközelíthetón sem szeretett úgy soha, mint a kurvád! Nem szeret tán, és szerződéses házasságod más, mint a Kurvád szerelme, mikor késed húsába, mint vajba vág és szájába elélvezel, míg elalél a gyönyörtől!

Gorilla
Kapt a szádba faszom és szopizzál! Ennél többet férfi nőtől nem kérhet; ha megteszi neki a Nő finnyásság nélkül, nem maradsz érzéketlen: főleg, ha még külön akarata és élete és szabadsága is van!

Oroszlán
Egyes Kurvák érzékenységük okán igen közel vannak a létezés tiszta forrásán csókolják őket a habok hullámozása!

Tyúha
Mikor az utcán átment a Kedves, galambok ültek a verebekhez; feltettem csákóm fejemre, és azt kiáltottam, mindenképp megtartom Nóm, még ha ördögök is pottyannak fejeimre!

Álmom a Nőé: egy azon Álom; titokban elrejtettem a szekrény odvas lyukaiba mindent mi számított, és elfelejtkeztem róla, hogy megtarthassam a valóra!

2. felvonás

Nő
Ki szeret engem, aranyba öntöm annak álmait, de jaj annak, ki kínoz évekig és magát védvén maszatol körülöttem míg számítón aranyaimra les; mit nem érdemel!

Jaj annak, ki számítón az észérvek arany sugarainál tervezi fogaskerek illesztékeit a ráció szavánál és megöl minden álmot a nagy szellem és nagy lélek mediális valóját pár öntömjénező és maszturbáló műért, ki csak önmagára lel tükrében, és ha ott vagyok mintha ott se lennék tudomást róla nem vesz, de hullámat készíti elő a száműzetéssel: mondván az idegenben kiszikkad mint kiszáradt vénlány

lyukai kiszáradt sivatagok mellett az erdőtüzek! Véli, befalaz, míg titkon élte, ha szeretetét suttogja fülembe, míg másnak mást lehel: rövid úton megszabadulunk tőle, ki szabadságát akarja csak, míg felszabadítani minket: valójában önmaga szabadságára les és gondol, míg minket negligál, pedig itt vagyunk!

Tavaszi

Miben sántikálsz megint Te Nő? Nem ismered a számok törvényét, a túlerő és statisztikák algoritmusain a döntések precíz végrehajtásainak lesújtó gyilok haláláradatát az integráló derivátumok valóságait: a langyos víz és ízetlen ételek szagtalan életét az illatok párlatai befogását laboratóriumi üvegcészéikbe a játszmák nedűnektár csepegtető kétségbeesés kínjait!?

Nő

Mondottam, küzdj, Te nyavalyás, de Te csak alukáltál aluszékony só sebeinkre, mint kiáltásaid mintha magnóba beszélnél ellenünk ki ellened!

Tavaszi

Minden, mi szép voltam a semmis lejáratokon a kapcsolataim, mint lehetőségek osztok és szorzok arányosságain képzeletem akarata; és szakadékok üvöltő tágra nyílt pofáján az örvények, mik magukkal rántanak: ha eszkimóasszony vagyok, ki fázik, és gyűlöllek, kit egyedül szerethetnék, Te Nő!

Nő

Gyűlöleted, mi tönkretenni vélt azon erősödtem és nőttem fel én, mert érdeme és értelme nem volt és nem lehetett gyűlöletednek, ki mindenkinél jobban szerettelek!

Tavaszi

Azért gyűlöltelek, mert miként vetted a bátorságot: szeretni Engem, ki a szerelmet el nem viselhetem, ki szeretni sose tanultam és nem tudtam, és mint birtokrablás: idegesít: ha körülpisált területeimre valaki a „a szeretet” szó hullámain próbál maga pisálni, mintha joga lenni ilyesmire a „szeretet elvén”! Baszd szájba, hogy móresre tanítsd, ki köreidben ténfereg, és megváltoztatni akar mi módon és akkor mi szeretete! Kit én szeretek, mit sosem, úgy szeretném, hogy minden egyes sejtjébe a foton, mint sejt plazmai kataklizma és elektromos üzenetek a neuronok között!

Nő

Te elanyátlanodott szerencsétlenség és nyomorult agyafúrtság, ki mindig rossz lóra teszel, mert rosszak az idegeid kívárni a jövődölés arany szózatát! Te vodkás sült krumpli sóska zöldje helyett ki kiöntöd, mit szeretsz az 51%-os barack és körtepálinkát; egy sose lehető álomért csendéleteket festesz 20 éves eljárt cipőd fűző nélkül reklámozod a csendéleteken vodka és hagymás-tejfölös sült krumpli kíséretében!

Tavaszi

Te fotózod így, ki labirintusos útjain az égre, ha felnéz nem lát mást, mint mások szórakoztató játszmái vágyakozását: mind mit láttál mi voltunk a maszkosok és a bábosok a látszatok megalkotó szülői lényeg nélkül a vágyaink metszetei kiszínezték képzeleteink csendéleteit!

Nő

Bár vágyakozásod szerelme valós simogatás kör körei lehettek volna bőrömön! A Csendélet, mint szerelem és gyűlölet: az élet csendje, amely ha gyűlöl igazán, szétszaggat, szétszakajt és tönkretesz: a szerelme a csöndnek mi újra és újra megalkot teremtő akarata a mindenek rejtelmében rejtetten és rejtekeiben!

3. felvonás

Róka

A Nő ingerel immár elmondhatatlan és halálát kívánom mindenestül!

Oroszlán

Nehéz lesz immár eltenni láb alól, hogy kedvességnek tűnjön a látszat illesztékein!

Róka

Oroszlán és Tyúha a Nő ellen ha összefog biztos győzelmünk: örök tavasz!

Oroszlán

Ezt próbáltuk mind ez ideig; de elcsábulásaink oly hatalmasak, hogy a Nő átvette a vezetést biztos romlásba kalauzolván a köreink! A gorillája mellette áll s elfertőzi gondolataink!

Róka

Akasszák fel az első alma -, avagy körtefára, mint egy mimózát, avagy fagyöngyöt!

Oroszlán

Rég megtettük...

Róka

Miért még mindig akkor a Tarpataki-vízesés, ha kondul a vészharangok utolsó harangja az özönvíz torz víztükrén a tűzhalálok és vízbe fulladások tejfehér ködén a halál torzított látásai: a fény-illesztékek mi vagyunk és valami mi a létezésünk arculata e bolygó térideje kódolt álmainkban!

Oroszlán

Mit elvettem tőle a szépség szülőtteit javítani magam hasonlatosságára nem lehet: rossz és torz csúf lenne!

Róka

KINYÍRNI A NŐT! (*dühödten el*)

Oroszlán (*maga elé*)

Már késő; már nem lehet; itt maradt a nyakunkra, kit se eladni, se pénzzé tenni, se kinyírni nem lehet, mert ingyen a Miénk, bár annyi vele a baj, mint másik százezernyi búbánatos szekér és millió teherautó gond és könny és bánat és aggodalom könnycsatornáit; az aggnak aggot, egy vén szatyor otthontalanságnak és az árvaságnak elfolyó könnyei, míg a csillagok háborúznak, e Nő, ha megnő, megteremti az éden virágos édeskés illatát a lédús Paradicsomot: az anyai tejjel dús melleit az elhagyatottság szendergő gyümölcsös túléléseit!

Rom

Proa   állambiztonsági ügynök
Kagám   császári és királyi ügynök
Elmi   szellem ügynöke
Dala   alkotó művész
KAR

Elmi

Császári királytól a parancs: Minden, birodalomra veszélyes szellem a palackba visszakényszerítendő! Minden eszköz engedélyezett, de a finom alattomos és aljasan mellre csúszó és lassan behálózó, körbekerülő, és hátba támadó, a lassan kikezdő és alámosó módszerek a leginkább kedveltek. Hízelegj szembe, tanácsolj A-t, majd a veszélyes elem háta mögött az A tanáccsal kezd ki halálra, dönts ki!

Proa

A legbiztosabb, ha a leghülyébb és legnyomorultabb agyonsebesített élő hulla emberi roncsot a mérgezett gőzökből egy levitézlett, semmire se jó katonát eresztesz rá, mint egy üvöltő oroszlán esik majd áldozatára az első adandó problémánál -

Kagám

Nem kell Árgus szemekkel figyelj, hogy sértsen valami kis elejtett finom célzás, nem tetszés, gyengeség, ha minden gyenge pontja rég ismert Árgus által az áldozatnak!

Dala

Nem tanul semmiből, ha mondják neki: Nem kell! Miért is fitogtatja, hogy miért? Minőség, ugyan már; kenyeret és szórakoztatást a hatalmat növelendő!

Proa

Üsd, vágd, nem apád! Figyelmeztettem, takarodjon köreimből!

Kagám

Nem értem, miként mert egyáltalán arra gondolni, hogy engem szeressen! Kinek képzelte magát e szerencsétlen nyomoronc, hogy komoly partneréül rám gondolt, hogy velem komolyan számolt, mikor rég levertem, mint bakancsaimról a port! Egy Vénlány! Mily gyűlöletes, ha teste fiatal, de lelke vén, egy eleven hulla, egy ősköviület; miként lesz abból kreatív játék és nedű a mindent feledésre, egy álom-kék rózsaszín kalap felperdülve és egy Arany Shakespeare a bokréta rajta, ki ha vitt is mindent, zsebébe minden és mindenki, de árulóvá nem lett sosem: sem magáé sem senkié. A nép szavát azonban hangoztatni kellett, a nép ajka és a nemzeti szózat is kellett legyen, hogy a szabadság, ne csak a rom birodalmi és császári-királyi felszabadítójának legyen szabadság, hanem a nyomorult tömegek szabadsága: egy falat kenyérre van joguk csak a rabszolgamunka mellett törleszteni „adósságaik”. Kapnak-e egy falatot, mi nem a testé, de igaz és szép szó és láttat, és nem egy ugyanazon szellemi közeg színezett fája, mi van és lehet, hanem valami mást is, mint sovinizta gyarmatosító, vagy gyilkos titokszolgálatok finommechanikai működő láncait a légnak! Ó egek! Mi légi köpöcsésze, egy levegős had a parancsvégrehajtások nyomán: majd egy porszem, és a gépezet, a légi lánc itt csikorog, és a képzelete lábai itt és ott is kibicsaklanak: a technika versenyez életünk álmai képzeleteivel, ha kimondjuk, már szétlövük álmaink, mielőtt bármit is elkezdenénk: a sugárkorszak háborúja nemcsak a filmeké, és nem valami hajnali, de nem is esti sugárkoszorú, mert nem lesz koszorú az a káosz és anarchikus emberi lélek, ki gonosz és áruló, ki két pofára fal és fogyaszt és széthullik belül, és mi szakadékba taszít mindent.

Mennyire utálok, ha egy nő, ha nem is kövér, de telt egy tehénszerű állat; utálok, ha teste a karcsú nem illeszkedik karjaimba, mint egy hízelkedő cicus a fényes elme játéka hevében!

Proa (*gúnyosan*)

Jöjj kedvesem, jöjj az ölembe ide!

Dala

Megtudtuk azt is végre, hogy kedvenc szobra, mitől el nem téríti semmi, Rodin: Örök Tavasz. Semmi ádáz tapasztalat, semmi rossz akaratú gyűlölet, hogy kurvát csinálunk a nőből akkor is, ha legkevésbé arra van hajlama, mert az erő egy lépéssel tovább már erőszak, és ha a hatalom a miénk..., márpedig miénk, és ki nem jön épen és elevenen karjaink közül a szabadságát annyira irritálón követelő és óhajtó PICSÁ - Mikor más sem vagyunk és akarunk lenni, mint URÁLOM - (*maró gúnynal*)

„SZÁNTOTTAM GYÖPÖT, VETETTEM GYÖNGYÖT;
HAJTOTTAM ÁGÁT, SZEDTEM VIRÁGÁT”

KAR

Tiszteletet tanulj ember: magad és mások becsülését; ki nem értékkel, tartsd távol magadtól, ki sebeidre les és hibáidra, hogy a nyitott sebbe szórhassa a SÖT, menekülj attól!

Ki nevelni úgy akar, hogy folyton megalázz, és titkon pusztulásodra les az álnok, mert titkon semmi más, csak egy frusztrált gyűlölet-halmaz, mi bosszúra éhesen didereg, és büntet, kerül el azt, ne járj még te a nyakára!

Magának csinálta a nagy bajt a nagy moralista, ki magának mindent megenged, míg a másik szemében a szálkát, saját szeme se áll jól gerendájára építi rothadó házát, mi hamar egy rom-roncs és rom-halom egy Huszt: minden csak nem zöld hármass halom. Nem a bűnbakok miatt nincs, és nem lehet remény, kik tudva lévön mindig legyártatnak, előretolván őket megkövezendő: a bűnbakok; nem rajtuk múltott!

Az ember, ki könnyebben lesz állat, mint ember fölötti ember, a selejtes, ki a mocsárba tocsog, míg egzisztencialista: az édenből száműzöttek!

RODIN: ÖRÖK TAVASZÁT -

Maga van, ki van, kivan: és ereje egy autonóm integritás, egy kötetlen nemes gáz kötetlenül, vöröses gesztenyebarna hajában a nemes fehérkék!

Szigorúan Titkos

Szereplők:

Dala

Titkosszolgálati Tiszt A

Titkosszolgálati Tiszt G

Szabadkőműves Mester

Mind

Mi vagyunk a Nagy Hallgatók, kik titkainkat a sírba visszük;
ne irigyelj minket ezért, de egy, mi több a Halálnál a Szeretetet,
mi Síron túlról is átüzen, mert a Lélek és Szellem több egy Testnyi Létezés Idejénél!

A Halál sem állandó, a Halálban is velünk az Élet és az Élőkkel a Halál, így alkotunk egy Szövétneket, hát ne félj, csak tudd a nyitás és zárás pontosan mérhető szögeinek arányát, melynek irányító parancs-adója Te magad vagy, az értelem, az akarat, a tudás és képesség és szabadságod foka mértéke szerint, avagy, amit elbír áldozatkészséged és szereteted, az életvágy és a maradás kényszere, mert még itt van dolgozod, és ezt tudják az élők és holtak, hát minden úgy alakul, hogy itt maradj! Ne félj tehát, Te szeretett szélvészben forgoló, kit az idő örvényei bendőjűnkben megforgatnak, mint Bálna lemez-fogai között a planktonokat, de légy hű magadhoz, és magadnak szabj Törvényt és Határt, hogy fennmaradj, és ne szégyenülj, de másokat ne ítéld, de úgy elfogadj, mint van, vagy elkerülj, vagy imádó szemekkel rátekints! Tán gondolnád, másokért felelősként szólni jogod néked adatott, légy okos és érd el valós célod e másokért a lehető legkevesebb konfliktussal és cirkusszal. Ne keverd a szart!

Mi vagyunk a Nagy Hallgatók, kik mindenből Hasznot húzunk, mert mit adunk egykor milliószor vesszük vissza, mert mégis mi építünk és miénk a legnagyobb felelősség, nem holmi szószátyár tudatlanoké, ezért a nagy osztozkodásnál kivesszük részünk a nagy termelékenységünk és betett energiáink szerint, és ki belekőp levesünkbe, elbánunk azzal kíméletlenül...

Megesik, hogy megszeretünk nagy lázadó-okvetlenkedőket, mert Nagy a szívük, és titkon szeretnek minket, mit érezni nem lehet nem, de terhes nekünk a szeretet, ki haszonra megyünk, és mérnöki pontossággal tervezzük a Földi Gépezetet, mert minden túlzott és erős érzélem árt a szépségünknek, megkeveri a kártyapaklit, és nem szeretjük a meglepetéseket; így is van mindig elég, mivel számolni nem lehet...

Azúrka

Olyan vagyok köztük, mint ki kint is benn is, úgy hat, hogy nincs Neve a Közönségnél, csak ők ismernek kívülről, mikor fingok, mit ettem, és mibe öltözködtem..., ők a titkos hallgatók, úgy tartják ez a Rend; nem lehet a véletlenre bízni, hogy jön egy felforgató, ki nem lát mást az egészben csak pár jogsérelmet és egy Porfészek elfojtott kínjait, mi maga...

Titkos Tiszt A

Elhallgass, Te Nyomorult, kinek, ha mindent is megrendezek, Te nem ülsz bele abba, mert finnyás vagy, és folyton Fekete Egeret szimatolsz, hol csak én vagyok, és ki nekem dolgozik, és természetesen mindenki másnak is; Te, ki nem vagy hajlandó semmit kockáztatni, óvatos vagy, félnék és riadozó, mint egy őzike, átjárható és baszható, mint egy légy, egy nyúl, avagy a világ egy rosszul működő Kurvája, mert mindenkor csak a bőröd félted, hogy nyavalyás életed biztonságát tovább lendítsd egy kis hosszal, azt hiszed, nem tudom, Te finnyás kis mit ugrálsz, hogy mire megy ki a Játék? Ettelek volna meg Időben, de lehet a nyújtott Óra rosszat mutatott, és a Másik Órája működött időszerűen, és bevetésen kellett volna kidöglj, mitől védtelen nem magadért, önmagamért, mert azt hittem többet tudsz és elárulsz az első útkeresztződésnél... Ha tudtam volna, hogy Jó vagy mindenké felett és

szeretsz engem, és semmi áron el nem árulsz engem, biztos, hogy idő előtt, mit én idő utáninak tudtam, bevetlek az Oroszlánok és Medvék közé, te Tetű...

Szabadkőműves Mester

Pontosan tudtuk, mi hol tart és hol jár, mert olyan ostoba volt, hogy kívül merete hordani szívét, és készséggel beszámolt; úgy gondolta, mi vagyunk a Szociális Hálózat és csak Segítségére lenni akarunk és leszünk, és nem is feltételezte, hogy úgy rettegünk tőle, minden lépésénél és lépései előtt már keresztet vetünk, és oly örömmel látnánk végső kárvallottságát és pusztulását egy lelki és szellemi korcs nyomorultnak, mert nem tisztelete szempontjaink és minket, és miután meglátott minket, néki nem tetszettünk. Állandóan külön utasként más utakon járt, még ha járt volna, de mint a szélvész záporozott ránk alá és viharzott és villámlott, mint Isten Haragja, hát időnként mi is megfogtuk az Ostort, oszt jól elvertük; majd megszántuk és megmentettük, mert bárgyú Őzike szemei úgy könnyörögtek, hogy elgyengültünk és beadtuk derekunk és elgyengültünk, bedobtuk hát a legnagyobb Darázsfészekbe, addig se lesz rá gondunk, és nem lesz vele bajunk, ha azt is túléli, a darazsak tömegei csipéseit, már nem tudjuk majd mi tévők legyünk; ez az eset áll most fenn...

Azúrka

Ha tudtam volna, míg határtalan szerelmem együtt látott különböző ideológiai és eltérő gondolkozású tehetséges, avagy zseniális egyént, és egybeálmódtam őket az Ember vigasztalására és könnyebb-ségére, valami Jóság együttműködőit egy nevezőre, ha tudtam volna, mi folyik körülöttem, és mennyi bajt okozom! Azt hittem felvirágoztatható az Én sivatagom és az Én Pusztám, mi másnak egy Porfészek, együttes Erővel, mindazzal, ki szférámba bekeveredett, legyen ördög, avagy Angyal, hisz ezek Nagy Harcaikban úgylis összeölelkeznek, mért nem hát az Emberért a Jóra...?

Maffiózó

Összeálltunk és szövetkeztünk ellened, Te Idióta, Fellegekben Járó, Malasztal teljes, azt hiszed ma is Minden Út Rómába vezet, nem, ma minden út onnan elvezet, és ki véle gyanúba keveredik gyűlölt ellenség az, mint sápadt arcú Minden egészséges Élet és Harc Ellensége; hogy még élsz, egynek köszönheted, hogy Szerelmed és szabadságvágyad és akarated erősebb minálunk mindannyiunknál együttvéve, ki ellened összefogtunk és szövetkeztünk...

Gyűlöltelek határtalan, mert nemcsak megláttál, de nem féltél és nem rettegtél kifecsegni titkos arcomat, mi egy a sok közül, mit te megláttál; a többit gondosan megóvtam látásodtól, de gyűlöltelek, ki ellenem hízelkedően szóltál, és próbáltál megtéveszteni engem...

Azúrka

Én ugyan nem... csak gördültem tova a gyilkos és teremtő áramlatokon túlélni borzalmakat és szerelmes gyönyöröket, és egy cél éltetett, kiket szeretek annak hasznára válni, és iszonyodom a Te pénz-sóvár, számító lényedről, nem szeretem a féltékeny és zsugori alaptermészeted, mert a Nap adományozó, nagyvonalú, és minél többet ad, annál többet kap, de mit és hogy ad, az az ő titka megint...

Míg a nekem készített Darázsfészkedet én tömöm be, és a visszajáró darazsakat is én irányítom és vezérellek végképp más utakra; míg a rám uszított kutyákkal én szerelmeskedem és szelídíttem őket meg; míg a rám küldött mérgezett egerekkel én élek mindig másutt menekülve, olykor megpihenve útjaimon; míg a vadállatok között én szeretek és megszelídülnek látásomon; míg a betegek között én hallom a halálsikolyt és én szenvedem el lassú haldoklásuk; míg a sugárfelhődben elmém ereje túlél kristályosítva információba elmém a mérgeid, és én zárok és nyitok önnön bölcsélet szerint elviselni és túlélni mibe mindenki más belerokkan; az Ég ereje és az angyali kar, mi engem segít és időnként elaltat, majd megharcol velem, és évekig gyógyulnak mély sebeim és lassan elvérzek, de el nem aljasodom, addig mit akarsz te tőlem, ki oszt szoroz és tartja markát és időben sújt le a bárd a csatazajban, mert a Hóhér és Gyilkos szerep a Tied; nem vagyok én Földi Hatalmasságok között a közvetítő, mert mindig hátba támadtak őszinte igyekezetet; vívják maguk pokoli harcaik, ahhoz ők jobban értenek, de engem tönkretesz a földalatti harc; mi az én dolgom, mit az életben még az Írásnál és Táncnál is jobban szeretek az Imádkozás és egy Paripámra pattanván, ki Büszke Szélvész nevezetű, hogy időben én legyek a Mérték, a Mérleg Nyelve a Közép Akarása és Imádása egy Irgalmas Arcé, ki nekem Határtalan Energia, a Nap, neked Sápadt arcú; nekem e Nap, mi gátat szab, és míg Uralkodó Szívén megnyugodni jó, engem elirányít, miután milliárdnyi tör járta át szívemen most egy töviskoszorú, mégis a határtalan boldogság szomorúsága, és időnként mégis felkacagok, felzokogok,

bár Te megtettél szereped szerint mindent, hogy megöld bennem a Szent Isteni Zenét, de nem sikerült neked, mert Testemen át sem hagyom, miben hiszek, de nem ártok neked sem, csak elvisellek, amíg bírja Testem, mert a Lélek erős, de a Test erőtlén!

Terelem bennem angyali és ördögi világ látott és érzékelt Szemeit és az Energiaáramlatokat, legyenek Áldás, avagy Méreg, beszámított egy Nagy Terv szerint: legeltetem Kutyaímat és elszeretgetem a rám küldött kötöző legényeket, mert még mindig jobbak, mint a verőlegények!...

Értesz Te engem, ki megkötni akarsz folyton, és nem veszed észre, hogy pillantásom metsz és alakít! Ne rögösödj, ne viselj szemellenzőt; a rád rakott parancsuralomban még szívárványi sok árnyalata van a terrorgyakorlás mikéntjének, és a parancsvégrehajtás ellenére is elérhető, hogy jusson és maradjon, de akkor Neked IDE kell dolgozni, mert más is hazadolgozik és nem külföldre...; amit külföldre, az is saját érdeke; vagy torz információ, vagy a külföldön jobb a barát, míg a belföldön szívünkön mérgez a gonoszság, mi érdeknek nevezi magát, de nem más csak gyűlölet; mert az érdek a békés együttműködés egymásért és önmagunkért...! Érted Te ezt?

Titkosszolgálati Tiszt G

Terelgettelek Én, te gyökered nélküli Levegőég, hogy Rendszerbe kerülj és Fát növessz, Jó termő Fát, ahogy tetszik, de Te mint egy Futóbolond, kinek kilométerhiányai mindig ott nincs, mindig ott nem jó neki, hol épp van, onnan elvágyódik, és szép szeme világa a távol messzibe tekint, de ki folyton égbe néz és nem veti meg lábát sehol sem, mit akar az a Földtől... abból akar megélni, mit onnan ide átereszt?...

Azúrka
IGEN -

Titkosszolgálati Tiszt G

Míg Te Szerencsétlen Itt a Földön Testedben robotolsz meg kell adni annak is mi övé, és nem bujdokolhatsz folyton, nem szaladhatsz örökké ezerrel, mint akinek elment az Esze, látod nem vagyok az Ellenséged, de lásd be náladnál nincs ki komplikáltabb egy Fráterő legyen, kinek szűzhártyája minden reggelre visszánő, hogy másnap szüzességét ezerszer veszítse el, mert kívánatos és imádható, de gyűlölhető is, fennen való ide vagy oda, épp azért, mert minden, mi felülmúl minket, gyűlölet tárgya kell legyen, mert ez mi előrevisz engem és kiterít és elterít Téged, hogy Te is móresre tanulj! Neked sem áll a bál, neked is el kell esni és fel kell állni, így erősödünk mindannyian; arra panaszkodsz, Teher alatt nő a Pálma, míg el nem törik, ki felel a saját sorsáért, ha nem Te, ha sok, hord el magad, bújj meg a legtávolabbi sarkában a Földnek, vagy húzd meg magad, hogy Senki se lásson Évtizedekig, majd ha újra kell az inger és a sugárkoszorú, előmerészkedhetsz Birtokodról, de tudd a Világ nem lesz más, ugyanaz marad mindig, és nehezen találsz Barátra, hol szociális Munkásokat keresel, mert a Lét a Nagy Harcok és Nagy Kihívások Terepe; nem mondom, hogy nem éri meg megharcolni harcunk, de dönts el Áldozat vagy Harcos, avagy Szemlélődő Szellemi Társ, Alkotó, de ha mind ez együtt, jól méricskélj, és ne tévessz jó arányt, mert kihúzod a gyufát, Te Imádott Nő!

Azúrka
Ilyen az imádat, milyen akkor a fenyegető figyelmeztetés?

Titkosszolgálati Tiszt G

A figyelmeztetés azért, mert az Imádat együtt jár a Kettő a közös életre és feledésre, és a visszánőtt szűzhártyái újrakezdéseire maga Génius, Maga Rettenthetetlen Főnix. Van nálunk Beceneve: Főnix -

Maffiózó

Eszembe nem jutna becézni, inkább lövetném szitára és szakadozott lebernyegesre a fejét, hogy nem ért semmiből és haragom a végsőkéig növeli, ki másoknak becézett védenca, de sehol nem működik együtt a Finnyás Istenadta! *(gúnnnyal)*

Titkosszolgálati Tiszt A *(háttérből előre jön)*

Mindenkinek máshol a gyengéje; van kinek nincs félelemérzete, és vonzza a sokszoros Tűzkeresztség, hogy bizonyítsa a Világnak: legyőzte az Elemeket, mert él az Isten...

Maffiózó

Megmutatom Én ez isteni Ebnek, hogy én is élek, és semmi nem marad belőle, ha végleg elvesztem

türelmemet, és elpattan a Húr, nem lesz már, ki kihozza őt a slamasztikából, persze, kinek senki nem segít segítenek a Szentek (*gúnnnyal*), de láttam már magukat Nagy Szenteknek Tartóknak rongyos húsúvá, péppé veretni, avagy lövettem szitává és hullává...

Azúrka

Erőszak csak mi fegyvered nincs másod csak Pénz és egy Zsarnoki Hierarchia mit a rettegés tart össze; csak ezért vagy ellenfelem, ki a Béke és Szeretet, de a Szabadság embere vagyok, és hiszem az Igazi Pénzfolyó is így árad csak a Paradicsomi Folyamok Pénzei, mi nem kötnek gúzsba, de gyógyítanak, nevelnek, tanítanak és erősítenek az Életre úgy, hogy felmutatják a Szereplehetőségeket a Színpadon, - minden igazi örök művészet erről szól - nem titkolván el semmit, és így mindenkinek adva a Lehetőség, hogy hajlama és igényei szerint azzá legyen, ami, de jaj, ha a ragyogó Napot nem hagyják adni az éltető és életadó világosságát!

Mindenki Szerepe szerint; van ki közvetítő Birodalmak között, van ki ennek Óre, van ki Rendőr és van ki a Rendet belülről kikezdi rendszeresen, és együttműködik a rendfenntartó erővel, és ez is a rendszer része és be van kalkulálva; ma már minden kiderül előbb, mint gondolnánk, ne becsüld alá a Nemzet és a Nép Fiát; a Géniusz mindig a Nép és Nemzete Fia és a szabadságért küzd; az Ő Szerepe ez, Te miért nem számolsz és fogadod el az Ő szerepét, és teszed a Rendszer részévé...; nagyobb fos, ha elfojtod, és csak nagyobb félelem és rettegés, mi elural; kellene a szelepek, mik elvezetnek jól irányított módon; látod, most épp így gondolkodom, mint Te, ha veled kerülök egy térbe, és nem egy Isteni Zene bugyborékoló fergeteges futamait hallgatom. Mindent a maga Idejében, és minden megtörténik a Maga Idejében...

Titkosszolgálati Tiszt A, G
AMEN...

Maffiózó

Ezek a Rohadékok beépültek, és becsaptak és összekavarták a Lapokat...

Titkosszolgálati Tiszt A, G

Nagy Vész múltán a Rend újra helyreáll, és látjuk már az új osztások mily mintázatokat adnak és hogy tartható fenn a Rend, hogy jusson és maradjon is, és álljon még a világ, ha Pár Hét is csak...

Maffiózó

Rühelltem mindig ez Okoskodó 156-os IQ-jú Fenegyerekeket, kik folyton morfondíroznak, és szaladgálnak agytekervényeik és az enyémeik között, én ki a tettlegesség, a testek közelharcai a Vér érzete és a Brutális Kegyetlenség Testközelen a Másik Félelme és az Én Gyönyörűségem, mi lesz a Másiké is idővel a börtönőr és a fogvatartott egymásra utaltsága az idegek játéka parányi összezárt terekben; a gondolati szabadság játéktere nem az én világom, minden, mi a rettegése a rám bízottnak, hogy tart tőlem, és gyilkomra viszket a bőre és vakarózik és érzem így közvetlen hatásom, hogy nem vonhatja ki magát alóla senki sem; igazi ellenfeleim nem ezen Azúrkák, hanem ezen Okoskodók, kik mindent eltervezvén kiterveznek a világi uralom titkos vezetői, én egy kivitelező és végrehajtó vagyok, ha tetszik, ha nem, én is egy rendszerbe kötve... Ezen Azúrkák meg az áramló áradások hömpölygő hullámain nem leszek Áldozatuk végképp nem...

Szabadkőműves Mester

Miért vagyunk mi, minden szellemi Erő összeütköztetői és elföldelése a Nagy Villámlásaiknak, ha nem azért, hogy egy fenntartható Rendben mégis mindenki megkapja a Magáét és az Övéit, és az Övéi is a Magukét -

Szerepünk kideríteni Próbák során, ki alkalmas alakítani Hős Szerelmest, ki az Áldozatot, kinek lett elege végképp abból, hogy Áldozati Szerepében tetszelegjen, legyen az akár egy Nemzet is, és Uralkodni akar, Uralomra tör, mert van benne annyi Fiatal Erő és Rafinéria és Ravaszság és Áldozatkészség mégis, mi összetart; és mi látjuk gyilkaid, és állunk ellen, ha túlmegy a határon, míg mérgeid puffasztanak ellenséges Okoskodókat és Azúr Kékeket, hát ellened kavarjuk Kártyáinkat, de azúr Kék nem lehet Ostoba Hülye, megneveljük, mert kiszúrjuk azonnal, ki Hattyú, ki Főnix és ki mindkettő, sőt ráadásul még Pacsirta és Paripa és Csalogány egy Örök Tavasz Álomban, de Álom - Energiáink valóság mégis...

Maffiózó

Kikezdték terveim az Okoskodók és az Azúrkékek...

Szabadkőműves Mester

Míg mindenki megkapja a magáét és elvonul az Övével ki igaz Párja, Neked is legtöbb így marad hidd el; mindenkinek idejében történülnek, hidd el -

Együtt

Megküzdöttük Nagy harcainkat, ki-ki a Maga hajlama és természete szerint játszott és szerepelt és gondolta véresen komolyan, avagy ádáz könnyedséggel siklott a habokon, de most a LÉT Ősi Rendje szerint kis időre kezdet adunk egymásnak, hogy aztán újra nagy bőszen egymásnak menjünk új Nagy Harcainkon az Ősi Rend szerint, mi mozgatja természetünk, mi nem lesz jobb se rosszabb, mi magunk vagyunk, de felszíni vizeink más mintázatokat és formákat alakítanak, hogy újra ismét összezavarjuk a Port és időben kiigazítsuk egy Teremtő Rend szerint mi a Nagy Pusztítók és Nagy Megtartók együttes mértékre keveredő Harcainkon...

Szigorúan Titkos 2.

Traumatikus1

Mondotta Ember, bízva bízzak; elmehet a Büdös Fenébe, ha seggem fotózzák, miután számot adtam róla.

Traumatikus2

Vess Magadra! Nem kell a Mákony, nem kell az Altatószer, folyton az Igazságot köpülöd véresre...

Traumatikus1

...miután jól kialudtam magamat, és számot vetettem a Múlttal; nem volt Leányálom, és nem volt felemelő Vigasztaló könyörületesség; az megpróbáltam Magam lenni Jó és Jónak megmaradni...

Traumatikus2

Nem volt könnyű, nekem nem...

Traumatikus1

Mégis az voltál Te is, vagyis megpróbáltad a Légy Jó Mindhalálígot! Felszólító Üzenetet!

Traumatikus2

Megpróbáltam...; egyszer éreztem erős Gyűlöletet a szívemben, de akkor nem vártam másra, hogy jól elverjen, akkor magam pofoztam meg, de nem úgy, hogy fájjon, csak hogy emlékezek, nekem gyűlölni nem lehet?

Traumatikus1

Meddig négy kezeszünk még?

Traumatikus2

Amíg tetszik Neked és Nekem ez együttes négy kezeszés...

Traumatikus1

Megbeszéltük, jó legyen így..., de inkább addig, amíg csak szeretlek az ítéletnap utánig is, vagy amíg el nem fáradok, és futni, lovagolni, avagy mély alvásba nem kezdek ismét, távol tartani az engem faló Démonokat..., mily sérülékeny-sebezhető minden Ember...

Traumatikus2

...nélküled Én már rég nem lennék más, mint démonok eledele...

Traumatikus1

Lovagolsz egyet rajtam ismét, vágyok egy nedves lyukra, de az épp a Tied kell legyen!

(hallgat)

Áldozat1 (*maga elé beszél*)

Szeretlek jobban az Életemnél, és belebetegedtem, hogy veszélyben tudtalak, és nem lehettem Veled...

Áldozat2

Mit suttoysz Magad elé?

Áldozat1 (*megijed*)

Mit keresel itt a Pokolban?

Áldozat2

Mert szeretlek Téged.

Áldozat1

Áldozat szerepét alakítjuk most...

Áldozat2

...nem nehéz...

Traumatikus1

Maguk beszélnek áldozatról, tudják maguk, mi az, hogy áldozat?

Kínzó Mester (*színpalak mögül mély öblös, de reszelős hangon*)

Volt benne részük elég...

Traumatikus2

Hurcolták el őket ártatlanul 20 év kényszermunkára levegőtlen, fojtogató marhavagonokban, hogy mire odaértünk rabságunk színhelyére a szerencsés az volt, ki ott fulladt a levegőtlen rések között, hol agyonnyomtuk egymást egy-egy kétségbeesett mozdulattal...

Traumatikus1

Mászatták magukat Erőltetett Menetben, mert hithű ellenállók, avagy az értelem emberei voltak, dobták máglyarakásra, és uszították magukra a veszett kutyákat, elektrosokk alatt vallatták magukat, csonkoltak maguk között papokat, kezüket, lábukat szemétre hányva, apácákon nyomtak el csikket, kínoztak órákig embereket, míg üvöltő kínjuk megrengette az egeket és nem maradt belőlük csak véres hús és bőr és egy darab izomcsomó és csonthalmaz?

Traumatikus2

Húzták fel magukat csigolyáikon és közben ütötték a gerincét és tépték a körmeit, hogy utána a jéghideg zuhanyrózsa alá menekültek, hogy meg ne tébolyodjanak?

Traumatikus1

Gyömöszölték magukat egy szobába és engedték meg a mérges gázokat?

Traumatikus2

Dobták magukat megtévesztett és sugárfertőzésben elmérgezett emberi vadállatok közé? Végeztek magukon elmekísérleteket ilyen-olyan sugárkezeléssel, hogy mint gépeket használják mások ellen titkosszolgálati akciókban? Nyomták fel faszukba az üvegcsövet, hogy rípiyára törjék benne? Ítélték magukat lassú mérgezésre, hogy azt se tudták, mi bajuk, csak megbomlott hirtelen az agyuk, felpuffadtak rettentő kínok között lassan kimúltak?

Áldozat1

Futottam köreim Értetek, de nem tartottam magam Áldozatnak, csak egy határtalan szerelmet éreztem a szívemben, hogy ezt ne tovább, és tartottam a Kín Házát a Szívemben, míg nem bírtam tovább...

Áldozat2

Futottam köreim Értetek, míg nem bírtam tovább, és egy Nő, kit határtalan szerettem, mikor kiáltottam, hogy Félek!, azt válaszolta: Itt vagyok! Mikor azt kérdeztem, hogy hozzám bezzeg nem jössz, akkor azt mondta: Itt vagyok, Érted jöttem!

Áldozat1

Nem bírtam Rémálmaid Emlékét, és azt, hogy tudtam tönkretesznek velem együtt, mert Igaz próbálsz maradni egy rettentő borzalomban, mert Neked az Fontos, Igaznak lenni, ahogy nekem; és nem

magamért, hanem a védtelen, kisémmizett, kizsigerelt ártatlan áldozatokért és a kisemberért, kit rabszolgásított egy Kor..

Áldozat2

Tudod már mit jelentett, mekkora szeretete volt annak, ki még Kómából is visszajött, mert üzenete volt azoknak, akiket szeretett és szeret...

Áldozat1

Tudod, mit jelent, ha valaki halálos beteg, de valakik iránti szeretetből képes meggyógyulni és még ezernyi új életet élni, ahány Nap, akár Új Börben...

Áldozat2

Futottam köreim, és megmozdultak bennem a századok a Határtalan Isteni Energia a Nagy Áldozatban... és eljöttek hozzám Szent Uralkodók és Zseniális Művészek, és az Áldozatok szabadultak a Szemeim előtt; de jaj, vannak még áldozatok, kik tán nem szabadultak, és itt cipelem őket üdvözítetlenül a szívemben...

Áldozat1

Ne felejtse el, hogy Színházban most csak játsszuk az áldozatot, és nem szeretjük sem a Szót és sem azt, amit takar, mert a békés és jóra való, becsületes, nyugodt Életet szeretjük sok zöldben, fás ligetes, kerti Pihenéseket Jó Barátok és Jó Asszony mellett...

Kínzó Mester (*színpalán mögött mély öblös, reszelős hangon*)

...nem sok részük volt belőle... abba ütötték bele az orrukát, amibe nem szabadott volna..., azt látták meg, mit nem szabadott volna...

Áldozat1

Megharcoltuk, amit megkövetelt a Haza...

Áldozat2

Nem mindig volt Jó Mulatság, de mindig Férfimunka Nőknek is...

Áldozat1

Ha Jó a Hallásod, hallasz madárcsicsergést, az elmének már kínzó hanghullámokat, és a Szellemeik nyelvét az agyhullámokat..., mik néha bájos és kedélyes szerelmes olykor csábító Hangok, máskor ijesztő és elretentő Rémségek, de ne ijedj meg, kinek Jó a Hallása ezzel jár, de ha megírja, Kösse fel a gatyáját!

Áldozat2

1. Lakásában magát szerettei között felakasztott.

2. A Nő egy forgóajtóba álmodja magát, melyből nem tud kiszabadulni, és szembejön vele a volt Szerelme, kit nem tud elérni, mert egy ugyanazon ajtóban hajt, és nem tud kiszabadulni... rémálmából felébredvén tudja meg a Nő, hogy Szerelme akkor lett Öngyilkos, mikor álmodott: mindig téged szerettek, mondta, de nem mertem magamnak sem bevallani...

3. Hónapokig szedtem el a Nagymamám gyógyszereit, hogy a kellő Pillanatban mind bevegyem..., megpróbálták kimosni, már nem sikerült megmenteni engem...

4. Volt kit háromszor is kimostak, és visszaadtak az Életnek, hogy Boldog Családanya lehessen...

Traumatikus1

Maguk beszélnek áldozatról, tudják maguk, mi az, hogy áldozat?

Traumatikus2

Hurcolták el őket ártatlanul 20 év kényszermunkára levegőtlen, fojtogató marhavagonokban, hogy mire odaértünk rabságunk színhelyére a szerencsés az volt, ki ott fulladt a levegőtlen présben, a rések között, hol agyonnyomtuk egymást egy-egy kétségbeesett mozdulattal...

Traumatikus1

Mászatták magukat Erőltetett Menetben, mert hithű ellenállók, avagy az értelem emberei voltak, dobták máglyarakásra, és uszították magukra a veszett kutyákat, elektrosokk alatt vallatták magukat, csonkoltak maguk között papokat, kezüket, lábukat szemétre hányva, apácákon nyomtak el csikket,

kínoztak órákig embereket, míg üvöltő kínjuk megrengette az egeket és nem maradt belőlük csak véres hús és bőr és egy darab izomcsomó és csonthalmaz?

Traumatikus2

Húzták fel magukat csigolyáikon és közben ütötték a gerincét és tépték a körmeit, hogy utána a jéghideg zuhanyrózsa alá menekültek, hogy meg ne tébolyodjanak?

Traumatikus1

Gyömösölték magukat egy szobába és engedték meg a mérges gázokat?

Traumatikus2

Dobták magukat megtévesztett és sugárfertőzésben elmergezett emberi vadállatok közé? Végeztek magukon elmekísérleteket ilyen-olyan sugárkezeléssel, hogy mint gépeket használják mások ellen titkosszolgálati akciókban? Nyomták fel faszukba az üvegcsövet, hogy ripityára törjék benne? Ítélték magukat lassú mérgezésre, hogy azt se tudták, mi bajuk, csak megbomlott hirtelen az agyuk, felpuffadtak rettentő kínok között, és lassan kimúltak?

Kínzó Mester (előjön a színpalak mögül)

Mondják, csak mondják, és ismétlik újabb dögvóráig traumáikat ahelyett, hogy nyugodnának el végre... nyughass, mert Rád zúdul, Te Szerencsétlen az Újabb Fekete Leves, Traumatikus Éned Újabb Gyilkos Veszedelmet hoz Rád, szabadulj már önnön Magad Terheitől, és Éld Világod, dobd Traumáid a Pokolba, de Te, ha Másokért már szenvedtél és kiálltál, és látod, milyen a világ, hogy nem ér egy fabatkát, hát dobd Pokolba Traumáid és Éld a Csodálatos és Gyönyörű Életet! Éld meg és kóstolgasd az Élet Jótékony Ízét is, és ne csak a Tragikumát, és meglásd, kinyílik a Világ, és Másoknak is tán így nyitod meg a Börtönajtót, ha már Másokért mindent feláldoztál, és mindig helyálltál, és képes voltál feláldozni magad; nézz szét Isten gyönyörű egei alatt is ne csak a Pokolban, és szabadulj Magad is, ha már Másokat szabadítottál, mert a Napfény édessége, mi simogat, és a Napfény íze, mi kóstolásra vár...

(egy Kislány és egy Kisfiú örömtánca és ölelkező dala következik)

Kislány és Kisfiú

Fellegek, ha elborulnak, ott vagyunk Egymásért; ha simogatásra vágysz bújj ide hozzám, ha sírsz és rimánkods, mert nem bírod egyedül, ott vagyok nálad, ha terhedre vagyok és szűk neked a tér inkább elmenekülsz, és békén hagylak, míg újra jössz szeretni..., ha hullámok tetején van kedved siklani, vagy járni, oda is veled tartok, mert szeretlek; ha valami rosszba akaratod ellenére belekeveredtél, a pokolba is elkísérlek, és ott kibőjtölöm zokszó nélkül veled, de ha már nehéz, és üvöltök a Kíntól, szólj hozzám kedvesen, és ölelj magadhoz szorosán, hogy jobb legyen nekem, hogy megmaradhassak neked...

Vallatás

Szereplők:

James Bond

Férfi

Nő

Vallató

(James Bond és Vallató párbeszéde alatt a Nő és a Férfi ugyanannál az asztalnál ülnek és hallgatnak, az elején nem figyelnek, majd csak lassacskán)

Vallató

Szeret maga engem?

hallgat

Vallató
Szeret maga engem?

hallgat

Vallató
Szeret maga engem?

hallgat

Vallató
Szeret maga engem?

James B.
Mi a faszért, kérdezi mindig, mikor érzi, hogy nem!

Vallató
Miért jön akkor mindig? Idegesít!

James B. Nem bírom ki maga nélkül az életet...

Vallató
Nem bírok szeretet nélkül élni...

James B. Akkor szeretem, maga barom!

Vallató
Szeret maga engem?

James B. Tudja, hogy nem szerethetek senkit; miért kínoz? Elveszteném a szükséges tisztán látás képességét: a szeretet egy biztosító kötél a szakadék felett, és amint nincs esernyő, avagy semmit sem ér a viharban, a kötél a legrosszabbkor szakad el mindig!

Vallató
Nem őszinte se magához, se senkihez: csal, hazudik, lop, és összeesküszik bosszúból egy személyes játékosként: maga az ördög - mindenki ellen játszik magáért -

James B. Ki lehet itt bírni másképp?

Vallató
Ez az a nézőpont, ami szétszaggatja az idegeket, és molyhos-lyukassá teszi a lelkünk! A teljes bizalmatlanság légköre: a csúsztatások, a rágalmak, a tiszták beszennyezése a halálgyárban: az alattomos és aljas, a halálos bűnökben fetregő titokvilágra, mint elfertőzött és mérgezett tengerre épült világ; a lelkek és szellemek mocsárvilága: Nem mondhatjuk az igaz szót: csak mi a hatalom diktálta kényszer és érdekvilág gyártott elméletei, gondolatai és történetei a világról! A globális nagytőke látomásai szövegeit mondhatjuk csak: mely szövegtettek és textusok nem sértik azt; mindenki cenzúrázza magát: a tudás, mint a félelem, a hatalom akarása és a megélhetési kényszer foglya! És a röhögők! És az óceányi áldozat pusztulása valódi okát meglátni gyávák a hatalom foglyai, mert félnek, és eleve lemondanak arról, hogy uralják, hogy urai legyenek a mélyrepülésnek: időben eltávolítanak mindenkit, ki ura lehetne a mélyrepülésnek!

James B.
Gyászol?

Vallató
Sírok és gyászolok; gyászolok, és eszembe se jut gyászolni többé... Besokalltam a gyászból; értelmetlen: engem gyengít! A röhögők a nyílt sebeimbe szórják a sót: kínoznak, mert ők beálltak a fősodorba, idejében hallgattak és idejében hurrogtak le, árultak el valakit! Idejében tettek el valakit láb alól! Könnyű lézermeghajtású repülőkkkel mezítelenekre lőni! Nem könnyű az utolsó életmorzsákat az éjszakák mélyén mezítelen megvédeni! De ki szabadítja ránk unos-untalan az éjszakákat; ki rendeli el nekünk a halál-békéket a csonkítást, a csonkként vonaglást, a bosszúforgatókönyveket hazug vádak alapján: míg röhög az isteni bölcsessége teljes meggyőződéses tudatában! Én azonban azt mondom, nincs, kitől az isteni bölcsesség távolabb állna, mint ki tömegesen gyártja az élő halottakat a világban,

csak hogy ő egy sovén nyomorultként uralkodhasson elmérezett agyával az élő halottakat gépesített rabszolgacsavarokként megaláztatva építeni holmi bankvárosokat! Az igazi hívőbe szuggerálják, hogy skizofrén; börtön helyett a kínzók bolondok házába zárják!

James B.

Maga skizofrén?

Nő

Kik gyűlölnek, mert beleköptem már többször ócska és híg aljas levesükbe, azok szeretnék rám húzni, mint egy bolondra, egy élő halottra, a bolondoknak, egy élő halottnak kijáró fekete zsákot!

James B.

A skizofréniának nevezett valami mégis létezik; máig nem gyógyítható: a betegség tünetei sok minden mással azonosak lehetnek: szórakozottság, fáradtság, szellemi elnyomás, túlérzékenység!

Férfi

Maga skizofrén?

Nő

Rám akarják bizonyítani, hogy kirúghassanak az állásomból! Csak hogy a skizofrénia magában rejlő eleme a téboly elleni munkája: bebizonyítani, hogy nem vagy elmebajos! Képzeld el egy egészséges embert, kire rászáll, mondjuk harminc titkosszolgálat különböző csatalovai, és azt kell bebizonyítaniuk, az áldozat: a préda: skizofrén! Kiütni akarják így végleg! Képzeld el azt az egészséges embert, aki nem tiltakozik kézzel-lábbal az ellen, hogy beteg lenne, amikor mindenkinél inkább tudja, hogy hol van, és hol kell élnie! Ezért ellene a Per és az áradat. Ami neki a magyar nyelv szavai áradatává alakul!

Férfi

Ördögi kör! Az elmeorvos szerint ugyanis, ez nem az a tej, amit ha köpülnek, vaj lesz belőle! Minél inkább tiltakozol a betegséged ellen, - egészséges ember, ki tudja, hol van, mit is tehetne: mint utolsó menedék -, annál inkább gyanús leszel egy elmeorvos agyondresszírozott agyában: a téboly dolgozik benne!

Nő

Vannak tisztességes orvosok is, kik nem a hatalom kreált szögei!

Férfi

Keresd meg őket!

Nő

Ismerem őket! Közülük való vagyok...

Férfi

Keresztény!

Nő

Sok mindent értenek ez alatt! Én az vagyok, ki, kiket szeret és szeretett, nem dobta oda a halálnak sem az első akadálnál, sem később, hanem mindent megtett értük, ha tán tévedett is, ereje és legjobb belátása szerint mindent megtett!

Férfi

A skizofrénia gyógyíthatatlan!

Nő

A lelkünk és szellemünk megbetegszik egy hazug, aljas és romlott virtuális világban, hol a valóság realitásai érvényüket veszítik a hatalmak virtuális harcaiban, hol a hatalmat szolgáló elmék kreált koncepciók ügyeiben elménk egy megkínzott, mártíriumot elszenvedett fehér ló feje kiszögezve elrettentésül a városnegyedek centrumjaiban: mégis tévedtek!

Férfi

Nincsenek eszközeink egymás megvédésére és megsegítésére! Szellemünk szétcincálja az ellenséges hatalmak szolgáló elmei a tűz körül a titkok tudói által vezérelt automatizmusok sora!

Vallató
Szeret maga engem?

Nő
Tudja, hogy határtalanul szeretem!

hallgat

Vallató
Szeret maga engem?

Nő
Tudja, hogy határtalanul szeretem!

hallgat

Férfi

A teljes kifosztása és kizsákmányolása a világnak, a természet veszélyeztetettsége ma szellemi harcainkon az eszmei tartam a sok csúsztatott hamiskás szép szó tologatott szüneteiben az áthallások és áttetsző látások között: a szellemeink átjárják egymást! Milyen bolygórendszer születik meg mibőlünk, milyen galaktikus pályamű a mi születésünk? Másért nem felelünk, csak mi ránk tartozik, de azért igen!

Vallató
Maga kurva?

Nő
Időnként. Mikor mások annak látnak, mert valakik annak láttatnak a légből szórt szennyáradat csatornarendszerén, avagy az alvilági csatornák konspiratív feladattanulós csitrik között, kik többet ártnak, mint bárki más árthatna a világnak. Majd elég csak annyit mondaniuk bocsánatkérés helyett: „Tévedtünk!” Ezt se muszáj! Ezt se kell kimondani; lehet tovább szólni a konspiratív hazugságsszennyáradatot, de ki szeret, sose dob csak kenyeret; ez különbözteti meg; nem gög, csak adomány, valami sok ismeretlenes világegyenletben!

Férfi

Egy halálgyár ócska fekete rongyai: kik kidobnak, mint macskát szarni a fényes palotából, majd telis-tele üvöltik a világot: Te kurva rohadék kém!

Nő
Aki inge az bújjon bele, és értsen a szóból milyen is a világ, amelyet szeret és nem szeret!

Vallató
Szeret engem?

Nő
Maga szeret engem?

Vallató
Én kérdeztem!

Nő
Maga szeret engem?

Vallató
Én nem szerethetek; én nem tudok szeretni: nem hiszek benne!

Nő
Én pedig csak abban hiszek, és arra van szükségem.

Vallató
Nekem pedig magára van szükségem!

Nő
Miért?

Vallató

Mert az egyetlen, kinek szívében szeretet van, és nekem arra van szükségem!

Nő

Nekem is szükségem van a szeretőre, ki nem rendőr, hanem szerető: szerető ő, aki szeret, arra van szükségem..., mert én az vagyok!

Vallató

Megpróbálom szeretni, de félek elvesztem magát...

Nő

A félelem egyenes út a beteljesedéséhez annak, amitől fél, bár jobb félni, mint megijedni; csak az egészen ostoba hülye naiv csitri nem fél...

Vallató

Mondja maga átkozott?

Nő

Mondja maga átkozott?

Vallató

Én kérdezek...

Nő

Válaszoljon!

Vallató

Ha magára nézek áldottnak érzem magam, ki átkozott vagyok, és ezért gyűlölve szeretem magát! Időnként a szerelmem és máskor a gyűlöletem az erősebb!

Nő

Akkor nézzen tovább rám erősen és kitartón, miközben maradjon hű önmagához a szűk keskeny ösvényen, megmaradjon! Akkor nem lesz baj! Csábítóként én nem funkcionálhatok: sokkal jobban szeretem annál, hogy tönkretelhetném akár csak egy percre is tudatosan; de jaj magának, ha elárul engem, és titkon nem hű a szíve!

Férfi

Hűség egy hazug világban? Fényűző nonszensz! Négyszögesített kör: a lehetetlen!

Nő

Szemeink kereszttüzein óvakodjon akkor belenézni tekintetem kék hullámaiba!

A szíveink rejtett mozgatórugóihoz áruló és ellenség nem férhet hozzá: kicsúszunk a kezeik közül mindig: a hűség! A szemük előtt hever és táncol, és ülve meditál, sikít, tobzódik és őrjög, és mégse látják, mert egy másik dimenzióban, mintegy nem létező az övékében: érti már az ethosz világi átjárhatóságát?

Férfi

Maga áldottnak képzeled magát?

Nő

A képzeleti energia segíti a túlélést, de olykor a valóságtól tart távol: a való világtól, önmagad valóságától, mert nem bírnád elviselni!

Férfi

Gazdaságos a lélek szelleme - - -

Nő

...mégsem jó és nem kifizetődő hosszú távon, ha becsapná magát!

Vallató

Maga áldott?

Nő

Remélem! Áldás szeretnék lenni és nem átok. Mások és magam boldogságát akarom!

Vallató

Szeretném szeretni magát, ahogy lehet... szarban szarosán szarral, de a szarnak pofont ne adjon, csak nekem! Akkor nem lesz baj!

Férfi

És, ha maga kérem a legnagyobb szar, kinek Isten óvjon pofont adni?

Vallató

Akkor kérem, nagy baj van, mert egy, nincs nálam nagyobb szar; kettő, mert kik akkor a többiek? *(nőhöz)* Merjen csak pofozkodni, de velem!

Nő

Boldog vagyok...

Vallató, Férfi

Mi is boldogok vagyunk...

Véreim, avagy a Nagy Inkvizítor

Használ-e még valaki?

Talán nem.

Megfélemlíteni mer-e még valaki?

Megpróbálják folyton ugyanazok, de talán már vagyok elég erős mindazt, mi ebből következik, kivédeni...

Hogyan és miért?

Nem vagyok egyedül..., és kiket szeretek sincsenek egyedül!

Szeretlek benneteket - mondta, és meg fogjátok érezni, és azok által, kiket választok -

Isten az Isten! Nem kell választanod - megmutatkozik.

Ki van közelebb Istenhez? A Nagy Inkvizítor, avagy Dosztojevszkij?

(hallgat)

Félsz-e még?

Miért kérded?

Mert fontos nekem, hogy félsz-e még.

Óvatos vagyok, mert tudom, mi vesz körül. Abban az otthonos városban, hol a nagy nyári melegben mintha egy nagy belvárosi sétálóutca egy szuper üdülöhely lett volna, ott volt a fenyegetés, a veszélyeztetettség érzése, mert valaki magyarul, mert beszélni, és elmondani nekünk az igazságot... a magyar történelemről...

Használ-e még engem holmi Szent István-i Magyar Szent Korona, mi fejemen, mint egy szuggerált levethetetlen töviskorona?

Egy szívbeli küldetés, és kiült az árnyas, diófa árnyékába kávézni!

A létezés egészét érzékelem és feloldódom, és megsemmisülök benne, és elmesélem az érzéseim, de más másként látja, és érzi, és hagyom, hogy eljusson hozzám a látása szíve szavai, ha nem egy inkvizítori, hatalmi terror megfélemlítése, és nem a megtörésem és elhallgattatásom igénye mozgatja a másik felet, mint egy tőkekoncentrációt, egy hatalmi eszményt és vallást és nációt folyton igazoló, kiváltságba helyező mámoros és kíméletlen bajnoki és katonai akarat -

Magyar vagyok, de ez minden csak nem egy tejjel és mézzel folyó Kánaán magyarnak lenni....

Sosem volt az: mikor gyűlölt ez-az a kisebbség harcoltam tatárral, törökkel, Habsburggal, hol ez, hol az véreztetett el, és varázsolt egy poklot körém, és ha ez nem büntetés, hogy pokolban kell élni, mi hát?

Mi a pokol?

Ahol nem lehetsz Te Magad, a szívedbe táplált Istenarc, mit érzel a szívedben jelen lévő határtalan szerelmet valakik iránt, az nem lehetsz! Nem engedik, nem lehet szeretni őket, de a világi hatalmi terror folyton elmérgez, és a hálót, mit köréd szó a mérges pók tevékenykedése, és az áthelyezéseid a mérges kígyók tevékenysége, hogy végre kimúlj és megdögölj: „Te Rohadék!”

Ez a Pokol; ez a gyűlölet, hogy valakinek biztos nem tetszik, hogy magyarul beszélsz, és magyarnak valdod magad még akkor is, ha ezt biztos retorzió követi, mert az egyik itt bekötve a nagyhatalmi centrumba, a másik ott bekötve a nagyhatalmi centrumba, és magyarkodni nem jó, aki meg magyarkodik, biztos egy nagy köpőcsészéje a birodalomnak, mert nem tudja, nem lehet máshogy... ez a Pokol, ha nem lehetsz az, aki vagy, mert folyton kiváltságait őrzik ellened, a Te emberi jogaid ellen, hogy anyanyelveden beszélhess Tiedről, a nagy magyarokról: Pozsonyban, hogy értsd; itt született Batthányi Lajos, itt mondta Kossuth, hogy a magyarok független szabadok, és beszélhetnek magyarul, de ez biztos, hogy sokaknak nem tetszik, de ahogy tetszik, mégis úgy tetszik az biztos, de évszázadok óta nem könnyű a magyaroknak írni: ezért tán, mi a magyar most?

Egy helyezkedő, egy alamuszi, alantas, magát nem vállaló féreg? Nem hiszem! Fél? Nem beszél, hát azért nem beszél tán, mert.....

Ha tartod a kapcsolatot azzal a rohadék bűdös kurva kémmel, szétlőjük az agyadat, nos ezért; a hallgató és titkos, alattomban létező és terjedő és ható démoni hatalom, tehát a hatalmas gyűlölet által a magyarok között és ellenünk a titokban gyilkolók... ilyen-olyan sugár....

Légy Te Napsugár, és kitekintett a zöld pázsitra és a kék égre, és sosem felejthette a párába burkolt gyönyörű lombos és fenyőerdő árnyékait -

Mártíromságot elszenvető Véreim, kik a szabadságot és a szerelmet....

Mártíromságot elszenvető Véreim, kik igazak vagytok és hűek...

Mi az igazság?

Tudatosan nem ártani... mindent megtenni azért, hogy tudatosan nem ártani, Isten úgy elvégzi mindig, mit el kell végeznie....

Évekig meg sem mozdultam, mert tudtam, hogy ártanék szeretteimnek, de aztán már nem bírtam mozdulatlanul: értük nem bírta ki mozdulatlanul!

Használ még mindig az a Szent István-i Magyar Szent Korona, mi a fejemen, de inkább egy töviskoronához hasonlatos, minek tövisei idegeimbe marnak, és fejem vérzik, és szívem vérei kiömlöttek...

....a forgóajtón jössz szembe velem, és elmész mellettem, míg azt kacagja harsányan az ég, hogy sosem szeretett mást csak téged... akkor lettél öngyilkos... mit érek akkor én Te veled, ha vagy gyűlölsz, vagy öngyilkos leszel...

...azt mondta, hogy itt minden szürke és lapos és alattomos titkos gyilkos és itt nem lehet kibírni, mert itt mindenki titokban gáncsol holmi koncepciók perke és tervek szerint...

... itt mindenki titokban segít..., hogy élni lehessen

... szerelemem, határtalan szerelmem a billiomodik hatványon....

.... Véreim.... köszönöm... TESTEM ÁT ADNÁM MAGAS HOMLOKÁT A NÉMA ÖNTUDAT-NAK....., érted már, hogy mennyire szeretlek ÉN, de légy nagyon óvatos, szerelmem....

Megkérdezte, hogy befejezte-e már. Azt válaszolta, hogy félig, de nem tudta, hogy ez mit jelent, de minden nappal jobban érezte, hogy bár fegyvertelen, de harcol valakikért mindvégig, hogy ne a mérges kígyó másszon a szereteteire kebelére immár ne a gyűlölet....

... a szabadságharc vérén alapozódott az Habsburg - Magyar Monarchia, és a kossuthi volt az első leghaladóbb, értsd szabadjárta Nemzetiségi Törvény 1848-49-ben, és oly rosszul bántunk a nemzetiségeinkkel, hogy szépen elszaporodtak; a magyar elvándorol, mert lehetetlen élnie a volt területein....

... Nemzet, hol van az már, a Nemzetközi Nagytőke láncszemei vannak...

... a szívünkben, az emlékeinkben... és némely közigazgatási helyi törvénykezési rendszereinkben...

Nem volt-e büntetés tiszta magyar lakta területek elcsatolása, és soha semmi védelmet meg nem kaptunk a mieink védelmére, sőt még mindig életben az őket hátrányosan érintő háborús törvények...

Mi a magyar most?

Kiszolgáltatott -

Mi a magyar most?

Egy megszállt övezetbe az orosz és ukrán maffiának és erre rátelepedő hálózatai itteni vezető urainak kiszolgáltatottja és beszerzettjei és zsaroltjai rabszolgája, kifosztott, megalázott, kizsigerelt bérencei, és a velük maguk jól megértő nemzetközi nagytőke érdekei, mert nem ócska a magyar most, de olcsóbb az olcsónál, mert sajnos nem minden itt dől el, sőt, de tán pár dolog mégis, és minden, sok negatívum létezik, de nem csak... Ez a Világ most!

Az Isten SZÁMOMRA a létezés megtapasztalása, megemésztése és kiköpése, hitben egy feladat és valakikért való felelősségvállalás és e mentén szeretet, béke, de békés és szerető HARC, termékenység -

Egy fegyvertelen harc, mert itt nincs szükség fegyverekre, és a pisztoly csövébe belenézett a Bárány..., és tudta akkor az Inkvizítor, hogy ő az, és... megmentette....

Nem szerette... rég nem tudott szeretni, a Bárány szeretett; az inkvizítorban volt valami fensőbbiség; a tudás és hatalom, a tudatosság, a megemésztett létezés fensőbbisége...

A Bárány is cigánykerekezett később a megemésztett létezés delelőin, de még véletlen se akart inkvizítorrá lenni, csak szeretni az övét, kiket Véreimnek hívott, a mindennapok apró szentjeit, a mindennapok mártírjait, az igavonókat, de nem barmok ám, de van köztük az is... sokan az igavonók közül szép, okos, tudatos, jóra való és többre méltó EMBEREK: ez utóbbit sokakról nem lehet elmondani az inkvizítori oldalon...

Egy Gróf és egy Báró, egy Festő és Két Inkvizítor, ki hol ilyen, hol olyan gúnyába bújik, de lehet Színész, lehet Rendező, lehet Titkosszolgálati Tiszt a szellem erejével, lehet Muzsikás, Kuss -, és lehet Dalárda, de Kuss a Neved, úgy Dalárda -

Ágyaikban a Határtalan Szerelem voltam egy Kislány nagy vágyakkal; - bennem élt a Mama gyümölcsös és virágos kertje alapozott meg mindenedet, és folyt alá a szájamról, ajkaimról aláfolyó málna -, őszibarack -, és paradicsomlé. Időben szedtem le frissen a fáról a gyümölcsöt, egyenesen a számba, - nem volt ideje megrohadni -, időben szakítottam le a virágok fejeit, hogy gyönyörködjem szépségükben és így megörökítem őket a szívemben, és ott nem volt tiltott gyümölcs, csak a MAMA szeretete irántam és pusztuló veje, apám iránti szeretete a Mamának (született: 1920. június 2.); két nap múlva aztán Trianon!: Anyja: Safranyik, szlovák származású, ezért nem idegen a szlovák nép, de rögtön megérzem köztük a mérges kígyót épp ezért!

Testem a Kárpát-medence, de tudom, sajnos, hogy neked ez nem tetszik, de van kinek tetszik, és van ki épp ezt szereti azért álmodozunk annyit róla...., hogy nemzetek együtt békében és erőben, jóságban

éljük együtt, mert az is van, az az erő, a nem egymás ellen uszító, hanem az öröm, hogy a Másik létezik, mert nem félek tőle, bízhatok benne, nem támad hátba, és nem mondja meg erőszakosan, hatalmi terrorral, mit gondoljak róla, és a világról, de magáról van véleménye, és egyenes gerinccel kiáll önmagáért, hát így egy Meztelen Császárné Emlékirataiban, és hosszú hullámos gesztenyebarna hajában a nemes fehérkék, havasi gyopárcák...

... szeretlek Te Drága Mostoha...

...add éreznem szárnyaim levágása nélkül, agyhullámaim elterelő égetése nélkül, add éreznem a fenyegető tapadókorong apró de nagyhangú, hát hangos, de nem őszinte, csak konspiratív és gonosz, engem használó és kifosztó és kizsigerelő, avagy tehetségtelen, avagy parányi szívű és parányi lelkű, és parányi szellemek távolságában és lelkem szíve szelleme védő sugaraiban add éreznem, hogy VAN HAZÁM, mit szeretek, és hol öröm élnem és boldogság és áldás lehetek mindenki számára önmagam egy JELENLÉT üdvözült, jó jószág szellemei között, mert túl minden vágyamon, túl minden gáncson és megmérettetésen és poklokon, ÉN a MAGYAROK NAGYASSZONYA árnyéka vagyok, mert mindig a szeretetet választottam utamon, bár az út nem hogy nem volt könnyű, de BORZALMAS, tehát vagyok, vagyunk, lehetek én is végre, kinek magyar a szíve - ? -

....